

Tiểu Long Long

Contents

Tiểu Long Long	2
1. Chương 1: Một Thiếu Nữ Rong Mỏi Ra Đời	2
2. Chương 2: Tất Cả Rồi Cũng Sẽ Có Hết!	5
3. Chương 3: Mục Tiêu! Không Sâu Răng!	7
4. Chương 4: Kẻ Xâm Nhập Sáng Chói	9
5. Chương 5: Tháp Hi Nỵ Nhà (1)	11
6. Chương 6: Long... Nữ Thường Tình	14
7. Chương 7: Máy Kéo Cũng Có Danh Dự	16
8. Chương 8: Cây Tầm, Biển Cây, Người!	19
9. Chương 9: Bảng Màu	21
10. Chương 10: Chủ Của Ta	23
11. Chương 11: Xa Tận Chân Trời Gần Ngay Trước Mắt	25
12. Chương 12: Nhỏ Mới Quý	27
13. Chương 13: Tùy Tù	30
14. Chương 14: Ta Cắn Ngươi Nhá	31
15. Chương 15: Ngày Ấy Và Bây Giờ	33
16. Chương 16: Thiếu Niên Trên Tháp Cao	35
17. Chương 17: Thiên Ưc Tinh Thần	38
18. Chương 18: 07?	40
19. Chương 19: Bộ Mặt Đối Trá	41
20. Chương 20: Tội Ác Tày Trời	43
21. Chương 21: Cái Gọi Là Vật Báu Vô Giá	45
22. Chương 22: Tổ Hợp Khiến Rong Không Vui	47
23. Chương 23: Khu Rừng Im Lặng	49
24. Chương 24: Gác Đêm	50
25. Chương 25: Mũ Đỏ	53
26. Chương 26: Bữa Tiệc Đêm Khuya	54
27. Chương 27: Bắt Nạt Rong	56
28. Chương 28: Trúng Độc	58
29. Chương 29: Ác Có Ác Báo	61
30. Chương 30: Ma Pháp Dẫn Đường	62
31. Chương 31: Đặc Sản Trần Hương Thảo	64
32. Chương 32: Nghỉ Ngơi, Nghỉ Ngơi Một Chút	66
33. Chương 33: Tin Đồn	68
34. Chương 34: Vinh Quang Và Nỗi Thẹn Của Trần Hương Thảo	70
35. Chương 35: Dự Đoán	72
36. Chương 36: Phong Ấn	74
37. Chương 37: Thú Sắc	76
38. Chương 38: Ta Muốn Sao	78
39. Chương 39: Nguyên Vọng	80
40. Chương 40: Hồ Giấy	82

41. Chương 41: Buồn Chuyện	83
42. Chương 42: Khiêu Khích Và Bị Khiêu Khích	85
43. Chương 43: Lôi Nhân Na	87
44. Chương 44: Một Lần Sóng Cứu Hộ Khác.	89
45. Chương 45: Sau Khi Bình Minh	91
46. Chương 46: Trước Lúc Trăng Lên.	93
47. Chương 47: Dĩ Bĩ Chi Đạo	95
48. Chương 48: Trò Chơi Dừng Lại Ở Đây	96
49. Chương 49: Không Tự Do	99
50. Chương 50: Kẻ Đuổi Bắt	100

Tiểu Long Long

Giới thiệu

Xuyên qua! Xuyên qua! Xuyên qua! Dị giới thì dị giới ! Vì cái gì mà nàng lại biến thành một con Rồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-long-long>

1. Chương 1: Một Thiếu Nữ Rồng Mới Ra Đời

Thật là tối a.

Chớp chớp mắt, khi nhận ra trước mắt mình là một khoảng tối đen không nhìn thấy gì hết, ý nghĩ đầu tiên của Dịch Long Long không phải là “trời tối rồi sao?” mà lại là “mình mù rồi sao?”

Dù sao thì đối với một kẻ mà bệnh lớn bệnh nhỏ đầy người cả năm nằm trên giường mà nói, có thêm một chứng bệnh nữa cũng không phải là không thể chấp nhận.

Nhưng nàng nhanh chóng nhận ra không phải như vậy.

Nàng hiện đang ở trong một không gian vừa nhỏ hẹp vừa gò bó, tuy không khí có vị gì đó hơi ngọt và tươi mát, nhưng trong một chỗ bé xíu thế này thì chẳng thể nào mà cảm thấy thoải mái được.

Bởi vậy ý nghĩ trong đầu của Dịch Long Long nhanh chóng chuyển từ mình bị mù thành ra: Là tên rồi hơi nào lại đem một người bệnh sắp chết nhét vào trong hòm thế không biết?

Thế nhưng ý nghĩ đó bất quá cũng chỉ xẹt qua đầu trong vài giây thôi, tiếp sau đó Dịch Long Long liền phát hiện ra bản chất của sự biến đổi.

Thân thể của nàng hình không giống lắm, không, phải nói chính xác cực kỳ khác thường mới đúng.

Hiện tại, cơ thể nàng có vẻ như không giống hình người... trong bóng tối không thể nào xác định một cách rõ ràng được, sự gò bó chật chội của không gian lại càng tăng thêm nỗi sợ hãi khiến cho Dịch Long Long cứng người mất một lúc, rồi sau đó nàng bắt đầu cố gắng giãy ra khỏi cái thứ đang bọc kín mình.

Bất kể ra sao, ra được ngoài rồi tính tiếp.

Giơ “tay” đẩy vật đang bọc chặt lấy người, cánh tay mềm mại nhỏ bé đẩy vào lớp trong bọc tạo thành vết lõm nhẵn thín, càng rõ ràng cánh “tay” này không phải tay người. Dịch Long Long cố gắng nén nỗi bất an, không dám nghĩ nhiều tới sự biến hóa của bản thân, chỉ ráng tập trung tìm cách thoát khỏi chỗ này.

Dùng “tay” đánh, dùng thân đẩy, dùng đầu húc, Dịch Long Long không biết đã tốn biết bao nhiêu sức lực cuối cùng mới nghe thấy một chuỗi âm thanh rạn vỡ nhẹ, ngay sau đó là một tia sáng có thể nói là tuyệt đẹp lọt vào bên trong.

Từ trong bóng tối đột ngột tiếp xúc với ánh sáng, Dịch Long Long nhắm chặt hai mắt theo phản xạ, đợi tới lúc mắt có thể thích ứng với ánh sáng, nàng mới từ từ mở ra.

Trong khoảnh khắc, trước mắt nàng tràn ngập những màu sắc, bao nhiêu bức bối buồn bực lúc trước bị quét sạch không, màu sắc rực rỡ tựa hồ chói cả mắt khiến cho Dịch Long Long chột như muốn nhắm chặt mắt trở lại.

Thật quá diễm lệ, quanh năm nằm trong phòng bệnh trắng toát, trong hoàn cảnh chỉ toàn màu trắng của vách tường, giường đệm với màu đen của màn đêm, nay nhìn thấy cảnh tượng rực rỡ khiến Dịch Long Long có cảm giác ngơ ngẩn như nằm mơ.

Gió mang theo hơi ẩm ướt trong lành, cây cối cành lá xanh mướt như ngọc bao quanh một cái hồ lớn hình tròn phẳng lặng như gương thành một thể như một viên đá quý khổng lồ màu lam, dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu lấp lánh những tia sáng rực rỡ.

Bầu trời xanh thẳm, lá cây xanh biếc, cùng với mặt hồ trong suốt, cảnh vật tĩnh lặng như tranh vẽ lại tràn đầy sức sống rung động lòng người.

Từ bờ hồ đến khoảng rừng cây bao quanh có một khoảng cách cũng không thể tính là ngắn, trên mặt đất phủ một lớp đá cuội to như trứng ngỗng màu trắng, trông như bờ hồ được khảm trang trí bằng bảo thạch.

Cảnh vật này, vốn khiến người ta nghĩ đến những vương quốc cổ tích từ trong mơ giáng trần, nhưng khi Dịch Long Long cúi đầu nhìn xuống thì lại cảm thấy mình đang trong một cơn ác mộng.

Trắng như tuyết, mềm mại, nhỏ xinh, một thân thể sơ sinh không phải và càng không thể là cơ thể con người hiện lên trong mắt nàng.

Mà vật đã từ khốn nạng lúc này chính là một cái vỏ trứng màu trắng chỉ còn lại có một nửa, những phần còn lại của cái vỏ ấy biến thành các mảnh vụn rải rác xung quanh.

Nàng rốt cục là biến thành cái gì đây?

Liên kết những gì đang nhìn thấy đây, có vẻ như nàng là một con thú nhỏ mới sinh.

Cố gắng kiềm chế cảm giác sục sạo đến phát cuồng, Dịch Long Long dùng hết sức trèo ra khỏi cái vỏ, sử dụng cái thân thể còn chưa biết làm sao cho quen, nàng dùng đôi chân lảo đảo đi đến bờ hồ.

Chết cũng phải chết cho minh bạch, ít nhất nàng cũng phải biết, chính mình rốt cục đã biến thành cái gì.

Cơ thể mới sinh yếu đuối vô lực, cũng may bờ hồ cách chỗ vỏ trứng chỉ có mấy bước chân chứ không xa, nàng cố gắng điều khiển bốn chân nhỏ xinh mềm oặt, miễn cưỡng đến bên hồ. Dịch Long Long nằm lên tảng đá trắng ẩm áp hình bầu dục, cẩn thận thò đầu nhìn xuống mặt hồ.

Dịch Long Long nhớ hồi nhỏ từng xem qua bộ phim thiếu nhi trên truyền hình tên là Tiểu Long Nhân, nàng nhớ rõ bài hát lúc đoạn đầu phim có câu đại khái là: Trên đầu ta có chiếc sừng, phía sau có cái đuôi.

Tình hình hiện tại của nàng cũng rất là phù hợp với câu hát ấy, cái đầu trắng như tuyết phía trên có hai điểm nho nhỏ nhọn nhọn, phía sau một cái đuôi cũng trắng như tuyết, ngoài ra, sau lưng nàng, còn có một đôi cánh nhỏ xíu!

Đây rõ ràng là một con... Rồng nhỏ, trắng như tuyết, mới được sinh ra.

Cái hình dáng này, cùng với hình ảnh con rồng trong thần thoại phương Tây có vài phần tương tự, nhưng nhỏ bé vô hại hơn nhiều. Thân hình không những nhỏ xinh xinh mà còn toàn thân trắng như tuyết.

Toàn thân đã trắng như tuyết mà làn da lại còn bóng loáng. Làn da không chỉ bóng loáng mà ngay cả móng vuốt nhỏ nhỏ mới dài được có một chút cũng chẳng rần rì, trong miệng cũng chẳng có đến nửa cái răng.

Hình ảnh phản chiếu dưới hồ, toàn thân trắng tinh như tuyết, đôi mắt xanh thăm trong sáng, ngoài cái vẻ dễ thương ra thì cũng vẫn là đáng yêu, hoàn toàn không có cái gọi là long uy như trong truyền thuyết gì hết.

Nhưng mặc kệ là cái gì, có thể khẳng định, ở địa cầu hoàn toàn không có loài sinh vật này.

Hơn nữa, đây không phải đang nằm mơ.

Biến thành.....Rồng a, không phải vậy chứ?

Từ trong cú sốc dần dần phục hồi lại tinh thần, tâm trạng Dịch Long Long trở nên phức tạp: Trước tiên, bất luận nằng vì cái gì mà biến thành như vậy, nhưng trở thành bộ dáng hiện tại, nằng cũng không biết là nên vui hay buồn, khi nằng vẫn còn là người, bởi vì thân thể nhiều bệnh, hầu hết cuộc sống của nằng có hơn phân nửa đều là ở trong bệnh viện, mỗi một lần nhắm mắt đều phải chuẩn bị sẵn tâm lý lần sau sẽ chẳng tỉnh lại được, hiện tại nằng có được một thân thể mới, rốt cục cũng thoát khỏi thân xác đầy bệnh tật kia, vốn phải thập phần cao hứng mới đúng, nhưng tại sao cái thân thể mới lại không là con người cơ chứ?

Phiến đá trắng bên dưới thật ấm áp, Dịch Long Long nằm ườn lên trên, suýt nữa thì có ý mặc kệ tất cả, nhưng chỉ một lúc sau, nằng vẫn không nhịn được phải đứng dậy, quay đầu hướng bốn phía xung quanh nhìn, hy vọng có thể tìm được một chút gì để ăn.

Nàng đói bụng.

Cho dù hình dáng hiện tại không được như ý, nhưng cũng không thể bởi vì không hài lòng liền để cho chính mình đói chết, nghĩ như vậy và cũng vì đói nên mũi nhạy cảm với những mùi vị ngọt ngọt, cái mùi này giống hệt cái mùi mà nằng ngửi thấy lúc còn nằm trong vỏ trứng, dường như có thứ có thể ăn được.

Theo mùi, Dịch Long Long tìm được nơi phát ra mùi thơm, dĩ nhiên lại là vỏ trứng đã nở ra nằng, những mảnh vỡ trắng giống như ngọc thạch nằm đầy trên mặt đất, mặt ngoài như phiến ngọc lưu ly tản ra ánh sáng lấp lánh, một mùi thơm mê người phảng phất, nhưng nhìn cái vỏ trứng này, Dịch Long Long vẫn không khỏi hoài nghi, thứ này thật sự có thể ăn sao? Huống chi, nằng bây giờ còn không có răng nha.

Thử dùng móng vuốt bé xíu nắm lên một mảnh nhỏ đưa vào miệng, nằng dùng miệng mút một chút, thoát nhìn vỏ trứng cứng rắn vậy mà giống như kẹo hoa quả lập tức tan ra, hương thơm tràn đầy trong miệng, chảy vào trong cổ họng, khiến cho dạ dày no nê.

Bỗng nhiên, nằng nhớ tới trước kia một người bạn tạm thời nằm cùng phòng bệnh có nói một câu: “Có thể ăn chính là hạnh phúc”.

Khi đó, nằng mới mười một mười hai tuổi, bởi vì trường kỳ ở tại bệnh viện, nội tâm bắt đầu chán ghét hết thảy, nằng oán giận vì cái gì mà nằng xui xẻo phải mang cơ thể như vậy, vì cái gì những đứa nhỏ khác đều có thể sống cuộc sống không lo không nghĩ tới trưởng thành, mà nằng lại phải cả đời không ngừng uống thuốc trị liệu.

Giữa trưa một ngày, nằng thấy cái chị cùng phòng lớn hơn nằng tới mười tuổi ấy ăn trưa trong phòng, chị ấy cười hì hì nói: “Có thể được ăn được đồ ăn cũng chính là một loại hạnh phúc, ta mỗi khi ăn một miếng, đều thực lòng cảm tạ ông trời đã cho ta sống lâu thêm dù chỉ là một giây.” Bởi vì có bệnh, sắc mặt của chị ấy tái nhợt, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sức sống rung động lòng người.

Chị ấy ở cùng phòng với nằng được hơn hai mươi ngày, sau đó vì bệnh tình phát tác mà qua đời, nhưng lời nói kia của chị Dịch Long Long vẫn nhớ kỹ, cho đến tận hôm nay.

Như thế này có thể tính là được tái sinh chăng?

Tuy rằng ngoại hình không như ý lắm, nhưng ít ra nó cũng là một hình thức kéo dài sinh mệnh.

Có thể có được thân thể ấm áp, có thể tiếp tục hô hấp, có tiếng tim đập, có thể ăn, có thể suy nghĩ, vốn đã là hạnh phúc rồi.

Nàng phải biết tự hài lòng với điều ấy.

Mặc kệ tới địa phương nào, mặc kệ biến thành cái gì, chỉ cần sống sót, là sẽ có khả năng làm mọi thứ, đồng thời cũng có thể nhìn thấy niềm hi vọng ở phía trước.

Dịch Long Long vừa ăn vừa nghĩ.

2. Chương 2: Tất Cả Rồi Cũng Sẽ Có Hết!

Rồng mới sinh sức ăn cũng không nhiều, chỉ ăn hai mảnh vỏ Dịch Long Long liền cảm thấy đã no tám phần, nằng thu thập những mảnh vỏ trứng xung quanh cất vào phần nửa vỏ trứng còn lạnh rồi che đậy cẩn thận.

Giả như tìm không thấy thức ăn khác, đây sẽ là lương thực dự trữ của nàng trong thời gian ngắn, không thể tùy tiện lãng phí được.

Vất vả đẩy đồng lương thực dự trữ về phía một tảng đá cuội to lớn, Dịch Long Long bắt đầu đánh giá tình trạng xung quanh, lúc trước nhìn qua mặc dù có ấn tượng đại khái, nhưng trước mắt cần phải cẩn thận hơn mới được.

Thứ nàng có bây giờ chỉ là một thân thể trông như một con rồng con, hơn nữa cũng chỉ tạm thời tự xưng là rồng mà thôi. Xuyên việt a, chuyển thể a, tất cả những thứ đó bỏ không cần nghĩ cũng được, hiện tại cần thiết chính là phải nhìn về tương lai.

Đầu tiên là vấn đề an toàn.

Nơi này tuy rằng là hoang dã, nhưng không biết vì sao xung quanh bờ hồ và nước trong hồ sạch một cách dị thường. Hồ nước trong suốt không chút vẩn, mà trên các tảng đá bên hồ, dường như không có lấy một chút cát bụi nào. Từ khi Dịch Long Long tỉnh lại đến giờ, mắt thấy đều là cảnh sắc tự nhiên, ngoại trừ chính nàng ra, còn lại không thấy bất cứ sinh vật nào khác, trong hồ không có cá, trong rừng cây im ắng không hề thấy tiếng chim hót hay côn trùng kêu, chung quanh yên tĩnh đến tịch mịch.

Nhưng may mắn là ở cuộc sống trước đây, Dịch Long Long đã sớm có thói quen ở một mình của một người bệnh, xung quanh im lặng ngược lại làm cho nàng có một loại cảm giác như cá gặp nước vô cùng thích ứng, hướng hồ bằng vào thể trạng nhỏ yếu vô lực của nàng hiện tại, nếu xuất hiện sinh vật khác, ngược lại có thể sẽ mang đến nguy hiểm.

Bao xung quanh hồ nước là rừng rậm xanh ngắt um tùm, cái màu xanh ngắt mà óng ánh ấy khiến cho từng cây đều tỏ ra xinh đẹp một cách lạ thường, dưới tàng cây có một ít loài thực vật phát ra ánh sáng bạc bạc, thân như ngọc cổ ở giữa có một chút sắc xanh.

Không biết là do nàng quá nhỏ bé hay là do nơi này quá màu mỡ cho thực vật sinh trưởng, chỉ riêng cái loại lá cổ viên bạc này, so với nàng đã cao gấp mười, còn những dây leo từ trên cây thả xuống, những chiếc lá của nó tựa hồ có thể che kín cả thân hình của nàng.

Khi nàng còn là quả trứng, nằm bên bờ hồ cũng không xảy ra chuyện gì bất ngờ, điều này chứng tỏ ở phụ cận độ nguy hiểm cũng rất thấp, như vậy trước mắt tốt nhất vẫn là tạm thời không nên chạy loạn lung tung, để tránh không may gặp phải những sinh vật đáng sợ.

Đang suy nghĩ, Dịch Long Long bỗng nhiên cảm giác hình như có cái gì không ổn, trên người giống như thiếu chút gì đó... Là quần áo.

Thân hình nhỏ bé trắng nõn mới từ vỏ trứng chui ra, tự nhiên là không có mặc quần áo, Dịch Long Long cúi đầu nhìn thấy, phát hiện toàn thân trơn trợt, nhất thời cảm thấy được trên mặt giống như có lửa đốt. Nàng không biết rồng có biết xấu hổ hay không, nhưng nếu thân thể không có cái gì che đậy lại thì cái phần linh hồn con người của nàng cảm thấy thực sự không quen.

Bốn phần nhu cầu cơ bản của cuộc sống là Mặc, Ăn, Ở, Đi lại, đứng đầu trong số đó chính là mặc y phục.

Vấn đề này cũng không khó giải quyết, Dịch Long Long vòng vo vận chuyển ý nghĩ trong đầu, ánh mắt ngấm hướng cây ven rừng nơi đám dây leo xanh biếc uốn lượn quấn quanh thân cây màu nâu, vất lên trên cành rồi lại rủ xuống gốc cây.

Ồ, khoảng cách, có vẻ như hơi xa.

Nhìn thân thể bé xíu của mình, lại nhìn đoạn đường dài đầy khó khăn phía trước, Dịch Long Long chán nản tới mức nghĩ chỉ muốn lập tức nằm lên tảng đá ấm áp này ngủ một giấc, chuyện gì cũng chờ ngủ đầy giấc rồi mới tính.

Bất quá năng suất sự không có thói quen lỏa thể mà ngủ nha, gian nan giấy dựa một hồi, Dịch Long Long dùng hết sức thở hắt ra, ráng sức lê lét tới cái cây gần nhất.

Lạch bạch lạch bạch suốt chặng đường, Dịch Long Long vấp đá cuội sẩy chân ngã vài lần, cuối cùng mới đến được cái gốc cây gần nhất, cũng may thân thể này tuy rằng bề ngoài nhỏ xinh nhu nhược, nhưng sức chịu đựng rất tốt, vấp vào tảng đá cũng không cảm thấy đau, cứ ngã sấp xuống thì Dịch Long Long liền nằm trên tảng đá ấm áp nhân cơ hội nằm nghỉ ngơi một hồi, sau đó lại đứng lên tiếp tục đi.

“Tay chân” bám vào rễ cây, Dịch Long Long vươn hai bàn vuốt bé xíu trắng như tuyết, dùng sức kéo một phiến lá to dùng của dây leo, thật sự kéo không ăn thua, Dịch Long Long đành phải lấy móng vuốt nhỏ nhỏ phía trước cửa mạnh lên cuống lá, đem lớp ngoài chắc chắn kia cắt một vòng, rồi lại dùng lực kéo mạnh lấy.

Cửa cuống lá một lúc, Dịch Long Long lại xoay sang cửa một nhánh dây leo non, ngay lúc cái cuống lá đứt, cái dây non đang nằm trong tay kia cũng đứt theo luôn. Dịch Long Long không kịp thu lực, thân thể ngã bổ chửng về phía sau, cứ mang theo cả đoạn lá và dây non mà lăn bình bịch trên đất về phía bờ hồ, vừa đứng về tới nơi năng cất lương thực.

Cổ cuống lại cảm giác choáng váng hoa mắt, Dịch Long Long nắm một mép lá cuộn thành một vòng bao lấy thân thể, cái lá cuộn lại như cái ống. Tiếp đó lấy dây leo cuộn hai vòng quanh người, hoàn toàn chưa thể nói là quần áo, nhưng ít ra cái mục đích che thân cũng đã đạt được.

Có quần áo, lòng của nàng mới hơi yên ổn một chút, nghỉ ngơi một hồi cho thể lực khôi phục lại, Dịch Long Long lại lại một lần nữa đi về hướng mấy cái cây, lần này mục tiêu lại là cái loại cây cỏ màu xanh viền bạc, mới vừa rồi lúc lấy quần áo, nàng phát giác cây lá cỏ kia rất mềm mại, hai bên có lông tơ khá dày mà không dậm người, còn phát ra mùi thơm hơi giống như hoa nhài, nếu đem một ít về, liền có thể làm một cái giường thật thoải mái.

Bé rồng nhỏ nhỏ không ngừng đi qua đi lại rừng cây bên hồ nước, theo thời gian trôi qua, hành động của nàng càng ngày càng linh hoạt, tay chân cũng càng ngày càng có lực, ban đầu đi vài bước lại ngã, bây giờ nàng có thể linh hoạt nhảy qua nhảy lại vững vàng trên các phiến đá. Mặt trời dần ngả về tây, những tia nắng vàng hoàn toàn chìm ngấm vào trong rừng cây, ánh sáng bị bóng đêm lằng lằng nuốt sạch. Dịch Long Long đã làm được một cái đệm thật dày ở ngay chỗ mình cất lương.

Màu xanh bạc xen kẽ lẫn nhau mềm mại tỏa ra mùi thơm như hoa nhài, mùi thơm này cùng vị ngọt ngọt của vỏ trứng quỳ lại một chỗ, hình thành một mùi thơm vô cùng dễ chịu, mà cây cỏ lá màu bạc bên cạnh ở ban ngày không bắt mắt lắm nhưng ở trong đêm lại phát ra những chấm sáng li ti, xa xa nhìn lại, giống như có những vì sao nhỏ tụ tập trên giường của nàng.

Tuy rằng tạm thời cũng không ra dáng một cái giường dàng hoàng, nhưng đem theo những ngôi sao trên bầu trời ngủ cùng, cũng rất thú vị.

Dịch Long Long suy nghĩ đầy lạc quan.

Hồ nước như đôi mắt được khảm ở trong rừng rậm, lằng lằng đem ánh sáng của biển sao chiếu vào sâu thẳm trong mắt. Tuy rằng là đêm tối, nhưng nơi này cũng không có vẻ âm trầm đáng sợ, xung quanh tất cả cây lá cỏ viền bạc đều phát ra những ánh sáng nhỏ màu trắng, giống như cả bầu trời sao đang lằng lằng động xuống khu rừng này.

Dịch Long Long nhún hai chân nhảy một cái, làm cho thân thể rơi vào giữa cái giường cỏ mềm mại, mùi hương hoa nhài thơm dịu nhất thời quấn quanh cơ thể, sự mềm mại này làm tan đi mệt mỏi trên người nàng.

Hôm nay cũng không làm được nhiều việc lắm, chỉ là tạm thời có thứ che đậy thân thể thay cho quần áo, cùng với một nơi để ngủ ngon, chờ ngày mai tỉnh lại, nàng còn phải tiếp tục cố gắng, phải tìm kiếm càng nhiều thực vật, cùng với một nơi an toàn thoải mái để ở.

Mặc kệ làm người hay là làm rồng, đều nhất định phải sống đối xử tử tế với chính mình, có thể sống đã là hạnh phúc lớn nhất rồi, nàng muốn tận hưởng một cuộc sống đầy hạnh phúc nhân sinh...Ách, là hạnh phúc “long sinh”.

Cái gì rồi cũng sẽ có hết. (1)

Khóe miệng khẽ mỉm cười, Dịch Long Long từ từ chìm vào giấc ngủ,

Ngủ không bao lâu, trên người sợi dây non dùng để buộc lá cây bung ra, cả tấm lá cây quấn quanh người cũng bắt đầu bung luôn, dây nhợ quấn quanh thân khiến Dịch Long Long ngủ thực không thoải mái lắm, nàng mơ mơ màng màng lẫn lộn một lúc, thứ quần áo lá cây trên người nàng hoàn toàn bung ra hết, nàng lại trở mình, thân hình nhỏ bé co lại rúc cả vào dưới lá.

Tia nắng ban mai tỏa xuống theo những khe hở trên tán cây, chiếu sáng yên ả trên mặt hồ lấp lánh.

Hồ nước xung quanh như được khảm một viên màu trắng của đá cuội, lại có thêm một khoảng rộng lớn xanh mướt của lá cây tới chói mắt.

Phía dưới cái phiến lá to dùng ấy, có một con rồng nhỏ trắng như tuyết, thân thể nàng cuộn tròn lại, hai cái tay nhỏ xinh ôm lấy cái đuôi ngủ ngon lành. Phía trên phiến lá đọng lấm tấm những giọt sương trong suốt.

Hư...ư...

Đừng lên tiếng.

Không cần dậy sớm, ngủ ngon... tiểu bạch long!

1 – Nguyên là: Diện bao, hội hữu địch, tam lộc, dã hội hữu địch (Bánh mì rồi cùng sẽ có, ba hươu rồi cũng có hết)

3. Chương 3: Mục Tiêu! Không Sâu Răng!

Mãi cho đến khi trời đã sáng bạch, Dịch Long Long mới từ giấc ngủ ngọt ngào tỉnh lại.

Mở to đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ, Dịch Long Long ngơ ngẩn nhìn vàng thái dương to gấp đôi so với ở địa cầu một lúc lâu, tiếp theo mới chợt nhận ra trên người trống trơn, vội đem lá cây quấn lên thân thể lần nữa. Quấn xong, nàng đục hai bên trái phải mấy lỗ nhỏ nơi thắt lưng, dùng lá cỏ dài bện thành ba sợi dây rồi xuyên từ bên này sang bên kia sau đó quấn ra phía sau.

Nguyên bản tính toán là buộc một cái nút phía sau lưng, nhưng đáng tiếc cái móng vuốt của nàng quá ngắn, với không tới phía sau, chỉ có thể đem sợi dây từ phía sau xuyên thêm một vòng nữa buộc lại phía trước người, thắt thành cái nơ bướm.

Như vậy cuối cùng cũng đem tấm lá buộc chắc được trên người.

Kiếp trước khi ở tại bệnh viện, Dịch Long Long thường xuyên dùng ống nhựa mềm nhỏ nhiều màu sắc để thắt nút giải trí, kỹ thuật luyện được coi như không tồi, nếu ít nữa các ngón linh hoạt hơn một ít, nàng thậm chí có thể sử dụng lá cỏ kết thành quần áo để mặc, việc đó yêu cầu là phải có các ngón khéo léo.

Sau khi thân người đã tươm tất, nàng quăng vào miệng hai miếng vỏ trứng rồi nghỉ ngơi. Khi chất lỏng ngọt ngào lại lẫn nửa theo trong miệng tan ra, Dịch Long Long đột nhiên nhớ tới một việc rất quan trọng, nàng cuống quýt ghé sát mặt vào bên hồ cúi đầu há mồm, mặt hồ phản chiếu hình ảnh cái miệng của nàng không có cái răng nào, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tối hôm qua quên đánh răng mà đã ngủ, may mắn... giờ còn chưa có răng, sau này phải chú ý vệ sinh, mục tiêu là không sâu răng. (Quảng cáo Colgate??)

Mặc dù mùi vị rất ngon, nhưng đồ ngọt đối với răng lợi rất nguy hiểm đấy.

Nghỉ ngơi một lát, liền lại bên hồ uống hai ngụm nước, Dịch Long Long đưa mắt nhìn lại nơi tối hôm qua nàng trải cái giường bằng lá. Loại lá cỏ xanh viền bạc này rất mềm mại và dai, vừa có mỹ quan lại vừa thực dụng, sau này có thể sử dụng vào rất nhiều việc.

Rút ra mấy cọng cỏ khá dài, Dịch Long Long cắm đầu vào bện, từ hôm nay trở đi, nàng phải đi vào trong rừng cây thăm dò, hồ nước xung quanh đã không còn gì mới mẻ để xem, nàng muốn thu hoạch thêm một ít thông tin, hơn nữa phải nhìn tận mắt mới được.

Sở dĩ làm ra quyết định như vậy, là bởi vì Dịch Long Long phát hiện thể lực của mình đã không còn yếu ớt như mới sinh nữa, so với tầm sức của con người, nếu nói lúc nàng nở ra từ trứng chỉ có sức bằng trẻ em ba bốn tháng, bây giờ thể lực cũng đã tương đương với đứa trẻ sáu bảy tuổi rồi.

Thể lực như vậy tuy rằng chưa đủ để mạo hiểm để tự đi xa, nhưng thăm dò một góc rừng cây quanh đây, hẳn là có thể làm được. Bước đầu mục tiêu là đi một đoạn trong khoảng năm phút đồng hồ, sau khi xác định an toàn, có thể xem xét việc mở rộng phạm vi.

Dùng cỏ viền bạc bện thành một chiếc mũ cỏ trông như tổ chim và một cái túi lưới đeo vai, vậy là cũng mất hết gần nửa buổi sáng, tuy rằng tay không linh hoạt và tài liệu cũng hạn chế nên hơi xấu, nhưng về phương diện thực dụng thì miễn cưỡng coi như hợp lý. Túi lưới nhét đầy các mảnh vỡ của vỏ trứng được bẻ nhỏ căng phồng treo qua cổ, cơ hồ che đến nửa thân. Để không cản trở việc đi lại, Dịch Long Long dùng bàn chân nhỏ đem túi lưới từ phía trước chuyển sang bên cạnh sườn, cuối cùng đành hoàng đội cái mũ cỏ lên đầu.

Mang theo vỏ trứng bên người là vì phòng ngừa khi rời đi thức ăn cất nơi đây xảy ra chuyện bất ngờ như trời mưa hoặc là có người (thú) lạ xâm nhập gì đó, thuận tiện trên đường còn có thể nhón một hai miếng làm đồ ăn vặt, mà cái mũ cỏ tự chế, vốn có thể dùng để che đậy nguy trang cơ thể, làm cho nàng dễ dàng thân trong bụi cỏ, trên TV đều như vậy mà.

Dùng sức nắm bàn chân nhỏ thành nắm đấm, Dịch Long Long tự cổ vũ bản thân: Đi xem thể giới mới nào!

Tuy rằng mới trải qua chưa tới một ngày, nhưng Dịch Long Long lại có thể cảm nhận rõ ràng, cái cơ thể rỗng con này khỏe mạnh và tràn ngập sức sống, so với cuộc sống kiểu mỗi ngày tử thần lúc nào cũng đứng ở đầu giường thì cảm giác hoàn toàn bất đồng, là sức sống được phát ra từ tận trong sâu thẳm của thân thể.

Kiếp trước của nàng, cho dù là thấy vui tới cỡ nào, thì nụ cười cũng không tránh khỏi tư vị cay đắng, cảm giác mỗi ngày chờ đợi cái chết thực là khổ sở. Nhưng mà hiện tại lại hoàn toàn khác biệt, nàng có được một cuộc sống mới (tuy rằng không ở địa cầu), một cơ thể mới (tuy rằng không phải con người), mặc kệ nói như thế nào, điều này cũng có nghĩa nàng có thể không cần lo lắng về việc bệnh tật chết chóc, có thể vui vẻ mà sống một thời gian.

Sau khi được đổi thân thể, theo thời gian trôi qua, nội tâm của Dịch Long Long cũng dần dần thay đổi, tựa như cây gỗ vốn đã chết khô lại sinh ra chồi non, rũ bỏ hoàn toàn cái dáng vẻ khô héo. Tính nết cấu kính do ám ức bức bối trước đây cũng dần dần trở lại bình thường.

Thất một cái nút trên một sợi cỏ viền bạc ngay cạnh bìa rừng, coi như đánh dấu điểm khởi đầu của mình, Dịch Long Long há miệng, trong cổ họng phát ra âm thanh non nớt mà không ai có thể nghe hiểu được:

“Xuất phát!”

Ngày qua ngày, Dịch Long Long không ngừng lặp lại việc từ bên hồ đi vào rừng cây, rồi lại từ rừng cây trở lại bên hồ, mỗi lần khi trở về, nàng đều mang theo một vài thứ, tỷ như ít quả tươi mọng, rễ cây có nước mang vị ngọt, một vài mẫu gỗ còn tốt, đất sét mềm, hay những khoáng thạch xinh đẹp... Từng bước làm phong phú bộ sưu tập cá nhân của nàng.

Rừng cây này lớn tới kì lạ vượt quá trí tưởng tượng của Dịch Long Long, nhưng ngoài sự phong phú của thực vật và khoáng vật nơi đây, Dịch Long Long không thấy nhiều động vật lắm. Có một lần nàng đi thẳng về một hướng gần hai mươi ngày, cuối cùng mới nhìn thấy một loài sinh vật trông như một quả cầu đầy lông, Dịch Long Long thuận miệng gọi là Mao Cầu (quả cầu lông). Mao Cầu thể tích lớn nhỏ không đồng

nhất, lớn nhất kích thước cũng bằng đầu của nàng, nhỏ nhất có thể để nàng dùng bàn chân nắm gọn, lông trên thân Mao Cầu mềm mại, đủ các loại màu sắc khác nhau.

Tình cảnh lúc gặp Mao Cầu lần đầu tiên khá thú vị, lúc ấy Dịch Long Long thật cẩn thận chui xuyên qua một bụi cây, bỗng nhiên thấy phía trước có một mảnh đất trống nho nhỏ, trên mặt cỏ tụ tập bốn năm con Mao Cầu đủ màu, nàng không biết đó là một loại động vật, còn tưởng rằng là một giống hoa cỏ mới, hứng thú bồng bồng đi lại gần để vuốt ve.

Bàn chân vừa mới chạm vào đám lông mềm mượt, Mao Cầu lập tức phát ra một tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ “Chi!”

Mà hề một Mao Cầu hoảng sợ, những Mao Cầu xung quanh nó liền phản ứng như một chuỗi Domino, hết con này đến con khác đều phát ra tiếng kêu sợ hãi: “Chi! Chi! Chi!”

Dịch Long Long cũng sững sờ: “A?” Biết kêu?

Giây tiếp theo, giống như một giọt nước rơi vào trong chảo dầu nóng, mấy chục Mao Cầu điên cuồng nhảy dựng lên, bộ tịch của chúng lúc nhảy, giống như những trái bóng rổ nảy trên nền đất vậy. Bất quá so với bóng rổ thì kích thước của chúng bé hơn nhiều. Cả đám Mao Cầu hoảng sợ chạy loạn xạ, tóe về các hướng tránh xa khỏi Dịch Long Long.

Dịch long long cũng sợ hãi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy sinh vật ở trong rừng, mà đối phương phản ứng lại kịch liệt như vậy, không kịp nghĩ nhiều, cũng không kịp xem đám Mao Cầu phản ứng ra sao, nàng cũng lập tức xoay người bỏ chạy theo hướng ngược lại.

Đám Mao Cầu “Chi chi chi chi chi chi!”

Dịch Long Long: “A a a a a!”

...

Đó là lần đi vào rừng xa nhất của Dịch Long Long, nhưng cho dù Dịch Long Long đi bao xa, cuối cùng nàng cũng đều trở lại bên hồ nước nơi nàng sinh ra. Không biết vì sao, nàng có một loại trực giác kỳ diệu, giống như dấu vết bản năng ăn sâu vào trong máu, cái bản năng này nói cho nàng biết ở cạnh hồ nước là chỗ an toàn nhất với nàng.

Phụ cận chỉ có nàng là động vật duy nhất, lấy hồ nước làm trung tâm, chung quanh cả một vùng rừng rậm lớn là lãnh thổ của nàng.

Nàng cuối cùng định cư lại bên hồ nước, lại dựng lấy một tấm gỗ bên cạnh túp lều tự tạo dùng để tính ngày tháng từ khi tới thế giới này. Mỗi đầu dùng cọng cỏ thắt nút lại làm ký hiệu, chờ móng vuốt sau khi cứng rắn hơn một ít, thì dùng móng khắc lên trên gỗ, ghi chép lại số ngày mình đi vào thế giới này.

Mười ngày, hai mươi ngày, ba mươi ngày, một trăm ngày, hai trăm ngày, ba trăm ngày, trên tấm ván gỗ đã để lại sáu bảy mươi hàng chữ viết dày đặc.

Trần ngập vui sướng cùng hy vọng đón mỗi ngày mới đến, hoàn toàn không cho rằng cuộc sống như vậy buồn tẻ chán nản gì hết. Có thể đi bộ, có thể nhảy, có thể ăn, có thể ngủ, có thể cất tiếng cười to, vẫn chưa từng bị bệnh bị thương, một cơ thể khỏe mạnh như vậy, Dịch Long Long cơ hồ nằm mơ cũng phải cố dậy mà cười.

Cuộc sống bình an cứ như vậy kéo dài hơn ba trăm ngày thì có một kẻ xâm nhập địa bàn của nàng. Hấn phá vỡ sự yên tĩnh của khu rừng, đồng thời xáo trộn sự an bình của Dịch Long Long.

4. Chương 4: Kẻ Xâm Nhập Sáng Chói

Một năm trôi qua, tạm thời cứ tính hơn ba trăm ngày làm một năm đi, sinh ra vốn đã không phải là con người, nếu nói Dịch Long Long còn có chỗ nào không hài lòng, thì đó chính là chiều cao của nàng.

Lúc vừa mới sinh, nàng cố ý ở một thân cây khắc lên trên đó vạch đánh dấu chiều cao của mình, thi thoảng thì chạy qua đo một chút xem mình có cao lên tí nào không. Nhưng đáng tiếc là hơn ba trăm ngày trôi qua,

chiều cao của Dịch Long Long tổng cộng cao thêm không tới một phần mười so với khi mới sinh, lớn lên có ngần ấy thì có thể coi như không đáng kể.

Mà thể lực của nàng, cũng vẫn chỉ duy trì ở mức xấp xỉ một đứa bé mười tuổi, không phát triển một cách rõ rệt giống như lúc mới sinh nữa.

Cho dù như vậy, cũng đã đủ để Dịch Long Long cảm thấy hài lòng. Phải biết rằng, kiếp trước lúc nàng bệnh nặng nhất, còn không đủ sức để xuống khỏi giường nữa cơ.

Đi đến bên hồ cởi chiếc áo bên từ cổ, Dịch Long Long điều chỉnh hơi thở, cái đuôi trắng như tuyết quất một nhát lên mặt đất, dùng tư thế rất chuẩn mực nhảy xuống hồ nước.

Nàng không phải tự sát, mà là muốn lặn xuống đáy hồ lấy vài thứ.

Lần đầu tiên rơi xuống hồ, là vào thời gian cách khi đến thế giới này đại khái khoảng sáu mươi ngày. Khi đó là lúc nàng không có công cụ gì để cắt xén, mà vẫn dùng móng vuốt chiến đấu hằng hái với mấy cái dây leo, nhất thời mất thăng bằng té xuống mặt đất, lăn lông lốc theo độ dốc của bờ hồ phi thẳng xuống nước.

Trước đó, nàng bởi vì không chắc chắn mình có bơi được hay không, nên không dám tùy tiện mạo hiểm, dùng nước hay lấy nước đều tiến hành trên bờ hồ cả. Mãi cho tới khi bị chìm ngấm, nàng mới phát hiện mình có thể thở được dưới nước. Trong cơn phấn khích, liền thuận đường thăm dò một chút nơi đáy hồ mà trước đây vẫn chưa từng ghé qua.

Bình thường khi Dịch Long Long lấy nước thì nhiệt độ nước rất bình thường, nhưng lúc lặn xuống dưới nước một quãng, nàng liền cảm giác được nhiệt độ nước giảm rất nhanh. Bất ngờ hơn chính là kiểu giá lạnh này hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới nàng hết. Lớp mặt ngoài của cơ thể tiếp xúc với nước cảm nhận rõ ràng là lạnh lẽo, nhưng không biết vì sao nàng lại cảm thấy làn nước xung quanh cứ như là nước ấm vậy, cho dù là có phiền não cùng ưu sầu gì, thì tại nơi đáy hồ lạnh lẽo này đều có thể chuyển thành yên ổn nhẹ nhàng.

Thu hồi suy nghĩ, Dịch Long Long tiếp tục lặn xuống dưới, càng tới gần đáy hồ, nước xung quanh càng đặc quánh lại. Có vẻ như vì bị áp suất cao nén xuống nên xung quanh người nàng dần dần xuất hiện những “cục nước” kích thước khác nhau.

“Cục nước” là Dịch Long Long tự đặt tên, cụ thể là dạng vật chất gì nàng cũng không rõ. Chúng trông như một dạng keo dẻo trong suốt hơi ngả màu xanh, có vẻ giống như bánh pút-đinh hoa quả đông lạnh ở kiếp trước, lại cũng giống như đất sét có thể nặn thành các loại hình dạng.

Tựa hồ như nước trong quá trình ngưng đọng thành băng đã xảy ra một chút bất ngờ kỳ diệu nào đó, nên không trở thành băng cứng, cũng không hóa trở lại thành nước vô định hình, mà lại hóa thành một hình thái ở giữa hai dạng đó.

Bất quá loại chất dẻo này chỉ tồn tại ở trong nước sâu, một khi đem lên mặt nước, tiếp xúc với không khí thì sẽ trở nên cứng rắn nhanh đến mức mắt thường cũng có thể thấy được, hóa thành những khối băng trong suốt.

Khối băng do cục nước hóa thành ở nhiệt độ bình thường ước chừng giữ được hơn hai mươi ngày, tuy là nhìn qua thì giống như băng, nhưng không tỏa ra hơi lạnh, cầm vào trong tay cũng chỉ mát hơn một chút. Chỉ cần không dùng lửa hơi nóng thì sẽ không tan chảy. Sau hơn hai mươi ngày, khối băng sẽ chuyển hóa trở thành băng thật và tỏa ra hơi lạnh, cuối cùng hóa thành một vũng nước.

Lợi dụng đặc tính kỳ dị của cục nước, Dịch Long Long ở đáy hồ chế tác rất nhiều công cụ thực dụng, dao, búa, dùi... Mỗi khi đảm công cụ đó dùng hỏng hết, liền lại lần nữa lặn xuống đáy hồ, chế tác thêm một mẻ.

Hôm nay là thời điểm cần chế tác tiếp, Dịch Long Long lại giống như trước kia, thân thể lơ lửng ở trong nước, dùng bàn chân nặn một khối nước cục thành hình dạng cần thiết. Đang lúc chuyên tâm chế tác, chợt trong lòng nàng xuất hiện một dự cảm nguy hiểm.

Có cái gì đó... đang đến.

Mặc dù khoảng cách vẫn còn rất xa, thậm chí Dịch Long Long còn đang ở đáy hồ, nhưng trong phạm vi rộng lớn xung quanh, từ bờ hồ đến tận trong rừng cây, đều tựa hồ có một mối liên hệ cảm nhận chặt chẽ với nàng, đặc biệt khi ở trong lòng hồ, loại cảm giác này càng trở nên nhạy bén.

Tuy rằng không biết cụ thể là người hay động vật, nhưng đối phương quả thật đang di chuyển, hơn nữa dần dần tiếp cận tới hồ nước chỗ nàng.

Biến cố bất ngờ làm cho Dịch Long Long không lòng dạ nào tiếp tục nặn nước cục nữa, nàng cầm lấy cái đao mới vừa chế tác nhanh chóng nổi lên mặt hồ. Trở lại bờ hồ, nàng buông thanh thủy đao đã thành hình, lắc lắc đầu làm những giọt nước còn đọng lại trên thân nhanh chóng rơi xuống, tay vội chân loạn nhanh chóng mặc vào bộ quần áo bằng lá cây.

Mặc xong, Dịch Long Long ngó trái ngó phải, dùng tốc độ nhanh nhất của nàng chui vào trốn trong một bụi cỏ ven rừng, nàng thật cẩn thận ẩn giấu cơ thể, theo khe hở nhỏ rình xem tình hình bên ngoài.

Tới gần rồi, càng lúc càng gần.

Kể xâm nhập có vẻ như đi thẳng tới chỗ này, không hề chần chờ hay do dự chút nào. Khi đối phương sắp đi ra khỏi rừng cây, Dịch Long Long rốt cục cũng nghe ra đây là tiếng bước chân của con người.

Trái tim Dịch Long Long như nhảy lên một cái.

Tuy những lúc nhàn rỗi, Dịch Long Long cũng hy vọng sẽ nhìn thấy vài người, nhưng hôm nay khi việc này thực sự xảy ra, nàng đột nhiên cảm thấy hoang mang.

Cho dù nhìn thấy người thì sao? Còn chưa biết đối phương là người tốt hay xấu. Nếu là người xấu, nàng không biết là chính mình có lực tự bảo vệ hay không, mà cho dù là người tốt, nàng biết chào hỏi làm sao đây? Chẳng lẽ phải chạy đến nói: "Hi, xin chào, đừng coi tôi hiện tại là một con rồng, tôi trước đây cũng là con người giống như bạn thôi."

Cho dù có phóng khoáng cỡ nào đi chăng nữa thì giờ phút này Dịch Long Long vẫn cảm thấy có chút bị ai. Khi nàng còn là con người tuyệt không cảm thấy được thân phận "người" có bao nhiêu quý giá, có điều lúc không còn là người nữa lại hết sức hoài niệm những thứ đã mất, hơn nữa còn là những thứ vĩnh viễn không thể tìm lại.

Dịch Long Long vô cùng đau lòng nghĩ: Ta bây giờ đã không còn là con người nữa.....Á! phì! Câu này sao nghe giống như đang tự chửi mình thế?

Đang lúc Dịch Long Long vẫn còn nghĩ ngợi lung tung, kẻ đến rốt cục đã đi ra khỏi rừng cây, tiến vào tầm nhìn của nàng.

Dịch Long Long vừa nhìn thấy, trong đầu chỉ hiện lên có hai chữ: Thất vọng.

Lúc trước cảm nhận được nguy hiểm, nàng liền lập tức nghĩ rằng kẻ đến ít nhất cũng phải trông thật oai phong, nhưng...

Đó là một người đàn ông cao mảnh khảnh, nếu so sánh với thân hình của Dịch Long Long hiện tại, thì trông lại càng cao. Hắn mặc cái áo cũ kỹ màu xám, thắt lưng đeo một thanh kiếm thép mà vỏ đã xuất hiện vết rạn. Thứ duy nhất đáng nói, có lẽ đó là mái tóc che gần hết khuôn mặt, một mái tóc rối vàng chói, xoã tung dài tới tận lưng, những sợi tóc phát ra ánh sáng còn chói hơn cả vàng ròng. Ánh sáng đó hoàn toàn không phù hợp với bộ đồ cũ kỹ, thành ra trông giống như những mảnh vỡ của mặt trời bị trộn lẫn vào nhau.

Người nọ đi ra khỏi rừng cây liền đi thẳng đến bờ hồ, hắn cúi đầu nhìn chăm chú nhìn mặt hồ tựa như đang suy nghĩ điều gì đó. Dịch Long Long ở trong lòng cầu khẩn: Đi nhanh đi, đi nhanh đi, nếu chỉ là đi qua thì mau rời khỏi đây đi.

Nhưng sự thực rõ ràng là không ai đáp lại lời cầu khẩn của nàng, người nọ nhìn hồ nước một hồi, liền xoay người lại đi về phía chỗ Dịch Long Long đang trốn một cách chuẩn xác không sai, cao giọng mở miệng: "Nhóc con bên kia, đi ra đi, ta sẽ không làm hại người."

5. Chương 5: Thập Hi Ny Nhã (1)

Sẽ không làm hại nàng?

Dịch Long Long le cái lưỡi nhỏ: Ai tin? Người xấu chưa bao giờ tự đem hai chữ xấu xa viết trên mặt cả.

Lúc người nọ xoay người lại, Dịch Long Long cũng thấy rõ ràng tướng mạo của hắn, khuôn mặt bị che khuất hơn nữa, nhưng đôi môi và cái cằm lộ ra dưới mái tóc thực sự rất thanh tú và đoan chính, cho dù chỉ bằng vào nửa khuôn mặt này, cũng có thể coi như đủ đạt chuẩn trở lên rồi.

Xác định đối phương đã phát hiện sự tồn tại của mình chứ không phải tùy tiện nói để hù dọa...rồng, Dịch Long Long do dự một chút, thử mở miệng: “Người... Người...” người này sử dụng một loại ngôn ngữ không thuộc bất kỳ loại ngôn ngữ nào mà Dịch Long Long biết, nhưng kỳ quái là Dịch Long Long lại có thể nghe hiểu được, nàng thử há mồm, cái cổ họng non nớt cũng có thể lắp bắp phát ra tiếng nói.

Loại tri thức này tựa hồ vốn đã tồn tại ở trong đầu của nàng, chỉ vì trước giờ chưa có chìa khóa thích hợp mở ra, người này xuất hiện, vừa vặn trở thành cái chìa khóa ấy.

Nói ra được một chữ, Dịch Long Long đã có tự tin hơn, cố gắng nói ra đầy đủ yêu cầu của mình. Một giọng nói mềm mại, ngọt ngào đặc trưng của trẻ con từ bụi cây vọng ra: “Cho ta.....ta xem xem..... đôi mắt của người.”

Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, Dịch Long Long rất tin điểm này. Tuy rằng nàng kiếp trước hơn phân nửa cuộc đời đều nằm ở bệnh viện, giao tiếp với người khác cũng rất hạn chế, nhưng đồng thời ở bệnh viện, những gì nàng đã thấy tuyệt đối không ít.

Sinh lão bệnh tử, đây là con đường mà con người nhất định phải trải qua, mà bệnh viện là nơi cả bốn chữ này tập trung nhiều nhất. Nàng đã thấy phụ nữ có thai đưa vào phòng sinh, nàng đã thấy những người già run rẩy, nàng đã thấy người ta trên giường bệnh thống khổ rên rỉ, nàng cũng thấy người ngay bên cạnh ngừng thở. Cũng từ bệnh tật và đau đớn, cảm thụ của nàng trở nên nhạy bén, có thể rất dễ dàng nhìn ra ý tốt ý xấu từ mắt người khác.

Tuy rằng lời nói của người đàn ông tóc vàng rất thân thiện, có điều nàng vẫn có chút sợ hãi, đành đưa ra yêu cầu đầy vẻ hoang đường này.

Người đàn ông tóc vàng hơi sững sốt, sau đó nở nụ cười. Hắn cười rất tự do và thoải mái, giống như ánh mặt trời chiếu sáng một cách tự nhiên vậy. Kế tiếp, hắn nâng tay vén mái tóc lòa xòa ra phía sau tai, lộ ra đôi mắt bị che khuất.

Đó là một đôi mắt... dịu dàng phi thường, đôi mắt xanh thẳm giống như bầu trời không một gợn mây, với vơi dường như không có giới hạn, nhưng sự dịu dàng bao dung trong đôi mắt ấy ngược lại giống như một thứ vũ khí cực kỳ sắc bén, ngay lần đầu tiên đã đánh tan sự phòng bị trong lòng Dịch Long Long.

Người đàn ông tóc vàng nhìn thoáng tuổi chừng hai bảy, hai tám tuổi, tướng mạo cực kỳ thanh tú đẹp đẽ, mái tóc dài không được chăm sóc kỹ làm tăng thêm vẻ lười biếng và mệt mỏi. Còn đôi mắt của hắn, tựa hồ như luôn ẩn chứa nét cười ôn nhu.

Nhưng điều thực sự làm cho Dịch Long Long cảm thấy an tâm, không phải là bề ngoài của người đàn ông tóc vàng này, mà là hành động của hắn. Hắn vốn có thể trực tiếp đi tới lời nàng ra, nhưng khi nghe rõ giọng nói non nớt, hắn lại chọn lấy việc tôn trọng yêu cầu của nàng.

Người đàn ông tóc vàng đợi một lúc, không thấy bụi cỏ có động tĩnh, lại kiên nhẫn khuyên bảo: “Ta có một việc rất trọng yếu cần nói với người, xin hãy đi ra gặp mặt ta một...” Hắn đang nói bỗng nhiên dừng lại, bởi vì Dịch Long Long đã đi ra rồi.

Trước khi nhìn thấy Dịch Long Long, người đàn ông tóc vàng tuy rằng có thể cảm giác được trong bụi cỏ có một sinh vật nhỏ bé yếu đuối đang theo dõi hắn, nhưng không ngờ đó lại là một con rồng, hơn nữa lại có bộ dáng ăn mặc như vậy.

Dịch long long trên người mặc bộ quần áo do cỏ viền bạc bện thành, cổ áo là lá sen, từ trong tay áo ngắn lộ ra hai bàn chân trắng như tuyết, vạt áo thật dài cơ hồ kéo dài tới mặt đất, thuận tiện che hơn phân nửa cái đuôi, mà vạt áo bên cạnh, viền cổ màu bạc và xanh tạo thành những đoạn hoa văn xen kẽ tinh tế, khiến cho bộ quần áo bằng lá cỏ trở nên rất tinh xảo xinh đẹp.

Một năm qua, tài nghệ thủ công của nàng rất có tiến bộ, thí nghiệm qua không ít tài liệu, nhưng lá cỏ viền bạc phát hiện đầu tiên vẫn là tốt nhất, dẻo dai mềm mại, hơn nữa còn có thể giữ được tình trạng tươi mới rất lâu sau đó.

Người đàn ông tóc vàng cảm thấy được cảnh tượng trước mắt vượt qua sự nhận thức thông thường của mình, hẳn tuy rằng biết trong bụi cỏ có sinh vật, nhưng không dự đoán được ẩn náu ở đó lại là một con rồng. Cho dù là rồng, cứ theo hẳn biết thì thông thường có là rồng con mới sinh chiều cao cũng ít nhất bằng một người trưởng thành, nhưng cái “đứa” trước mắt này còn không cao đến đầu gối hẳn. Mà thứ làm cho hẳn khó lường nhất lại chính là con rồng này trên người còn mặc cả quần áo.

Con này... là rồng thật sao?

Lúc tiếp cận người đàn ông tóc vàng, Dịch Long Long chợt tự cảm thấy rất nản, trong lòng nàng vốn vẫn giữ một chút hy vọng là cây cỏ xung quanh đây quá lớn chứ không phải là cơ thể nàng bị biến nhỏ lại, nhưng bây giờ so ra thì cái trực giác lúc ban đầu của nàng không sai chút nào.

Nhìn Dịch Long Long, người đàn ông tóc vàng tựa như nghĩ tới điều gì đó, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nghi hoặc rất kỳ dị, hẳn chậm rãi nói: “Nhóc con, có phải người mới được sinh ra ở đây không?”

Làm sao hẳn biết?

Dịch Long Long cẩn thận nhìn hẳn chăm chú, khe khẽ gật đầu.

Người đàn ông tóc vàng nghĩ ngợi một hồi, trông có vẻ như buồn bực mà không nói ra lời. Phải mất một lúc sau hẳn mới lại nở nụ cười: “Trước tiên tự giới thiệu một chút, ta gọi là Ngải Thụy Khắc (2), là bạn của mẹ người.”

Trong một giây tiếp theo, Dịch Long Long dùng tốc độ nhanh nhất của mình, xoay người lao về trong bụi cỏ. Lòng tin vừa mới tạo được một chút đã sụp đổ trong nháy mắt chỉ qua một câu nói. Kiếp trước trên TV và sách báo, những lời mà mấy chú biến thái(3) lừa trẻ con đều là: “Chú là bạn thân của mẹ (cha) con đây”. Bởi vậy vừa nghe đến những lời này, Dịch Long Long theo bản năng lập tức phòng bị.

Cho dù gã này bộ dạng rất đẹp trai, thì cũng chỉ là một “chú biến thái đẹp trai” mà thôi.

Mất thấy con rồng con trắng như tuyết kia vừa nghe thấy lời mình nói, lập tức giống như vô cùng kinh hãi trốn mất, Ngải Thụy Khắc cảm thấy đỡ khốc đỡ cười: Hẳn trông đáng sợ vậy sao?

Hẳn ngồi xổm xuống, cố gắng làm cho tầm mắt của mình ngang tầm với đôi mắt trong bụi cỏ: “Người sợ cái gì thế? Ta thật sự sẽ không làm hại người.”

Dịch Long Long bĩu môi: “Lừa rồng à.”

Ngải Thụy Khắc ngăn ra: “Ta lừa người cái gì nào?”

Dịch Long Long đảo mắt: “Ta vốn không biết mẹ ta là ai? Làm sao biết người có phải là bằng hữu của bà hay không? Hơn nữa, từ lúc ta mới sinh ra vẫn ở nơi này cũng chưa từng gặp qua người, người làm sao có thể biết ta là con của ai?” Lý luận của nàng có chứng có cứ rất rõ ràng, nhưng lại được nói ra bởi một cái giọng đầy ngây thơ của trẻ con, làm cho người ta cảm giác đứa nhỏ này đang cố làm ra vẻ người lớn thì phải.

Ngải Thụy Khắc liền hiểu ra, khẽ gật đầu: “Thì ra là người không biết.” Hẳn quay đầu lại nhìn thoáng qua hồ nước, trong đôi mắt xanh thăm ẩn chứa rất nhiều hoài niệm: “Mẹ của người tên gọi là Thập Hi Nị Nhã, Thập Hi Nị Nhã theo ngôn ngữ của rồng có nghĩa là ‘vảy bạc vĩnh hằng’. Thập Hi Nị Nhã là một là một Ngân Long, nàng là sự kết hợp hoàn mỹ của sắc đẹp và sức mạnh, là kẻ mạnh nhất trong long tộc. Khi nàng ngẩng đầu có thể làm mặt đất rung chuyển, khi nàng giương cánh ánh bạc chói lóa có thể xuyên thủng cả bầu trời...”

Tuy rằng những lời miêu tả này thật xa lạ, nhưng vẻ mặt dịu dàng của Ngải Thụy Khắc làm cho Dịch Long Long có một loại cảm giác ấm áp, nên nàng không ngắt lời hẳn, tiếp tục nghe hẳn nói.

“Mười năm trước, ta phiêu bạt khắp nơi, ngẫu nhiên gặp Thập Hi Nị Nhã, cùng nàng trở thành bằng hữu, từng có thời gian ở cùng một chỗ với nàng suốt một năm, bởi vậy ta đối với mùi của nàng phi thường quen thuộc. Khi mới tới gần nơi này, ta liền cảm giác được mùi cùng sự oai nghiêm của nàng, bởi vậy mới có thể phán đoán ra mối quan hệ giữa người với nàng.” Đôi mắt xanh sáng ngời của hẳn thoáng ảm đạm, “Rừng cây xung quanh hồ nước này quá mức im lặng, ngay cả chim chóc cũng không có, chính là bởi vì hồ nước

phát ra uy áp cực kỳ mạnh, khiến cho các động vật khác theo bản năng sợ hãi mà tránh xa. Thế nhưng uy áp ở mức độ này, vөн vөн chỉ là uy áp còn sót lại sau khi Tháp Hi Ny Nhã đã chết mà thôi.”

Chuyện mà Ngải Thụy Khắc không có nói cho Dịch Long Long là năm đó hắn cùng với Tháp Hi Ny Nhã phải chia rời chính bởi vì không biết người nào đó đã dùng thủ đoạn cực kỳ tàn độc làm Tháp Hi Ny Nhã bị thương nặng. Khi ấy, hắn nhìn thân hình tỏa ánh bạc vĩnh hằng kia nhuộm đầy máu bay vọt qua bầu trời, đau đớn và buồn bã. Thương thế đáng sợ như vậy, cho dù là rồng cũng khó mà sống nổi.

Ngải Thụy Khắc ôn nhu nhìn con rồng trắng nhỏ xíu trong bụi cỏ: “Tháp Hi Ny Nhã từng nói qua với ta, nàng đã sinh một quả trứng, chuẩn bị tìm chỗ để ấp. Hiện tại nàng tuy rằng đã chết đi, nhưng rất cực những lời nàng nói cũng đã được hoàn thành rồi.”

Hắn cơ hồ có thể tưởng tượng tình hình khi ấy, Tháp Hi Ny Nhã thân chịu trọng thương, vì thoát khỏi địch nhân đáng sợ kia, cũng đồng thời vì không để cho con mình bị thương tổn, nàng đã bay đến mảng rừng rậm này. Cuối cùng bay đến nơi thì kiệt sức ngã vào trong hồ. Nhưng cho dù đã chấm dứt sinh mệnh, nàng vẫn cố gắng bảo hộ đứa con của mình.

Uy áp mạnh mẽ từ hồ nước làm cho các động vật khác trong rừng không dám tới gần, mà hơi thở trong lành lạnh như băng đặc trưng của ngân long, lấy hồ nước làm trung tâm tỏa ra bao lấy một phạm vi lớn, tạo thành một môi trường và hoàn cảnh thích hợp để trứng rồng tự ấp nở.

Vì sao nơi này không hề có tai họa hay bất lợi nào? Vì sao phong cảnh lại tươi đẹp khí hậu lại dễ chịu tựa như tiên cảnh? Đó chính là bởi vì đã có một người mẹ, cho dù có chết đi cũng không quên bảo vệ đứa con bé bỏng của mình mà thôi.

Ngải Thụy Khắc đưa tay chỉ về phía hồ, vẻ mặt thoáng chút bi thương: “Tháp Hi Ny Nhã, yên nghỉ nơi đây.”

Trầm mặc hồi lâu, Dịch Long Long mới lại mở miệng: “Người nói mẹ ta thực ra là ở đáy hồ, bà đã chết rồi?” Từ khi lặn vào trong hồ, nàng vẫn luôn cảm thấy được đáy hồ giống như có thứ gì đó rất thân thiết hấp dẫn nàng, hiện tại xem ra, hẳn là vì cái cơ thể này của nàng và mẫu thân có sự liên hệ huyết thống.

Mỗi lần nàng lặn vào giữa hồ, độ đặc quánh của nước mạnh tới nỗi khó mà tiến về phía trước, nàng vốn tưởng đó là đặc tính của hồ nước, nhưng hiện tại kết hợp với những lời Ngải Thụy Khắc nói, thì chắc là bởi vì có một con rồng cường đại nằm lại giữa hồ.

Mà sự biến đổi tính chất của nước, đại khái cũng là do liên quan đến con rồng mang tên Tháp Hi Ny Nhã này.

Tâm tình ổn định lại một chút, Ngải Thụy Khắc đưa tay về phía Dịch Long Long, an ủi nói: “Không cần thương tâm, tuy rằng mẹ của người đã chết đi, nhưng ta sẽ chăm sóc cho người.”

Nhìn cặp mắt màu lam tràn ngập ôn nhu của Ngải Thụy Khắc, lại nhớ tới hai mắt của mình cũng là màu lam, rồi kết hợp với cách nói của Ngải Thụy Khắc lúc trước, Dịch Long Long nghĩ đến một điều vô cùng đáng sợ, nàng kinh hãi nhìn Ngải Thụy Khắc, “Nói như vậy... lẽ nào người là cha của ta?”

* Ghi chú:

- (1) Tháp Hi Ny Nhã – – Phiên âm Hán ngữ của cái tên phương Tây: Tahiti Niya
- (2) Ngải Thụy Khắc – – Phiên âm Hán ngữ của cái tên phương Tây: Eric
- (3) Chú biến thái (Quái thú thú) chỉ những thằng cha có sở thích bệnh hoạn thích lừa gạt dụ bé gái.

6. Chương 6: Long... Nữ Thường Tình

Chắc, theo như lời Ngải Thụy Khắc vừa kể, hắn cùng với mẫu thân của cái cơ thể này từng sống cùng nhau suốt một năm như hình với bóng, đồng sinh cộng tử, như vậy một người (nam) và một rồng (nữ) sống chung bấy lâu, nói không chừng lâu ngày liền phát sinh cái gì đó, rồi lại tạo thành một đoạn tình sử vượt qua rào cản chủng tộc, cuối cùng Tháp Hi Ny Nhã oanh oanh liệt liệt sinh ra một quả trứng, rồi nói lại với “cha đứa nhỏ” là mình muốn đi ấp trứng...

Đúng là cầm thú mà.

Dịch Long Long trong lòng khinh bỉ: Ngay cả rồng cũng không tha.

Ngải Thụy Khắc vẽ mặt dần ra một lúc, chờ hần hoàn toàn tiêu hóa được những lời ẩn chứa trong mấy lời cuối của Dịch Long Long, vẽ dần dần kia lập tức trở nên méo mó, gương mặt tuần dật của hần hiện lên một loại thần sắc như muốn “đồ long” nhưng lại cố kiềm chế.

Đây chỉ là một con nhóc rồng, không nên chấp nhặt, huống chi nó lại là con của Thập Hi Nỵ Nhã, nếu có lỗi lầm gì thì với thân phận là bằng hữu của mẹ nó, hần cũng nên bao dung một chút.

Ngải Thụy Khắc cố gắng tự khuyên nhủ, một hồi lâu sau, hần cuối cùng cũng bình tĩnh lại, thở hắt ra: “Nhóc con, ta và mẫu thân của ngươi chỉ là bằng hữu đơn thuần”. Vì là rồng, Thập Hi Nỵ Nhã có rất đẹp đi chăng nữa, cũng là đẹp kiểu rồng, hần cho dù có không quen biết nữ nhân nào cũng sẽ không thể đem mỹ quan chuyển từ người thành rồng chứ.

Biết mình hiểu lầm, Dịch Long Long hơi thấy xấu hổ, thành khẩn nói: “Thực xin lỗi nha, đại thúc.”

Lời nàng vừa nói ra, Ngải Thụy Khắc trên mặt lại bùng lên cái vẻ rất muốn “đồ long”, hần hít sâu một hơi, dùng giọng đầy kiềm chế, thậm chí còn cố gắng tỏ ra hòa ái nói với Dịch Long Long: “Ta vẫn còn rất trẻ, vẫn chưa đến cái tuổi bị kêu là đại thúc, ngươi cứ gọi thẳng tên ta cũng được.”

Ngải Thụy Khắc không hề nghi ngờ vì sao Dịch Long Long vốn chưa từng gặp người nào mà lại có thể có những suy nghĩ phức tạp đến thế, trí tuệ của long tộc phát triển còn sớm hơn nhiều so với loài người, việc này ai cũng biết. Thông qua giao tiếp với Thập Hi Nỵ Nhã, hần còn biết long tộc vốn có một loại bí pháp, có thể truyền thừa lại một bộ phận tri thức của cha mẹ cho con cái, bởi vậy hần chẳng những không hoài nghi linh hồn của “nhóc rồng” trước mặt này nguyên đã không còn là rồng nữa, ngược lại còn cảm thấy may mắn: Tuy rằng con của Thập Hi Nỵ Nhã cơ thể phát triển không tốt lắm, nhưng trí tuệ lại không bị khiếm khuyết, thật sự là trong cái rủi có cái may. Tuy sự thông minh kia làm cho hần rất muốn “đồ long”, nhưng điều đó cũng không ngăn được hần cảm thấy vui mừng.

Nghĩ đến người bạn cũ, Ngải Thụy Khắc trong lòng lại tràn ngập cảm xúc, đối với những lời nói ba lảng nhảng của Dịch Long Long vừa nãy cũng không để ý nữa, hần ôn hòa nhìn đôi mắt trong suốt màu lam thập thò trong bụi cỏ, càng nhìn càng cảm thấy nhóc con này yếu đuối nhỏ bé, Thập Hi Nỵ Nhã là con rồng mạnh nhất, nhưng nàng chắc cũng không ngờ được, con của nàng lại yếu ớt đến vậy?

Mất đối mắt với Ngải Thụy Khắc một hồi, cảm nhận được thiện ý từ hần, Dịch Long Long mới nói lỏng cảnh giác, lần nữa chậm rãi chui ra khỏi bụi cỏ, tuy rằng nàng không có chứng cứ khẳng định những gì Ngải Thụy Khắc nói vừa rồi là thật hay giả, nhưng hiện tại đối phương thực sự chẳng cần thiết phải lừa nàng, nàng chỉ là một đứa nhỏ yếu ớt, nếu Ngải Thụy Khắc muốn hại nàng, chỉ cần sử dụng vũ lực là xong.

Mặc dù Ngải Thụy Khắc chưa từng thể hiện thực lực của hần, nhưng Dịch Long Long có thể cảm giác được, Ngải Thụy Khắc rất mạnh, phi thường mạnh, ngay từ lúc hần vừa đến, nàng đã có cảm giác này.

Huống chi, đối với tình hình của nàng bây giờ, chẳng hạn như các thông tin liên quan tới rồng, nàng cũng mong nhận được sự giải đáp từ miệng của Ngại Thủy Khắc.

“Vậy thì.....” Dịch Long Long không được tự nhiên lắm, giơ cái ngón chân nhỏ bé trắng tinh lên: “Ngươi hần là không có việc gấp, nếu như tiện, có thể ở lại đây vài ngày được chứ?”

Ngải Thụy Khắc vốn định khuyên bảo Dịch Long Long theo hần rời khỏi đây, nghe được lời nói của Dịch Long Long, bỗng nhiên đổi ý: Đứa nhỏ này hần không nỡ rời khỏi đây? Cũng tốt, tạm thời lưu lại đây một thời gian với nó.

Hần mỉm cười giơ ngón tay, nhẹ nhàng điểm trên ngón chân nhỏ bé của Dịch Long Long: “Được thôi nhóc con.”

Dịch Long Long nói đi thăm quan nhà, trong suy nghĩ của Ngải Thụy Khắc, nàng có thể tìm một cái hốc cây làm ổ, hoặc là đem cái hốc cây đó sửa sang một chút đã là cực hạn của rồng rồi. Kiến tạo một cung điện hoa lệ, chuyện đó không phải chưa từng có rồng làm qua, nhưng sẽ không phải là việc mà một nhóc rồng có

khả năng làm được. Bởi vậy, khi một người một rỗng đi vào căn nhà gỗ được dựng trong rừng, Khải Thụy Khắc lại một lần nữa kinh ngạc vì Dịch Long Long.

Đó là một căn nhà gỗ thập phần sạch sẽ gọn gàng, xây dựng ở giữa một khoảng đất trống khá lớn trong rừng, đằng trước với đằng sau nhà cũng không lớn, hẳn có thể xem rõ cách bài trí, tỷ như bên cạnh ngôi nhà có một tấm ván gỗ khắc những ký hiệu kỳ quái. Nhà gỗ đại khái cao bằng vai của hẳn, tường làm gỗ trắng được mài sáng bóng, mái nhà được lợp bằng vỏ cây màu xám, trên bề mặt có phủ một lớp nhựa cây, đại khái là để chống ẩm và chống ngấm nước.

Góc cạnh nhà có trồng dây leo xanh biếc, theo hàng rào nhỏ luồn lượn lên nóc nhà, như tô điểm thêm chút hoa văn xanh tươi, mái hiên bên cạnh rủ xuống một chuỗi quả hạch cùng các khối gỗ dẻo đủ hình thù dạng như đồ trang trí, mỗi lúc gió thổi lại nhẹ nhàng đung đưa, va vào nhau tạo thành thanh âm nhỏ vui tai.

Khung cửa sổ điêu khắc hoa văn tinh tế, thậm chí ngay những chỗ nhỏ nhất, cũng được mài bóng mịn, không có chỗ nào thô ráp.

Cửa nhà treo một tấm rèm bên từ cổ viền bạc, màu xanh và bạc đan xen nhẹ nhàng tạo thành những hoa văn xảo diệu.

Một căn nhà gỗ như thế này, đặt ở nơi thành thị phồn hoa có lẽ không đáng để khoe, nhưng là ở nơi rừng rậm thiếu thốn công cụ và nguyên liệu thế này, thì tuyệt đối là một sự vật rất bất ngờ.

Ngải Thụy Khắc ngạc nhiên quay lại quan sát Dịch Long Long: “Đây đều là do người tự làm?” Hẳn có thể cảm giác được, chung quanh ngoại trừ Dịch Long Long và Tháp Hi Ny Nhã ra, không có hơi hám của loài thú nào khác, vốn nhìn Dịch Long Long mặc quần áo đã đủ kinh ngạc rồi, hiện tại lại thêm căn nhà này, thật sự khiến nhận thức của hẳn bị đảo lộn.

Không nói đến vì sao mà một con rỗng con lại thích kiểu sinh hoạt của loài người, mà rốt cục nàng làm cách nào có thể kiến tạo được phòng ở như thế này? Chỉ bằng đôi bàn chân bé xíu chẳng có chút lực sát thương này hay sao?

Cho tới khi Dịch Long Long vẫn tất kể lại việc nàng làm thế nào phát hiện và tạo ra các công cụ, làm thế nào chọn vật liệu, làm thế nào để mỗi ngày bỏ ra chút thời gian trang trí căn phòng nhỏ, thì Ngải Thụy Khắc chợt như có một loại ảo giác, tựa hồ con rỗng nhỏ trắng như tuyết bên cạnh hẳn hình như không phải là rỗng, mà là một cô gái với tâm tư tinh tế, tại nơi hoang vắng này, rất nhân hạ thoải mái vô tư, không chút hoang mang mà hưởng thụ thế giới của riêng mình.

Bản thân Dịch Long Long thì vẫn có chút tiếc nuối, lúc trước khi nàng kiến tạo phòng, là tính toán mình chỉ có thể sẽ lớn lên thêm chút nữa, cho nên đã tận lực làm cho nó cao hơn chút, như vậy sau này trưởng thành vẫn có thể sử dụng, đáng tiếc là đối với quá trình phát triển chiều cao nàng lại tính sai, hiện tại đối với nàng mà nói, gian phòng này cao quá, mà đối với Ngải Thụy Khắc thì lại hơi nhỏ.

Làm chủ nhân nơi này, Dịch Long Long đương nhiên phải tiếp đãi khách, nàng gật gù nói với Ngải Thụy Khắc: “Người chắc chưa ăn cơm, chi bằng ở chỗ ta ăn trưa được chứ?” Hiện tại nhìn bóng nắng, cũng đã sắp đến giữa trưa rồi.

7. Chương 7: Máy Kéo Cũng Có Danh Dự

Vừa nghe Dịch Long Long nói muốn mời hẳn ăn cơm, Ngải Thụy Khắc lập tức nhớ lại trước đây cũng từng xảy chuyện tương tự.

Đó là thời điểm mười năm trước, hẳn mới quen với Tháp Hi Ny Nhã. Tháp Hi Ny Nhã mời hẳn ăn cơm trưa đã khiến cho hẳn cả đời khó quên. Khi đó, Tháp Hi Ny Nhã vươn khối thân thể khổng lồ mà thanh nhã trừ danh ấy, cắt lấy một tảng thịt sống to tướng một cách đầy thanh nhã, đặt xuống trước mặt hẳn đầy thanh nhã, rồi cuối cùng lại thanh nhã mời hẳn cùng ăn.

Ngải Thụy Khắc rùng mình, vội vàng ngăn cản Dịch Long Long vào nhà: “Không cần, tự ta có mang lương khô.” Hẳn sờ vào cái túi đeo bên hông, bên trong là một gói thịt khô nướng, tuy rằng không thể nói là mỹ vị, nhưng đi đường, có thể có thực phẩm như vậy thì cũng không tệ rồi.

Khi hắn vừa lấy được miếng thịt khô thì một cái bát gỗ từ trong nhà lao đảo bay bay ra ngoài, Ngải Thụy Khắc giật mình kinh hãi, nhìn kỹ lại mới phát hiện Dịch Long Long đội cái bát gỗ lên đầu, hai bàn chân trắng bé nhỏ giữ chặt hai bên đáy bát. Nhưng vì cái bát quá lớn so với cơ thể nhỏ bé của nàng, cơ hồ như che khuất toàn bộ, làm người ta mới nhìn tưởng lầm là cái bát tự đi.

Nhìn rõ đồ trong bát, Ngải Thụy Khắc đang định từ chối lại bỗng sốt thêm lần nữa.

Đó là một cái bát gỗ khắc hoa văn thập phần tinh xảo, lớp dưới cùng xếp ở đáy bát là rau thơm, bên trên chất một đồng bánh mì tròn chỉ lớn hơn ngón chân của Dịch Long Long một chút, bánh mì vàng rộm nằm trên đám rau xanh nhìn xốp giòn rất đáng yêu.

Đặt bát xuống, Dịch Long Long chợt nhớ ra gì đó, lại chạy nhanh quay vào trong nhà, tới khi trở ra, hai chân ôm hai cái hũ đất, đặt cái hũ bằng đất sét xuống, cây lớp lá bịt miệng hũ ra, một mùi thơm ngọt ngào của mứt hoa quả lan tỏa, mà trong cái hũ còn lại chứa nước có màu hơi xanh. “Đây là bánh mì ta nướng lúc sáng, để từ sớm tới giờ nên có thể không ngon như vừa mới nướng xong, nhưng nếu người đói thì cũng có thể lấp đầy bụng, hũ bên trái là mứt hoa quả dùng để phết lên bánh mì, còn hũ bên phải là nhựa của một loại cây, rất ngon ngọt, uống kèm bữa là thích hợp nhất.”

Hơi ngẩn người cất lại miếng thịt khô, Ngải Thụy Khắc ngồi xuống cầm lấy một cái bánh mì tròn nhỏ, phết mứt hoa quả rồi đưa vào trong miệng, bánh mì tươi mới xốp và ngon, mứt hoa quả làm từ dâu dại vị ngọt mang theo chút chua chua, cùng vài mùi vị hoang dã khác. Ăn xong một cái bánh mì, Ngải Thụy Khắc cầm lấy cái hũ nhựa cây Dịch Long Long đưa cho, uống một hơi cạn sạch. Vị ngọt mát lập tức từ miệng tràn xuống ngực, kích thích cảm giác thèm ăn.

Nguyên Ngải Thụy Khắc nhìn thấy bên cạnh căn nhà bày đầy những tảng đá và đồ gốm hình thú kỳ quái, không rõ để làm gì, hiện tại lại liền hiểu đây là đồ làm bếp Dịch Long Long dùng để nấu nướng, có vài thứ ngay cả Ngải Thụy Khắc là con người mà cũng không rõ là thứ gì.

Với điều kiện đơn sơ, lại làm ra những loại thực phẩm vượt tiêu chuẩn, tâm trí như vậy có thể nói là quá khéo léo, Ngải Thụy Khắc cảm thấy chính mình hình như không theo kịp thời đại, không biết từ bao giờ tiêu chuẩn ẩm thực của long tộc lại phát triển tinh tế thế này? Hiện tại nhìn đồ ăn mà họ sắp ra, hắn phân vân không hiểu rõ ràng cuối cùng ai mới là con người đây?

Dịch long long có vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc gần đây không có động vật gì cả, không thì ta thậm chí có thể kiếm được một ít thịt để ăn.” Thời điểm nàng thăm dò rừng cây, trong lúc vô ý phát giác trong rừng không ngờ có mọc tiểu mạch, liền cẩn thận chuyển trồng sang nơi tương đối trống trải có ánh sáng đầy đủ, không uống công năng dốc lòng chăm sóc, tiểu mạch sinh trưởng và phát triển rất khỏe mạnh, chu kỳ thu hoạch vì thế mà bất ngờ chỉ có hai mươi mấy ngày, hạt nào cũng mấy không gặp phải bệnh tật gì cả. Từ khi tìm được lúa mạch, Dịch Long Long đã có nguồn thức ăn chính, không cần mỗi ngày vất vả đi tìm đồ ăn bổ bụng nữa. Nàng vốn tưởng giống lúa mạch tại thế giới này đặc biệt tốt, nhưng hiện tại xem ra có vẻ không phải tại giống lúa tốt, mà là do hoàn cảnh nơi đây đặc biệt thuận lợi.

Đó chính là nhờ ảnh hưởng của Tháp Hi Ny Nhã.

Các loại cây trồng, rau củ khác cũng đều rất tươi tốt.

Nàng có thể an nhàn no đủ, chính là nhờ ân huệ của nàng Ngân long kia.

Dịch Long Long cảm thấy cũng hơi áy náy, nếu nàng ta biết rằng đứa con gái mà nàng liều mạng bảo hộ vốn không sống nổi, mà sinh mệnh đang tiếp diễn lại là một linh hồn đến từ thế giới khác, liệu nàng ấy có bi thương lắm không?

Nhưng vấn đề này, không chừng nàng vĩnh viễn sẽ không tìm được đáp án.

Hai người hình thể chênh lệch quá lớn, Dịch Long Long ăn một cái bánh mì có thể no tới tám phần mười thì Ngải Thụy Khắc ăn vài cái cũng mới gần tới cảm giác khai vị mà thôi, cho tới khi hắn cảm giác đủ no thì đã ăn hết thực phẩm trong mấy ngày của Dịch Long Long rồi.

Ngải Thụy Khắc đã rất lâu chưa có ăn qua những thực phẩm bình thường thế này, từ hơn một năm trước hắn tiến vào cái khu rừng rậm chết tiệt này, vẫn chỉ có thể dùng mấy món thịt khô tự tay chế biến một cách sơ sài để ăn đỡ đói. Ở trong rừng mà được ăn những món như thế này, hắn thậm chí cảm thấy so với

tham gia tiệc tùng hoàng gia thì thức ăn ở đây còn ngon hơn. Đến lúc ăn no, Ngải Thụy Khắc nhìn những đồ xung quanh mới giật nảy mình. Quanh đó ngổn ngang mười mấy cái hũ không, bốn cái hũ nhựa cây đã trống không, hai cái bát rỗng chỉ còn dính những lá rau, vỏ bánh vụn. Trừ bát ra, thì những đồ vật khác đều nhỏ nhỏ như đồ bỏ túi.

Ngải Thụy Khắc cho dù có thô lỗ đi chăng nữa, thì cũng cảm thấy hơi xấu hổ: “Ách, ăn nhiều thức ăn của người như vậy, thật lỗi quá!”

Dịch Long Long cười tủm tỉm lúc lắc cái đuôi trắng như tuyết, hươ hươ bàn chân nhỏ: “Người là khách mà, mấy chuyện vặt này không cần phải để ý, có thể kể cho ta một chút chuyện xưa liên quan đến rồng được không?” Nàng cũng khéo mượn thời cơ tìm hiểu thêm một chút về thế giới bên ngoài.

Đối với yêu cầu không đáng kể như vậy, Ngải Thụy Khắc đương nhiên là đáp ứng, theo lời Ngải Thụy Khắc kể, Dịch Long Long rốt cục cũng hiểu được một chút về thế giới này. Không sai so với suy đoán của nàng ngày trước, đây là một thế giới huyền ảo, có kiếm, có ma pháp, có rồng, có tinh quái.

Cách tính lịch ở đây cũng tương tự như Địa Cầu, một năm mười hai tháng, một tháng ba mươi ngày, đầu năm có sáu ngày là ngày nghỉ. Dịch Long Long đang ở phạm vi ảnh hưởng của Tháp Hi Ny Nhã, không thể cảm nhận được sự biến đổi của khí hậu, nhưng tại thế giới bên ngoài phân chia bốn mùa xuân hạ thu đông rất rõ rệt.

Rồng ở thế giới này số lượng vô cùng ít ỏi, thời điểm mười năm trước khi Ngải Thụy Khắc gặp Tháp Hi Ny Nhã, toàn bộ long tộc, tổng cộng cũng chỉ có sáu mươi ba thành viên rồng. So với chủng tộc khác mà nói, quả thực là ít đến đáng thương, nhưng đây lại là một bộ tộc có lực lượng vô cùng mạnh, đó là điều không một ai nghi ngờ.

Tuổi thọ của Long tộc rất dài, mẫu thân Tháp Hi Ny Nhã của Dịch Long Long, lúc mà hần gặp bà ấy thì ước chừng đã hơn một ngàn tuổi, nhưng ở trong long tộc, lại mới chỉ được xếp là rồng choai choai vừa mới hết tuổi trẻ con không bao lâu. Đương nhiên, sức mạnh của con “rồng choai choai” này khi ấy đã mạnh nhất toàn long tộc rồi.

“Đặc điểm của long tộc có những gì... ngoại trừ sống lâu...” Ngải Thụy Khắc vắt vẻo nhớ lại, “Đại khái thân hình thì to lớn, lớp da cứng rắn...” Hần có chút không tự tin liếc mắt nhìn Dịch Long Long nhỏ xinh non nớt kia, cảm thấy càng lúc càng không tự tin lắm về kiến thức của mình, “Sau lưng có đôi cánh khổng lồ, có thể bay lượn trên trời...” Mắt hần dừng lại ở phía sau lưng Dịch Long Long, phía sau bộ áo bằng cỏ mở ra hai đường nhỏ, vừa đủ để đôi cánh bé nhỏ trắng bóc nhô ra, nhưng đôi cánh này có bay được thật chẳng?

Vốn hần chỉ biết có mỗi một con rồng là Tháp Hi Ny Nhã, còn về những con khác, hiểu biết của hần thực sự không nhiều lắm, căn bản là không thể nói tóm lại rồng là loại sinh vật như thế nào. Hơn nữa, long tộc cũng không phải như rau dại mọc đầy đường gì, ngoài Tháp Hi Ny Nhã ra, hần tuy rằng cũng từng gặp qua con rồng khác, nhưng bất quá chỉ là đứng xa xa nhìn bóng nhìn hình mà thôi.

Chán nản gãi gãi mái tóc vàng vốn đã rối tinh của mình, Ngải Thụy Khắc thở dài: “Như vậy đi, ta mang người đi gặp đồng tộc, bọn họ chắc có thể chỉ dạy cho người cách để phát triển, ta từng nghe Tháp Hi Ny Nhã nói qua nơi long tộc ở, hy vọng mười năm qua bọn họ chưa có đổi chỗ khác.”

“Dạy ta cách phát triển?” Dịch Long Long có chút kỳ quái, “Ta vẫn đang lớn lên mà...” Tuy rằng tốc độ có chậm.

Ngải Thụy Khắc đưa tay sờ sờ cái đầu bóng mịn của nàng, lúc này vẻ mặt tiếc nuối cứ như rên rỉ không thành hình: “Với tư cách là một con rồng, sự phát triển của người thật quá thất bại, mẫu thân Tháp Hi Ny Nhã của người cao năm sáu mươi thước, có được móng vuốt sắc bén cùng sức mạnh làm rung chuyển núi rừng. Còn người thì sao, tuy rằng mới chỉ có một tuổi, nhưng loại tốc độ tăng trưởng này, cũng không khỏi quá chậm đi!”

Dịch Long Long nghe xong liền sầm mặt.

Cái này rõ ràng so sánh Tháp Hi Ny Nhã với nàng, như hàng không mẫu hạm với cái máy kéo, không chỉ kích thước kém xa, mà cả chất lượng cũng kém đến chết người.

Dịch long long không nhìn được giờ móng vuốt lên cào vào không khí: Dù là máy kéo cũng có danh dự của máy kéo chứ!

8. Chương 8: Cây Tầm, Biển Cây, Người!

Bữa tối là món mỳ Dao Tước Diện (1), phải dùng tay cầm khối bột để gần nồi, rồi lấy dao chém thành từng lát mỳ mỏng rơi trực tiếp vào nồi nước sôi. Trước đây Dịch Long Long vì quá nhỏ nên để làm món này đều phải đứng trên thang, hơn nữa kỹ thuật dùng dao của nàng cũng không tốt lắm, bởi vậy lát mỳ chém ra lúc dày lúc mỏng. Nhưng hiện tại có Ngải Thụy Khắc ở đây, những việc này đều không thành vấn đề, sau khi Dịch Long Long nói xong yếu quyết, Ngải Thụy Khắc liền rút thanh kiếm bên hông, từng miếng mỏng dính đều nhau tằm tằm bay như lá liễu trên không trung, từng miếng từng miếng vẽ một đường cong thật đẹp rơi vào trong nồi nước sôi.

Lúc ban đầu Dịch Long Long chỉ cảm thấy Ngải Thụy Khắc biểu diễn đẹp mắt cho vui, nhưng sau đó, nàng dần dần nhận ra những lát bột kia bay xuống quá chính xác, từ góc độ bay y như nhau, ngay cả tới vị trí rơi vào trong nồi cũng hoàn toàn đồng nhất, cơ hồ làm cho người ta khó có thể tưởng tượng đây là hấn lần đầu xắt mỳ.

Còn tư thế của Ngải Thụy Khắc lúc này lại phi thường thoải mái, cơ hồ cũng không thèm nhìn tới cục bột, tay cầm kiếm cứ tùy tiện róc tới, chuẩn xác không có chút sai sót nào.

Dịch Long Long bò lên một bên vai Ngải Thụy Khắc, nàng đưa chân xoa xoa cái dấu vết ngón xinh xinh mà nàng vừa in lên khuôn mặt tuần tú mê người của hắn: “Tay nghề của ngươi không tệ nhỉ, sau này nếu thất nghiệp, ta khuyên ngươi nên đi làm đầu bếp.” Buổi chiều khi nói chuyện phiếm, nàng biết được Ngải Thụy Khắc là một gã kiếm khách lang bạt, theo như hắn nói, trình độ của hắn so với bên ngoài là rất bình thường, nhưng nếu như nói đây là tiêu chuẩn bình thường, thì những kẻ lợi hại bên ngoài sẽ còn ra sao?

Ngải Thụy Khắc gật gật đầu tán đồng: “Ta có thể sẽ cân nhắc.”

Ăn tối xong, Dịch Long Long lấy ra một cái chén gỗ, một tay cầm chén, một tay cầm một que gỗ nhỏ có xơ mịn trên đầu, trước sự kinh ngạc của Ngải Thụy Khắc, nàng múc một cốc nước, lấy một ít muối trát lên lớp xơ đầu que gỗ rồi cho vào miệng.

Ngải Thụy Khắc không nhìn được hỏi: “Ngươi đang làm gì thế?” Sau khi ăn xong xĩa rằng sao? Cây tầm lớn quá.

Dịch Long Long súc miệng, nhổ sạch nước muối rồi mới trả lời hắn: “Đánh răng.” Một năm qua răng của nàng đã dài ra một ít, nhỏ nhỏ nhọn nhọn, nhưng chưa thể gọi là sắc bén, nhưng may mắn là không bị sâu răng.

Ngải Thụy Khắc có chút hoảng hốt: Long tộc đã bắt đầu học được cách đánh răng từ bao giờ?

Ban đêm, Dịch Long Long lại bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho ngày mai, có Ngải Thụy Khắc hỗ trợ làm một ít việc nặng, công việc của nàng giảm bớt không ít. Dịch Long Long khi quay về phòng ngủ, bởi vì kích thước hạn chế của căn nhà, nên đành thể ủy khuất Ngải Thụy Khắc ngủ ở bên ngoài.

Ngải Thụy Khắc ngồi xổm cạnh căn nhà gỗ, mỉm cười điểm vào ngón chân giờ ra của Dịch Long Long: “Ngủ ngon, nhóc con.”

Nhìn theo Dịch Long Long vén tấm rèm cửa cỏ bạc chui vào trong nhà, nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của nàng, đợi cho tiếng thở trong nhà trở nên đều đều, Ngải Thụy Khắc lúc này mới rời khỏi nhà gỗ, hắn thông thả đi đến bên hồ, cúi đầu nhìn xuống những ngôi sao lấp lánh phản chiếu trên mặt nước.

“Tháp Hi Ny Nhã.” Hắn thấp giọng, “Thật sự xin lỗi, chín năm trước ta không cứu được ngươi, cũng bằng ấy năm liên tục phải trốn chạy, không ngờ có thể gặp lại ngươi trong hoàn cảnh này... Sau này ta sẽ cố hết sức chăm sóc cho hài tử của ngươi, hãy yên tâm!”

Giữa hồ truyền đến một trận dao động nhu hòa, như là Ngân Long đang nằm yên nghỉ nơi đó đang mỉm cười cười với hắn.

Dịch Long Long cùng Ngải Thụy Khắc ở lại bên hồ mười ngày, cho đến khi qua sinh nhật của Dịch Long Long, chính là ngày này cách đây một năm nàng từ trong trứng nở ra, một người một rỗng rớt cục cũng rời khỏi hồ nước.

Đối với nơi mình đã ở qua một năm, Dịch Long Long thực rất lưu luyến, hận không thể đem cả căn nhà gỗ và tất cả “sản phẩm” xung quanh đóng gói mang theo, bất quá nàng cũng biết mang theo nhiều đồ vật như vậy thì không thể đi được, chỉ đặc biệt chú ý mang theo đồ đánh răng rửa mặt, mấy bộ đồ làm từ cây cỏ, mấy lọ gia vị mà phải tốn công mới kiếm được, bánh quy nướng để ăn vặt, đá dùng để lấy lửa, nước uống, cùng với cái chuông gió treo ở mái hiên.

Dù có luyến tiếc thế nào, Dịch Long Long vẫn quyết định đi theo Ngải Thụy Khắc đi ra thế giới bên ngoài. Mặc dù đã sống làm rỗng một năm nay, nhưng là nàng thủy chung chưa từng quên rằng, mình vốn dĩ là một con người, cho dù là đi tới một thế giới khác, nàng vẫn muốn được tận mắt nhìn thấy người ở đây, nghe họ nói chuyện.

Ngoài ra còn có một lý do nữa.

Kiếp trước cha mẹ của Dịch Long Long mất rất sớm, còn nàng vì bệnh nặng, người giám hộ của nàng là cô ruột tuy rằng không đối xử với nàng khắt khe lắm, nhưng là quả thật không thể nói là “tình thân ấm áp” gì. Nàng mỗi lần nhìn thấy gia đình nhà người ta hòa thuận, đều cảm thấy hâm mộ cùng đố kỵ. Còn hiện tại, nàng đoạt lấy thân thể đứa con của Thập Hi Nị Nhã, lại còn hưởng sự quan tâm bao bọc của bà, điều này làm cho Dịch Long Long cảm thấy vô cùng áy náy, nàng rời khỏi nơi đây, cũng không phải là không có ý định trốn tránh cảm giác này.

Những đồ mang theo đều đặt trong một cái rương gỗ do Ngải Thụy Khắc tự vác. Còn Dịch Long Long chỉ cần ngồi yên ổn trên... cái rương gỗ, khe khẽ lắc lư theo từng bước chân, thỉnh thoảng ngắm nghía phong cảnh xung quanh.

Ngải Thụy Khắc cước bộ rất ổn định, cũng đi rất nhanh, thân ảnh hần xuyên qua trong rừng, chỉ tốn nửa ngày đã đến được nơi Dịch Long Long từng đi mất hai mươi ngày mới đến, thấy cả những con Mao Cầu từng cùng với Dịch Long Long dọa nhau sợ chết khiếp.

Đã được Ngải Thụy Khắc giới thiệu, Dịch Long Long cuối cùng cũng biết tên của loài Mao Cầu này là Da Khắc, là một loại sinh vật phi thường nhất gan, nhưng loài vật này trí tuệ rất thấp, độ cảm nhận của chúng đối với uy áp của Thập Hi Nị Nhã cũng khá mơ hồ, nên so với các sinh vật khác chúng có thể tiến đến gần hồ hơn, nhưng cũng chỉ gần hơn chút xíu mà thôi.

Nhìn thấy Da Khắc rời lại đi ra thêm một đoạn nữa, mới coi như đã hoàn toàn ra khỏi phạm vi uy áp của Thập Hi Nị Nhã. Dịch Long Long dần dần thấy nhiều động vật, có một vài loại giống như ở địa cầu, cũng có một số nàng chưa bao giờ thấy qua. Biết thêm những sinh vật mới, Dịch Long Long đồng thời phát hiện thêm một việc. Đó chính là, Ngải Thụy Khắc là một kẻ mù hướng không hơn không kém.

Hắn sở dĩ có thể đi thẳng đến hồ nước, là bởi vì sau khi tiến vào phạm vi uy áp của Thập Hi Nị Nhã, hồ nước là trung tâm phát ra uy áp ấy, giống như là ngọn hải đăng dẫn đường vậy, dẫn dắt hắn khỏi lạc lối. Rời khỏi hồ cũng vậy, nhưng sau khi thoát ly khỏi phạm vi uy áp vốn dùng để định hướng, khả năng phân biệt phương hướng của Ngải Thụy Khắc lập tức hỗn loạn.

Lúc này Dịch Long Long mới hiểu, trước khi gặp nàng, Ngải Thụy Khắc đã lạc ở chỗ khác trong khu rừng rậm rộng lớn này gần một năm, nhưng nếu không phải hắn lạc đường, cũng sẽ không xông bậy xông bạ lung tung để gặp được Dịch Long Long.

Ở thế cực chẳng đã, đành phải để Dịch Long Long chỉ đường. Tuy rằng nàng chưa bao giờ đi xa hồ nước như thế, nhưng nhờ cảm giác bản tuệ chính xác, ít nhất cũng không đến mức cả hai người lúc đâm hướng đông, lúc vòng hướng nam, lát xam hướng tây rồi dây hướng bắc quay về chỗ cũ.

Sau khi thực sự xuất hành, Dịch Long Long mới biết khu rừng rậm này rộng lớn bao nhiêu. Nàng cùng Ngải Thụy Khắc đi suốt mười ngày, trên đường đi qua nào núi, nào sông, nào hồ nước, nhưng thủy chung vẫn không nhìn thấy bìa rừng, một vùng xanh lá như biển lớn vô hạn trải dài, không nhìn thấy điểm cuối.

Dịch long long ngồi ở trên rương, lúc nào cảm thấy mệt mỏi thì dựa vào bả vai Ngải Thụy Khắc một lát.

Cơ thể và mái tóc của nam tử tóc vàng này đều ấm áp như nhau, giống như được hội tụ từ những mảnh vỡ sáng rực của mặt trời vậy.

Đến ngày thứ mười hai, Dịch Long Long cùng Ngải Thụy Khắc vẫn chưa ra khỏi khu rừng, nhưng bọn họ đã thấy những người khác.

Ghi chú:

(1): Dao Tước Diện là một món mỳ khá đặc biệt của Trung Quốc. Còn có thể tổ chức biểu diễn ngay trước mặt thực khách, người làm mỳ nhào một cục bột lớn và cầm bằng một tay, tay kia cầm dao chém phớt qua cục bột rất nhanh cắt thành những lát mỳ rất mỏng bay luôn vào nồi nước mỳ đang sôi. Tốc độ càng nhanh, lát mỳ càng mỏng càng đều, bay vào nồi càng chính xác thì càng được đánh giá cao.

9. Chương 9: Bảng Màu

Một người một rỗng đi đến lúc trời chạng vạng, vẫn giống như mọi lần tìm một nơi để ngủ, Ngải Thụy Khắc rút kiếm phạt cỏ trên mặt đất, dọn dẹp một chút, hắn đang định đem thùng gỗ trên lưng buông xuống, đột nhiên động tác dừng lại.

Dịch Long Long cảm giác được sự khác thường của hắn, cái đầu đang vui trong đám lá trên thùng thò ra kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy?"

Ngải Thụy Khắc lặng im một lát, hình như đang xác nhận lại điều gì đó, sau một lát, hắn nở nụ cười: "Có người đang đi về phía này." Hắn bổ sung, "Đại khái là có mười người..... Không, mười một người, có một người bước chân đặc biệt nhẹ nhàng." Nhẹ nhàng như một con mèo đi bằng miếng đệm dưới chân.

Dịch Long Long cũng trầm mặc trong chốc lát: "Này, Ngải Thụy Khắc, chúng ta có cần tránh đi một lúc không?" Tuy rằng rất muốn nhìn thấy người khác, nhưng cùng lúc đến nhiều người như vậy, theo bản năng nàng vẫn có chút hoảng sợ, nếu đối phương không phải người tốt, xảy ra xung đột gì thì nhất định bọn họ sẽ là phe chịu thiệt.

Ngải Thụy Khắc cười hiền lành, vươn tay xoa đầu nàng: "Không cần sợ, con người không hắn là rất xấu xa, tiếp xúc nhiều một chút đi."

Khi hai người nói chuyện, đối phương đã đến gần, người đầu tiên trong rừng đi ra, là một người thanh niên tóc tím mặc bì giáp gọn nhẹ, Dịch Long Long nhanh chóng chui vào trong đám lá, chỉ chờ đợi mắt theo khe hở đánh giá họ.

Người thanh niên kia nhìn qua cũng không khác Ngải Thụy Khắc cho lắm, đoản kiếm đeo bên hông, sau lưng là cung nỏ và một chiếc túi, dáng người hắn cũng không yếu đuối, động tác rất linh mẫn, mái tóc ngắn màu tím sẫm, khoe có một vết thương nhỏ kéo dài xuống mặt, nhìn thoáng qua giống như dòng lệ, có điều vẻ mặt của hắn lại hoàn toàn không giống như người đang khóc.

Lúc hắn bước ra khỏi rừng, bước chân hoàn toàn không một tiếng động, ít nhất là Dịch Long Long cũng không nghe thấy, xem ra đây chính là người mà Ngải Thụy Khắc vừa nói, bước chân đặc biệt nhẹ nhàng.

Nhìn thấy Ngải Thụy Khắc, thanh niên tóc tím ngắn người, dường như không ngờ ở nơi này cũng thấy bóng người, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, sự sắc bén thoáng qua rồi nhanh chóng tỏ ra nho nhã lịch sự, nhanh tới mức Dịch Long Long suýt cho là mình bị ảo giác.

Thanh niên tóc tím đưa tay đặt sang vai bên kia, hơi thấp đầu thi lễ với Ngải Thụy Khắc: "Xin thứ lỗi vì đã lỡ măng xông vào, chúng tôi chỉ là người qua đường, xin hỏi ngài còn có bạn đồng hành nào khác không?"

Ngải Thụy Khắc cũng mỉm cười đáp lễ lại: "Không, chỉ có ta và đứa nhóc trên lưng kia thôi."

Thanh niên tóc tím kia cũng cảm giác được trong đám lá cây trên thùng Ngải Thụy Khắc đang mang kia có dấu cái gì đó, nhưng hắn chỉ nghĩ đó là loại động vật bình thường, cũng không quan tâm lắm, nghe Ngải Thụy Khắc nói chỉ có một mình, động tác của hắn cũng thả lỏng một chút, nói: "Tôi còn có bạn đồng hành

ở phía sau, xin hỏi có thể phiền ngài cho chúng tôi cùng nghỉ chân ở đây không?” Bọn họ đi một đường đến đây, cũng chỉ thấy mỗi nơi này là có bãi đất trống rộng lớn, nếu lại đi tiếp, đêm tối thế này thật bất tiện.

Ngải Thụy Khắc đương nhiên là cười nói không ngại.

Thấy hắn đồng ý, thanh niên tóc tím kia lập tức quay trở lại trong rừng, một lúc sau, hắn quay lại lần nữa, dẫn theo một nhóm người đến trước mặt họ.

Vừa thấy nhóm người này, Dịch Long Long lóe lên một ý nghĩ: A! Bảng màu!

Nhóm người này, năm kẻ đứng trước, sáu kẻ đứng sau, sáu kẻ phía sau đều ăn mặc cùng một kiểu, trên lưng vác đồ nặng, nhìn vẻ mặt khiêm nhường thế kia chắc là tùy tùng hoặc người hầu. Mà năm người đứng trước, mỗi người một màu tóc và màu mắt khác nhau. Dịch Long Long trừu tượng tóc tím mắt tím kia ra, bốn người còn lại phân biệt là: Tóc vàng mắt lam, tóc hồng mắt đỏ, mắt xám tóc xám, tóc đen mắt xanh.

Mỗi người một vẻ chẳng ai giống ai, đủ mọi sắc màu tụ lại một mớ, đúng là y như cái bảng màu.

Lúc đám người này đến nơi, Dịch Long Long đưa mắt nhìn qua, thiếu niên tóc vàng mắt lam kia có lẽ là người lãnh đạo, không phải vì hắn đẹp trai nhất, cũng không phải vì bộ quần áo xa hoa tinh xảo hắn mặc, càng không phải bởi vì bội kiếm bên hông hắn khảm đầy đá quý trong veo, mà đương nhiên, tuyệt đối không phải vì màu tóc và mắt hắn hết như Ngải Thụy Khắc.

Mà bởi vì hắn mang theo vẻ kiêu ngạo tự hào chút tao nhã, khí chất tôn quý.

Sau một lúc lâu, thiếu niên tóc vàng hơi gật đầu ra hiệu cho người tóc tím, hắn lập tức đi sang nói chuyện với Ngải Thụy Khắc, trước là cảm ơn Ngải Thụy Khắc đã chia sẻ nơi nghỉ ngơi với họ, sau đó hai bên cùng xưng tên và thân phận.

Thanh niên tóc tím tự xưng là La Lan, là một đạo tặc, làm việc cho Y Tư Lợi của gia tộc Hải Nhân Niết, cũng chính là thiếu niên tóc vàng, còn lại ba người, thiếu niên tóc đỏ là bằng hữu của Y Tư Lợi, thanh niên tóc xám là thần quan bọn hắn mời đến, thiếu niên tóc đen còn lại là người đi theo Y Tư Lợi.

Sáu người kia là tùy tùng trong nhà Y Tư Lợi, cùng theo hắn đi lịch lãm khắp nơi.

La Lan đặc biệt ám chỉ, Y Tư Lợi là một quý tộc.

Đối với việc La Lan thao thao bất tuyệt giới thiệu, Ngải Thụy Khắc đơn giản chỉ báo tên của mình là: “Ngải Văn!” Dịch Long Long kỳ quái liếc mắt nhìn hắn một cái: Hắn không phải tên là Ngải Thụy Khắc sao?

Nói tóm lại, đây là một nhóm quý tộc trẻ tổ chức thành một đội mạo hiểm, bởi vì cũng lúc nhiều người nên Dịch Long Long tạm thời không nhớ hết được, liền gọi tắt bọn họ là ” tiểu đội bảng màu”

“Tiểu đội bảng màu” vừa dừng lại, sáu người tùy tùng đi sau liền lập tức làm việc, bọn họ bỏ những bọc hành lý to trên lưng xuống lấy ra dụng cụ dựng lều trại, ngay ở giữa bãi đất trống bắt đầu công việc, giống như nước chảy mây trôi, thật là bận rộn, nhưng không hề có chút lộn xộn nào.

Dịch Long Long cứng lưỡi: Đây là đi mạo hiểm hay đi dã ngoại thế?

Không dám nói trước mặt người khác, Dịch Long Long chỉ có thể dùng móng vuốt khều khều mái tóc vàng của Ngải Thụy Khắc, hắn lập tức hiểu, nói với La Lan: “Ta cần đi kiếm ít củi, tạm rời đây một lát.”

Không đợi La Lan gật đầu, thiếu niên quý tộc Y Tư Lợi ở phía sau đã lên tiếng: “Có thể làm phiền các hạ, tiện tay lấy giúp chúng tôi một ít hay không?” Thanh âm hắn trong suốt, tuy rằng giọng nói có vẻ khiêm tốn, nhưng cũng không hề thấp hèn, giống như bề trên khoan dung với kẻ dưới vậy, khiến cho người ta có cảm giác giúp hắn làm việc là một điều vinh quang chứ không phải cực nhọc gì.

Ngải Thụy Khắc lúc này đã thả tóc xuống, che mắt đôi mắt và nửa mặt, ngoại trừ một mái tóc quá mức đẹp ra, thì nhìn hắn chẳng khác kiếm khách lang thang nghèo túng là mấy.

Ngải Thụy Khắc cười đồng ý, lưng đeo theo hộp gỗ cùng đám lá cây che phủ Dịch Long Long đi vào trong rừng.

Tùy tiện tìm một gốc cây to chừng một người ôm, Ngải Thụy Khắc rút kiếm ra, chém về phía những cành cây nhỏ, bỗng nhiên kiếm phong dừng lại ở bên ngoài thân cây một tấc, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên.

Dịch Long Long nhìn theo ánh mắt hắn, liền thấy phía trên thân cây kia có một cái hốc nhỏ, bên trong đó có một cái đầu xù lông màu rậm nắng thò ra, đôi mắt đen lúng liếng lộ rõ vẻ tò mò và khiếp đảm nhìn Ngải Thụy Khắc. Ngải Thụy Khắc cười mím hạ kiếm xuống, vẫy vẫy tay với nó: “Ngại quá, đã làm phiền tổ của ngươi, ta sẽ tìm cái cây khác.”

Nói xong hắn đi ra xa một chút, tìm một cái cây không có hốc, nhẹ nhàng quét quét một kiếm, kiếm phong chém vào cành cây cứ như cắt đậu hũ, một chút âm thanh cũng chưa phát ra, cổ tay hắn vừa chuyển, lá cây đều rơi rụng, các nhánh cây liền tách ra độ dài lớn nhỏ bằng nhau.

Dịch Long Long không có hứng thú nhìn hắn chặt cây, vươn mình đến sát vai hắn, móng vuốt nhỏ khều khều, “Này, có phải ngươi ở bên ngoài thiếu nợ người ta không? Hay là đã làm nhiều việc xấu? Hay lừa tình người khác?”

Ngải Thụy Khắc không cần phải nói tên giả với một con rồng con, vậy rõ ràng hắn dùng tên Ngải Văn bởi vì không muốn nói tên thật cho tiểu đội băng màu kia.

10. Chương 10: Chú Của Ta

Quả nhiên, nghe Dịch Long Long hỏi vậy Ngải Thụy Khắc chỉ cười khỏ một tiếng, vẫn luôn tay chặt củi: “Gia tộc Hải Nhân Niết của Y Tư Lợi, là một đại gia tộc quyền thế của đế quốc, gia tộc này có một quy định với các thanh niên, đó là lúc họ mười sáu mười bảy tuổi, phải ra ngoài lịch lãm mạo hiểm ba năm, nếu không chấp hành, hoặc không thể hoàn thành sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc, còn nếu sau ba năm có thể quay về, mới chính thức được nhận lễ trưởng thành, trở thành một thành viên chính của gia tộc.”

Dịch Long Long tròn mắt: Biến thái như vậy?

Ngải Thụy Khắc tiếp tục nói: “Hiện tại Y Tư Lợi này, nếu ta đoán không sai thì nó đang trong thời gian khảo nghiệm, trên đường đi mạo hiểm sẽ có người âm thầm quan sát và đánh giá nó, ta coi như là có tư cách ấy....Ách, tuy rằng đây không phải việc của ta nhưng nếu đã gặp, ta sẽ nhân dịp mà quan sát nó một chút. Nếu nó biết có... Ừm, tuy rằng nó không biết ta, nhưng nó sẽ nhận ra tên của ta, bởi vì ta là...”

Lời chưa nói xong hắn đã ngừng, bởi vì ngay lúc đó La Lan đi đến, có lẽ là không chờ được, hắn nhìn những bó củi xếp ngay ngắn trên mặt đất, trong mắt thoáng chút nghi hoặc, nhưng vẫn không nói gì, chỉ cảm ơn Ngải Thụy Khắc, nói rằng Y Tư Lợi mời Ngải Thụy Khắc dùng bữa tối, sau đó thì ôm đồng củi đi.

Ngải Thụy Khắc thở dài, tra kiếm vào vỏ, không tiếp tục đề tài vừa rồi nữa mà đi theo La Lan, trở lại bãi đất trống kia.

Thiếu niên quý tộc chỉ huy “tiểu đội băng màu” dọn dẹp, khi Ngải Thụy Khắc trở lại nơi này, bãi đất trống đã khác hẳn, cỏ dại và đá vụn trên mặt đất đều được dọn sạch, ba gian lều trại như phòng ốc dựng gọn gàng ở đó, trước lều, thiếu niên quý tộc tóc vàng cùng ba gã đồng bạn “băng màu” đang ngồi quây vào một cái bàn, động tác tao nhã không hề lộn xộn, dường như đang chuẩn bị ăn tối.

Sáu gã tùy tùng mở bọc hành lý lấy đồ ăn, đầu tiên là lấy một cái bếp lò giản dị đặt xuống, người khác thì lôi ra một chai rượu đỏ và bốn cái ly thủy tinh, đem đến bên bàn, mở nắp bình đặt xuống để chủ nhân từ từ thưởng thức.

Sáu người kia tuy thân phận là người hầu, nhưng tướng mạo và dáng người đều đạt tiêu chuẩn, ngũ quan đoan chính, đáng người cân đối, nhưng so với đám băng pha màu thực sự kém hơn, nhất là khi so với thiếu niên tóc vàng tướng mạo xuất chúng kia, lập tức bị mờ nhạt đi hẳn.

Dịch Long Long nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy nhóm người này trong chớp mắt liền bày biện xong bàn ăn, ba gã thiếu niên cũng vị thần quan trẻ tuổi kia thì nhấp nháp rượu nho, mà bên kia, các tùy tùng bắt đầu nấu tửu nấu nướng, có súp phô mai, bít tết rán, thịt hun khói, và cả sa-lát trộn.

Dịch Long Long ghé sát vào lưng Ngải Thụy Khắc, nhìn những người đó giống như Doraemon từ trong túi thần kỳ lấy ra hết đồ này đến đồ kia, mắt càng lúc càng mở to: Nàng phải rút lại nhận xét vừa rồi, cái đám này không phải đi dã ngoại, mà là mang nhà bếp với phòng ăn ra ngoài khoe khoang.

Ngải Thụy Khắc tìm một góc, buông hộp gỗ ngồi xuống, từ trong rương lấy ra túi nước, tùy tiện với tay dứt một cái lá cây cuốn thành cái chén, rót nước vào trong, đưa đến miệng Dịch Long Long.

Dịch Long Long vẫn không dám chui ra ngoài, nàng ở dưới đám lá, một bên đưa đầu lưỡi liếm nước bên trong chiếc chén lá, một bên liếc mắt nhìn đám băng màu bên kia.

Thiếu niên tóc vàng Y Tư Lợi tào nhả nhấp một ngụm rượu đỏ, rồi cầm lấy khăn ăn thấm nhẹ môi, mỗi động tác của hắn, đều lộ rõ thành quả của sự giáo dưỡng, cử chỉ lễ nghi không chê vào đâu được. Y Tư Lợi buông chén rượu xuống, nói với tùy tùng bên cạnh: “Có thể làm lạnh một chút chứ?”

Tùy tùng đáp tiếng, quay đầu nói với một tên khác, Dịch Long Long tò mò nhìn, chỉ thấy người nọ lấy ra một cái bát, môi khẽ nhúc nhích không biết làm bằm cái gì, ngay sau đó trước mặt hắn hạ xuống mấy khối băng lớn nhỏ bằng nắm tay, rơi vào trong bát, tản ra hơi lạnh màu trắng.

Sau đó đưa chiếc bát đến, đập nhỏ khối băng, bỏ những miếng băng nhỏ vào ly.

“Còn dẫn theo cả một Ma Pháp Sư, đúng là một đội hình xa hoa.” Ngải Thụy Khắc khẽ mở miệng.

Ma pháp sư trên thế giới này cũng không phải hiếm thấy, nhưng cũng không phải tùy tiện là gặp được, từng có người tính qua, ước chừng trong một vạn người, mới có một ma pháp sư, ma pháp sư bình thường đều là quan viên ở trong giới quý tộc, thậm chí phục vụ cho quốc gia, nhưng đây lại đi làm người hầu cho Y Tư Lợi.

Giống như ở kiếp trước của Dịch Long Long trên trái đất, đem một bác sĩ đến làm bồi bàn ở nhà hàng, không chỉ là lãng phí, mà còn là quá xa xỉ.

Ngải Thụy Khắc cũng không có ý nói nhỏ, nên lúc Dịch Long Long nghe thấy thì cũng lọt vào tai đội băng màu, đối phương không có phản ứng gì, rõ ràng là quá quen với mấy lời than hỉ này, chỉ có thiếu niên tóc vàng Y Tư Lợi lịch sự khẽ mỉm cười gật đầu với Ngải Thụy Khắc, rồi lập tức rời mắt.

Năm người trong đội băng màu, chỉ có La Lan là không ngồi cùng bàn với họ, thứ nhất là vì bàn chỉ có bốn chỗ, thứ hai, La Lan là người được thuê, thân phận so với bốn người kia vốn không giống nhau, hắn ở xung quanh xem xét một phen, xác nhận không có gì nguy hiểm, liền đi về phía Ngải Thụy Khắc, tìm một chỗ bên cạnh rồi thật tự nhiên mà ngồi xuống, hắn cúi đầu, ánh tím lưu chuyển trong mắt, lấy ra miếng lụa cẩn thận lau đoản kiếm, rồi kiểm tra cung nỏ cơ hoành.

Mấy ngày hôm trước nghe Ngải Thụy Khắc giảng giải, nàng đã biết rằng, nơi này đạo tặc cũng không phải là giống như ở trái đất chỉ đi trộm cắp, đây là một nghề nghiệp đặc thù, ở thời chiến có thể làm sát thủ hoặc gián điệp, thời bình cũng có thể làm thám tử tình báo, hoặc nhận lời ủy thác làm một ít chuyện, những người này tinh thông cơ quan và các loại kỹ xảo, thường xuyên phiêu bạt nơi hoang dã, nên đạo tặc có thể tránh được rất nhiều những tai nạn trên đường, mang theo một đạo tặc giàu kinh nghiệm, đối với những người đồng hành là rất may mắn.

Tuy rằng đã biết rõ đạo tặc này là một nghề hợp pháp, nàng cũng không nên kỳ thị nghề nghiệp của người ta, nhưng tâm lý của Dịch Long Long vẫn khó thay đổi, nhìn La Lan vẫn có chút khác thường.

Dịch Long Long nhìn khoảng cách giữa Ngải Thụy Khắc và La Lan không đến ba bốn thước, rất nhanh thu mắt lại, lúc này câu chuyện phiếm của đội băng màu lại hấp dẫn chú ý của nàng.

“Y Tư Lợi, từ lúc người rời nhà đi mạo hiểm, đến giờ đã được một năm rồi nhỉ?” Thiếu niên tóc hồng kia uống một ngụm rượu mát lạnh, dường như nhớ ra điều gì liền nhắc tới khảo nghiệm của gia tộc Y Tư Lợi.

Thiếu niên tóc hồng này tên là Dịch Tu An, trên người lộ vẻ sắc bén giống như Y Tư Lợi, độ tuổi cũng giống nhau tầm hơn mười tám tuổi, vẻ mặt sang sảng sáng ngời, trong cả đám thái độ của hắn đối với Y Tư Lợi cũng thân thiết không có kỳ hơn.

Y Tư Lợi nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng vậy, tuy rằng đi đường vất vả, nhưng ta cảm thấy có rất nhiều thu hoạch, một năm lữ hành giúp ta hiểu biết không ít.”

Dịch Long Long âm thầm oán giận: Người gọi cái này là đi đường vất vả, so ta thì việc Ngải Thụy Khắc đi lạc đường một năm chỉ có thịt khô mà nhai thì sao? Sống trong địa ngục chắc?

Địch Tu An và Y Tư Lợi đương nhiên không thể nghe thấy lời Dịch Long Long nói trong bụng, bọn họ tiếp tục bình thản nói chuyện với nhau, vẫn là Địch Tu An lên tiếng: "Ta nói này Y Tư Lợi, ta nghe nói trong quá trình mạo hiểm của các người, đều có người âm thầm quan sát đánh giá, lại còn rất nghiêm khắc, cũng chẳng hiểu là dùng tiêu chuẩn gì để chấm nữa. Có điều nghe nói mấy năm trước, gia tộc Hải Nhân Niết có người đã đạt được điểm tối đa, cũng là đại danh đỉnh đỉnh..."

"Ngải Thụy Khắc – Hải Nhân Niết." Y Tư Lợi cùng lúc tiếp lời, trong lời nói mang theo sự tôn kính, "Chú của ta."

Dịch Long Long theo bản năng liếc mắt nhìn sang, Ngải Thụy Khắc vẫn đang chăm chú lấy cái chén lá trong tay nâng rót thêm nước.

11. Chương 11: Xa Tận Chân Trời Gần Ngay Trước Mắt

Chuyển ngữ: Thính Vũ Lâu Ngải Thụy Khắc – Hải Nhân Niết

Dịch Long Long đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm Ngải Thụy Khắc trước mặt, hắn vẫn chẳng có phản ứng, cứ như hoàn toàn không nghe thấy lời thiếu niên tóc vàng kia nói, cổ tay vững vàng giờ lên, tiếp tục rót nước cho nàng.

Cái người trước mắt này, nhìn thế nào cũng không giống cái kẻ có thể đạt điểm tối đa.

Là trùng họ tên?

Thiếu niên tóc vàng nói ra tôn tính đại danh của chú mình, lại tiếp tục nói: "Địch Tu An, về chuyện khảo hạch của gia tộc người không cần lo lắng thay ta, trước đó ta đã từng tham khảo các trưởng bối, chỉ cần ta không làm ra việc gì có ảnh hưởng đến danh dự của gia tộc, gặp cường địch không khuất phục, gặp kẻ yếu không bắt nạt, không sa đọa cám dỗ, không bị lừa lọc mê muội, hơn nữa liêu tục rèn luyện kiếm thuật, sau ba năm, dù thế cũng nhất định sẽ hợp cách, mười phần yêu cầu, thì cơ bản đến sáu phần đã nắm chắc."

Hắn dừng một chút, đưa tay tao nhã nâng chén rượu, trên mặt toát ra nụ cười nhạt, nụ cười này nhất thời làm khuôn mặt tuấn mỹ tỏa sáng: "Nhưng ta muốn, một kết quả cao hơn"

Địch Tu An cẩn thận suy tư một chút, đưa ra đề nghị: "Người có biết chú của người, ý ta là Ngải Thụy Khắc đại nhân, người lúc trước làm thế nào mà được điểm cao như vậy? Có lẽ người có thể học theo người."

Y Tư Lợi bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Hành trình của chú ấy vốn không học theo được, việc này ta cũng đã hỏi qua cha ta, theo ông kể, tính điểm trên các phương diện thì thật ra người ấy cũng bình thường, nhưng trong năm cuối cùng lịch lãm, người gặp được Vấy Bạc Vĩnh Hằng điện hạ của Long tộc, dùng thực lực cường đại trác tuyệt lấy được sự thừa nhận của vương giả Long tộc, chính vì việc đó mà người được thêm điểm."

Vấy Bạc Vĩnh Hằng? Sao nghe cái tên này có vẻ quen quen nhỉ.

Dịch Long Long cố gắng nhớ lại, ánh mắt thoáng nhìn Ngải Thụy Khắc đang trầm mặc, mới bưng bình tĩnh nghĩ ra: Vấy Bạc Vĩnh Hằng, không phải là danh hiệu của Thập Hi Ny Nhã mẹ cái thân thể này hay sao?

Kết hợp với giao tình của Ngải Thụy Khắc cùng Thập Hi Ny Nhã, Dịch Long Long mới hoàn toàn xác nhận, người trước mắt thoát nhìn như một kiếm khách tóc vàng trẻ tuổi nghèo túng, hóa ra đã từng có một quá khứ tiền đồ rực rỡ như vậy.

Y Tư Lợi tiếc nuối nói: "Tuy rằng ta tự tin với kiếm thuật của mình....Nhưng vấn đề ở chỗ... Rỗng."

Dịch Long Long nghe thấy, trong lòng kỳ quái: Rỗng thì có vấn đề gì? Cho dù Thập Hi Ny Nhã đã chết, cũng còn con rỗng khác, chẳng lẽ không phải Thập Hi Ny Nhã thì không được à? Mẹ rỗng kiếp này của mình thực sự vĩ đại đến thế sao?

Hai cái thiếu niên hồn nhiên không biết Dịch Long Long nghe lén, vẫn cứ tự nhiên thảo luận, phía kia, bữa tối của bọn họ đã chuẩn bị xong, đều đã bày lên bàn, Y Tư Lợi sử dụng dao ăn linh hoạt, cắt một miếng thịt bò, dùng nĩa đưa vào miệng, ngón tay thon dài trắng nõn, mỗi cử chỉ đều cực kỳ đẹp.

Thiếu niên tóc hồng không vội dùng cơm, trên mặt hấn hiện lên vẻ khao khát vô cùng: “Thật muốn một lần nữa thấy tư thế oai hùng của Ngải Thụy Khắc đại nhân....”

Dịch Long Long liếc mắt xem xét Ngải Thụy Khắc một cái: Tư thế oai hùng? Ở đâu cơ?

Bên kia lời nói vẫn chưa dừng: “Chín năm trước, trên ngã tư của đế đô, ta đứng từ xa nhìn thấy ngài ấy, khi đó ngài cười một con tuấn mã cao lớn, trên người mặc bộ lễ phục trắng viền kim tuyến....”

— Dịch Long Long liếc mắt, ý đồ tìm trên cái áo màu xám cũ kỹ của Ngải Thụy Khắc một sợi kim tuyến.

“..... Mang theo thanh kiếm xanh thẳm nổi tiếng, đó là một chuôi kiếm được điêu khắc từ ngọc bích ra.....”

— Vì vậy mà ánh mắt Dịch Long Long lại chuyển qua thanh thiết kiếm thô bên hông Ngải Thụy Khắc.

“Mái tóc vàng dài tựa như lụa sáng lóa gọn gàng....”

— ánh mắt đi lên, tóc vàng rối như tổ rơm.

“Con người mẫu mực, dáng vẻ tao nhã phong độ, không hổ là quý tộc gương mẫu.”

— này, ngày đầu tiên gặp mặt liền ăn sạch vài ngày lương dự trữ của ta thì lấy đâu ra tao nhã?

Địch Tu An nói xong một chuỗi dài những lời ca ngợi, Dịch Long Long rất cục nịnh không được, có thể có hai Ngải Thụy Khắc quen biết má Rồng của mình, người mà đội băng màu đang nói đến thật ra là một người khác, cũng tên Ngải Thụy Khắc.

Cùng với Địch Tu An, Y Tư Lợi cũng lâm vào hồi ức, hấn chân thành nói: “Người là thần tượng của ta, tính khí và thực lực ấy chính mục tiêu ta muốn phấn đấu, tính ra, cũng đã tám năm ta không gặp lại người, sau khi kết thúc lễ trưởng thành, người mang theo tông giả rời đi, từ đó đến nay không thấy trở về, nhưng từ nơi này đến nơi khác luôn truyền đến những sự tích anh hùng của người.”

— ngay tại trước mặt người đây, vừa rồi còn bị người sai đi đồn củi đấy.

Dịch Long Long đồng tình nhìn thiếu niên tóc vàng tuấn mỹ tuyệt trần: Thằng bé đáng thương, người mà nhận ra hấn bây giờ, cam đoan là thần tượng sụp đổ.

Đang lúc chăm chú nghe, La Lan lại đi đến chỗ họ, hấn bê một cái đĩa lớn đến trước mặt Ngải Thụy Khắc: “Các hạ, nếu không ngại, mời dùng món này.” Bên trên đó là một chén súp, hai cái bánh mì nướng, một miếng bít tết, đối với bọn họ, đây là một bữa tối thực thịnh soạn.

Ngải Thụy Khắc đơn giản nói tiếng cảm ơn, đón lấy cái đĩa, nhưng La Lan cũng chưa đi, ánh mắt hấn như vô tình đảo qua Dịch Long Long đang ẩn trong đám lá: “Xin hỏi, vị này có cần thêm gì không? Chúng tôi có khá nhiều thứ.”

Dịch Long Long chui chặt trong lá, tránh khỏi tầm mắt hấn.

Ngải Thụy Khắc mặt không đổi sắc nhẹ nhàng động thân, che ở giữa Dịch Long Long và La Lan: “Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng bữa nhóc này rất nhút nhát, chỉ cần ít thức ăn cũng đủ rồi, không quan trọng.”

La Lan khẽ búng tay, không tức giận, chỉ cười cười rồi xoay người bỏ đi.

Chờ La Lan đi xa, Dịch Long Long mới nhẹ nhàng thở một hơi, tuy rằng đã tự nhủ mấy lần là không nên kỳ thị nghề nghiệp của người ta, nhưng cứ mỗi khi bị La Lan đảo mắt đến, là cả người nằng nết tự nhiên, muốn trốn luôn.

Ngải Thụy Khắc dùng thanh đao nhỏ cắt miếng bít tết, đút cho Dịch Long Long, ánh mắt ẩn dưới mái tóc tỏ vẻ nghi vấn: Người định trốn đến khi nào? Ta còn định đi theo họ vài ngày, người cũng đâu thể trốn trong đám lá này mãi?

Dịch Long Long nhai miếng thịt bò, nuốt xuống rồi mới ngược lên: Người đánh giá cháu người thế nào? Người ta dùng lá vô cùng sùng bái người nhá.

Ngải Thụy Khắc không nói một lời làm dấu tay ra hiệu: “Tám”

Dịch Long Long kinh ngạc: Cao như vậy?

Ngải Thụy Khắc có chút bất đắc dĩ và hoài niệm cười cười, môi không động vẫn phát ra tiếng: Trước kia ta cũng giống như hắc vậy rất tự cao tự đại, nhìn thấy hắc, thật giống như nhìn thấy bản thân mình trước kia, chỉ cần hắc không có sai sót gì trên đường, thì có thể khoan dung một chút.”

Dịch Long Long kinh ngạc nhìn về phía Y Tư Lợi, có chút không dám tin: Trước kia người cũng mang nhiều người hầu đi khắp nơi dã ngoại khoe đồ vậy sao?

Ngải Thụy Khắc đỏ mặt, tiếp tục dùng thần ngữ: Khi đó cảm thấy như vậy là hợp với thân phận mà.

Dịch Long Long ánh mắt lộ ra vẻ khinh bỉ: Thì ra hồi trước người ngớ ngẩn thế.

Ngải Thụy Khắc lấy mắt mà “đề long”: Không phải vì tuổi trẻ bông bột sao?

Ăn xong bữa tối, Ngải Thụy Khắc đến chỗ Y Tư Lợi cảm ơn, đồng thời tỏ ý muốn nương nhờ, nói rằng bị lạc đường ở trong rừng (đây là sự thực), hi vọng có thể theo họ lên đường, để tránh bị thú dữ tấn công.

Nói một hồi, Ngải Thụy Khắc đã hiểu được mục đích vào rừng thật sự của “tiểu đội băng màu”.

12. Chương 12: Nhỏ Mới Quý

Tiểu đội băng màu, đồng thời cũng là đội ngũ mạo hiểm xa hoa của cháu Ngải Thụy Khắc, vì nhận được ủy thác của một thị trấn nhỏ, nên mới dẫn thân vào thụ hải mật mờ này, mà nội dung ủy thác là tìm tòa tháp ẩn náu của đám ma pháp sư tà ác.

Chuyện là khoảng hai năm trước, một đạo tặc nổi tiếng trong lúc ngang qua đây đã vô tình nhìn thấy trong này có một tòa tháp, tò mò nên tiến đến xem xét, vô tình chịu ma pháp công kích từ trong tháp, đạo tặc đó bị trọng thương, thật vất vả mới chạy thoát khỏi rừng, đến thị trấn nhỏ lân cận, trước khi chết, hắc nói ra tin tức liên quan đến những ma pháp sư tà ác trốn trong rừng.

Phiến rừng rậm này trên thực tế cũng chính là đường phân chia ranh giới được binh sĩ biên cảnh rất chú ý, thỉnh thoảng cũng đưa những đoàn mạo hiểm giả tiến vào thụ hải để tìm kiếm.

Thụ hải này vô cùng rộng lớn, khắp nơi đều có mãnh thú qua lại, hơn nữa cây cối rậm rạp trở thành chướng ngại, cũng không thích hợp cho đội ngũ lớn hành quân, hơn nữa biên cảnh cũng không dư thừa binh lực để mà lãng phí như vậy, thế nên dùng mạo hiểm giả là lựa chọn rất kinh tế.

Nhưng cũng từ hai năm trước, mạo hiểm giả đến đây hết nhóm này đến nhóm kia, nhưng không có một kẻ nào trở về, ngược lại càng ngày càng làm quan biên cảnh coi trọng, hiện giờ tiểu đội băng màu, là nhóm thứ mười được phê chuẩn, nếu lần này tiểu đội băng màu thất bại, quan biên cảnh sẽ đề xuất với đế quốc xin cho đại quân tiến vào thụ hải.

Tóm lại, tiểu đội băng màu chính là gương cờ chính nghĩa đi thảo phạt đám ma pháp sư tà ác.

Vì đề phòng trong tháp có những cơ quan và khóa, Y Tư Lợi đã chiêu mộ La Lan, vì phòng ngừa đối phương sử dụng ma pháp nguyên rửa, hắc còn mời một vị thần quan đồng hành, mà bên trong đám tùy tùng còn có ma pháp sư, ba thiếu niên kia đều là kiếm khách kiệt xuất, đội hình này, cho dù có đụng phải tình huống gì, cũng đều ứng phó được phần nào.

Nói xong mục đích của mình, Y Tư Lợi mới cười dài hỏi Ngải Thụy Khắc: “Xin hỏi các hạ, thực ra trên lưng người đang mang theo con vật gì vậy? Ta cũng không phải cố tình xen vào việc riêng của người khác, nhưng có thể chúng ta sẽ đối mặt với những ma pháp sư tà ác rất cường đại, nên việc gì cũng phải cẩn thận, không thể sơ suất.”

Ngải Thụy Khắc nhẹ nhàng nói: “Đây là đứa bé ta chăm nom, nhưng mà gan nó quá nhỏ, không dám gặp người lạ, để ta hỏi xem nó có đồng ý gặp các người không.”

Nói xong hắc đi về bên thùng gỗ, ngồi xuống đối mặt với Dịch Long Long, hơi hơi hất mái tóc, cặp mắt màu lam hiện lạnh nhìn nàng: “Ngoài ta ra người có muốn tiếp xúc với người khác chứ? Bây giờ coi như là bước đầu tiên đi.”

Âm thanh ấm áp của hắc cổ vũ nàng.

Phải dùng cảm, phải mở lòng, muốn đi xem thử, đi tiếp xúc.

Nếu cả đời nhốt mình trong vỏ, thì cả đời cũng không nhìn thấy cuộc sống tuyệt đẹp ngoài kia.

Dịch Long Long nhìn vào ánh mắt Ngải Thụy Khắc. So với Y Tư Lợi ngạo mạn tôn quý kia không giống nhau, đây là một đôi mắt lam rất đẹp và trong, tựa như bầu trời không một gợn mây, cao vời rộng lớn, nhưng cũng âm áp, không một chút bóng tối.

Hắn nhẹ nhàng cổ vũ nàng, hơn nữa, cũng nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Trong phút chốc liền có một loại cảm giác thật đáng tin cậy.

Dịch Long Long đưa móng vuốt lên, rũ cành lá trên đỉnh đầu xuống, thò cái đầu trắng như tuyết ra, nàng chậm rãi đứng thẳng lên, dùng hai chân bước, móng vuốt trắng tuyết đặt trước vạt áo cổ, đi về phía đoàn người bằng màu, có chút lo lắng và e sợ, hơi hơi cúi mình chào, giọng nói non nớt thật nhỏ: “Ta là bạn của Ngải Văn, xin chỉ giáo.” Đương nhiên, nàng không có quên Ngải Thụy Khắc đang dùng tên giả.

Vừa nhìn thấy Dịch Long Long xuất hiện, tiểu đội bằng màu ngay lập tức chìm vào im lặng, chỉ nghe tiếng gió trong đêm thổi qua tán lá cây.

Nhận ra sự yên tĩnh này, Dịch Long Long càng cảm thấy bất an không yên, không biết bản thân mình có vấn đề gì.

Cũng không biết qua bao lâu, một gã tùy tùng rút cục nhện không được la hoảng lên: “Trời ơi! Là rồng!”

Đám người Y Tư Lợi tuy rằng đã tỉnh lại trong sự kinh ngạc từ sớm, nhưng do các loại nguyên nhân, nên đều không mở miệng, cho đến khi có người phá vỡ sự yên lặng, Dịch Tu An mới mở đầu phát ra tiếng than sợ hãi: “Đúng là rồng thật. Chúng ta không có nhìn lầm chứ?”

Y Tư Lợi vẫn nhã nhặn than nhẹ một tiếng: “Không thể tin là đời này ta còn có cơ hội nhìn thấy rồng.”

Dịch Tu An đồng ý gật đầu: “Chúng ta thật sự quá may mắn..... Nhưng mà..... Sao nó nhỏ như vậy?”

Dịch Long Long lập tức trừng mắt: Nhỏ thì làm sao? Nhỏ không được à? Nhỏ mới quý!

Lúc này, người khó hiểu lại là Ngải Thụy Khắc, cảm thấy ánh mắt của tiểu đội bằng màu rất cổ quái, hắn nhện không được che trước người Dịch Long Long: “Các vị, đây chỉ là một con rồng nhỏ, cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên?” Mới vừa rồi Y Tư Lợi biểu hiện quá mất tiêu chuẩn, tuy rằng trên đời này rồng cũng không phải loại tầm thường, nhưng với thể lực của gia tộc hắn, muốn nhìn thấy rồng cũng đâu có phải quá mức khó khăn, cần gì mà phải tỏ ra kích động đến thế?

Y Tư Lợi lại thở dài một tiếng, kinh nghi nhìn Ngải Thụy Khắc: “Các hạ chẳng lẽ không biết sao? Gần nửa năm qua, trên đại lục đã xảy ra một sự kiện lớn.”

Ngải Thụy Khắc cảnh giác hỏi: “Sự kiện gì?” Hắn ở trong rừng rậm lạc đường cả một năm, đương nhiên không có khả năng tin tức linh thông nắm giữ động thái bên ngoài.

Không để ý tới trạng thái của Ngải Thụy Khắc lại nhìn nhìn Dịch Long Long mà xúc động, Y Tư Lợi nói ra một chuyện khiến cả người lẫn rồng đều khiếp sợ không thôi: “Thật ra từ mười năm trước, trong thế giới của loài rồng, đã xảy ra những vụ giết chóc bí mật, chẳng qua nhân loại và long tộc ít qua lại, hơn nữa cao tầng đế quốc giữ kín chuyện này không để lộ ra, nên chẳng ai biết gì, tuy nhiên nửa năm qua, tất cả những sinh vật có quan hệ gần với rồng, cũng đồng loạt bị giết chết, trước đó không lâu, chỉ trong một đêm, tất cả các chi tộc thuộc Long tộc trên đại lục, cho dù không phải rồng thuần chủng, chỉ cần là ngoại hình tương tự, như phi long, địa long, cũng đều mất mạng, bây giờ trên đại lục, đã không còn sinh vật gọi là Rồng tồn tại nữa, chỉ trừ đứa bên cạnh người.”

Tuy rằng con Tuyết Long này cơ thể quá là nhỏ, nhưng có lẽ vì thế nên nó mới tránh được một kiếp.

Dịch Long Long nghe mà hết hồn, nói cách khác, tình cảnh của nàng bây giờ chính là, quý như con Gấu Trúc cuối cùng, bị truy giết không rõ nguyên nhân như Cá Heo Vây Trắng, tình thế hết sức lâm nguy như Hồ Hoa Nam.

Ngải Thụy Khắc hít sâu một hơi.

Có thể nào hần cũng không ngờ nổi, sự tình lại thành ra thế này, nếu như vậy, ngày đó Thập Hi Nỵ Nhĩ tử vong, cũng không phải chỉ là ngẫu nhiên, mà thật sự đang có kẻ bắt đầu truy sát Long tộc?

Cái bóng đen không rõ thân phận kia, sau khi giết chết Thập Hi Nỵ Nhĩ, lại tiếp tục sát hại Long tộc?

Những năm gần đây, bởi vì có nhiều việc xảy ra, hần hầu như không chú ý đến tin tức của Long tộc nữa, mà hần đã rời khỏi gia tộc, có một số thông tin bên trong cũng không thể biết được, thế nhưng qua mấy năm, đến tận hôm nay hần mới biết chuyện xảy ra nghiêm trọng như vậy.

Ngải Thụy Khắc dựa trực giác có thể đoán được, kẻ đi giết Long tộc khắp nơi kia, và cái kẻ giết chết Thập Hi Nỵ Nhĩ chính là một người, ngoài hần ra, không ai có thực lực cường đại đáng sợ đến vậy, cũng không ai có thể ngoan độc vô tình như thế.

Đối với phản ứng của Ngải Thụy Khắc, đám người Y Tư Lợi cũng không kỳ quái, chỉ cho là hần quá mức khiếp sợ mà nói không nên lời, dù sao chuyện rung động như vậy, lấy thực lực một kiếm khách lang thang nghe xong không sợ tới mức kêu lên, đã là biểu hiện cực kỳ dũng cảm rồi.

Mắt thấy Ngải Thụy Khắc đang tính toán, suy nghĩ đến ngăn người, Y Tư Lợi rốt cục nhìn không được mở miệng quát rầy hần: “Thực sự xin lỗi, các hạ, ta có một thỉnh cầu quá đáng, hy vọng người có thể đáp ứng ta...”

Hần nhìn phía sau Ngải Thụy Khắc, chung quy là không không chế được nổi khao khát trong lòng, liền làm một đại lễ trang trọng, nghiêm túc yêu cầu: “Xin vui lòng đem con Rồng phía sau người bán cho ta, cho dù bao nhiêu tiền ta cũng nguyện ý trả, bây giờ nó là con rồng duy nhất trên đời, nhất định sẽ có nhiều kẻ muốn chiếm được. Nói một câu mạo phạm, lấy thực lực của người, hần là không đủ để bảo vệ nó, tuy thực lực của ta không mạnh, nhưng gia tộc Hải Nhân Niết của ta cũng có chút năng lực...”

Quý tộc vốn không cần hành lễ với bình dân, nhưng là vì biểu đạt thành ý của mình, vị công tử xuất thân danh môn này vẫn có chút hạ mình, trước tiên dùng tiền tài hấp dẫn, sau đó chỉ rõ là Ngải Thụy Khắc mang theo rồng có thể sẽ bị người xấu rình rập, tiếp đó là rất khách quan và uyển chuyển nói với Ngải Thụy Khắc là thực lực hần rất kém, không thể bảo vệ con rồng trân quý này được, dù có mang theo cũng sẽ bị cướp mất, sau cùng là lời lực lượng của gia tộc ra, tỏ vẻ mình mới có thực lực bảo vệ rồng.

Nếu Ngải Thụy Khắc đúng là một gã kiếm khách lang thang bé nhỏ, bất ngờ bị hần vừa dụ dỗ, vừa áp đặt khuyên bảo thế này, có khi sẽ thật sự yếu đuối mà nhượng bộ, trao quyền bảo hộ ngay.

Nhưng Ngải Thụy Khắc không phải.

Hần nghe xong lời Y Tư Lợi nói, chỉ làm mỗi việc, xoay người, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Dịch Long Long vào ngực: “Thực xin lỗi, ta không thể thực hiện lời hứa của mình.”

Hần giải thích với Dịch Long Long.

Hần từng nói muốn dẫn Dịch Long Long đi tìm đồng tộc của nàng, nhưng là lại không thể thực hiện lời hứa này, hơn nữa vĩnh viễn cũng không thể thực hiện.

Hần vô cùng áy náy đã mang Dịch Long Long rời khỏi hồ nước, khiến nàng biết tin tức đồng tộc của mình đã chết hết.

Cẩn thận ôm Dịch Long Long, Ngải Thụy Khắc lại xoay người, hần lắc lắc đầu, cự tuyệt thỉnh cầu của Y Tư Lợi: “Rất xin lỗi, nhóc rồng này đối với ta quan trọng, ta sẽ không đem con bé giao bất cứ ai.”

Nếu đã biết tình trạng hiện tại của long tộc, hần càng phải bảo vệ Dịch Long Long tốt hơn, cũng sẽ ngăn cản những kẻ rập tâm cướp đoạt, mặt khác, còn phải đề phòng kẻ thần bí đã giết long tộc những năm gần đây đến tìm nó.

Y Tư Lợi không nghĩ sẽ bị từ chối, khuôn mặt đẹp đẽ của hần hiện rõ sự kinh ngạc: “Người không hề lo lắng chút nào sao? Cổ chấp quá sẽ khiến cho người và con rồng này gặp chuyện bất hạnh.”

Giọng nói của Ngải Thụy Khắc kiên quyết đáp lại, không cho hần chút cơ hội: “Chỉ riêng chuyện đó, không có gì phải lo lắng hết.”

13. Chương 13: Tù Tù

Y Tư Lợi nghĩ Ngải Thụy Khắc là một gã kiếm khách lang thang may mắn, ngẫu nhiên nhặt được một con rồng sơ sinh, dắt theo bên người, còn có sở thích làm áo lá cây cho nó mặc. Hắn đương nhiên coi Dịch Long Long là thú cưng của Ngải Thụy Khắc.

Đây là, con rồng cuối cùng trên đời này nha.

Trong đầu Y Tư Lợi Tư ngừng suy nghĩ, tuy rằng con rồng này rất nhỏ, nhưng nếu có thể đem con rồng cuối cùng này mang về nhà, điểm khảo nghiệm của hắn nhất định sẽ được tăng không ít.

Về phần Dịch Long Long, hắn tin rằng gia tộc Hải Nhân Niết có thể cung cấp thực vật tốt nhất cho Dịch Long Long, bảo vệ an toàn cho nó, thế là đủ rồi.

Dịch Long Long quá yếu ớt.

Kẻ yếu thì không có quyền lên tiếng — đây là quy luật, cũng là gia huấn mà gia tộc Hải Nhân Niết vẫn dùng để đào tạo tộc nhân.

Tuy rằng gia tộc Hải Nhân Niết luôn luôn giữ được tiếng là phong độ, lễ tiết khiêm tốn, cho dù là ở giới quý tộc hay bình dân cũng đều được đánh giá rất tốt, nhưng cái câu “gặp kẻ yếu không được bắt nạt”, nói cho đúng thì, trước tiên bản thân mình phải đứng ở vị trí kẻ mạnh, nắm quyền sinh sát trong tay, thì đối với kẻ yếu sẽ ban ơn chứ không tôn trọng.

Dưới cái mặt nạ đẹp dễ ôn hòa, chính là sự lạnh lùng như vậy.

Bản thân Ngải Thụy Khắc cũng là người của gia tộc Hải Nhân Niết, hắn đương nhiên hiểu lũ trẻ trong gia tộc phải chịu kiểu giáo dục gì, cho nên hắn hoàn toàn có thể hiểu được tâm tư và hành động của Y Tư Lợi lúc này.

Nhưng hiểu cũng không có nghĩa là đồng tình, Dịch Long Long là đứa con quan trọng của bạn hắn, trên thế giới này chỉ còn một con rồng hay ngàn vạn con cũng vậy thôi. Bởi vì chỉ có một Tháp Hi Nỵ Nhã, mà cũng chỉ có một đứa con của Tháp Hi Nỵ Nhã.

Đó là điều đương nhiên, không cần bàn cãi.

Ngải Thụy Khắc không hề có ý muốn giải thích quan hệ của mình và Dịch Long Long cho Y Tư Lợi, có rất nhiều rắc rối, mà với tính cách và kinh nghiệm hiện giờ của Y Tư Lợi sẽ không thể nào hiểu được, thứ hai là hắn cũng không muốn để lộ thân phận, nhắc đến quan hệ của hắn và Tháp Hi Nỵ Nhã.

Càng giải thích thì càng phiền toái, tốt nhất là chẳng nói gì.

Vẻ tươi cười trên mặt Y Tư Lợi hơi gượng gạo, từ trước đến giờ, hề hắn nói mình thuộc gia tộc Hải Nhân Niết, thì đều khiến người ta chú ý, hoặc là kinh ngạc, hoặc là sợ hãi, tôn kính, nhưng chưa có kẻ nào bình tĩnh như tên kiếm khách lang thang trước mặt.

Từ lúc Y Tư Lợi rời gia tộc, ra ngoài lịch lãm đến nay, dọc đường đi luôn được người ta chào đón và ca ngợi, chưa từng bị ai không nể mặt từ chối thế này, nhìn Ngải Thụy Khắc nâng niu ôm con rồng trắng vào ngực, hắn không nhịn được mà hỏi: “Người không lo lắng chút nào sao? Ta có thể cho người rất nhiều tiền, cũng có thể tìm cho người một công việc nhàn hạ, thậm chí nếu người muốn, ta có thể xin cha ta thu xếp cho người một chức quan.”

Ngải Thụy Khắc mỉm cười: “Không có gì phải lo cả, quý công tử của gia tộc Hải Nhân Niết, ta đã nói rất rõ ràng, không phải vì ngài từ bé quen được người ta nâng bốc nên không chấp nhận nổi từ chối nho nhỏ này của ta chứ?” Hắn cố tình thêm vài phần khiêu khích trong giọng nói, thâm chuẩn bị sẵn sàng, đợi Y Tư Lợi gây khó cho mình.

Đây đồng thời cũng là thử thách của hắn với đứa cháu này, hắn sẽ quan sát thái độ và cách hành xử của Y Tư Lợi để cho điểm.

Thần Quan có chút khấn trương muốn khuyên Y Tư Lợi không nên đả thương người khác, nhưng kẻ hành động nhanh nhất trong tất cả mọi người, cũng chính là kẻ trầm lặng ít nói nhất trong đội băng màu, thiếu

niên tóc đen. Gần như sát lúc Ngải Thụy Khắc vừa buông lời khiêu khích, chỉ trong nháy mắt hắn đã ở phía sau, đặt mũi kiếm lên lưng Ngải Thụy Khắc.

Tuy nhìn có vẻ giống cảnh một tên công tử quý tộc không có gì làm rảnh rỗi ra ngoài dạo chơi, nhưng đội ngũ này thực sự cũng rất đáng tin.

La Lan vốn là đạo tặc, hắn không thích hợp đánh trực diện, khi xảy ra chuyện, hắn sẽ lách vào nơi ẩn nấp, tìm cơ hội đánh lén hoặc hỗ trợ đồng bạn. Mà Ngải Thụy Khắc nhìn qua giống một gã kiếm khách lang thang, nhưng kinh nghiệm phong phú lão luyện của đạo tặc lại mơ hồ có thể cảm giác được gã không đơn giản, bởi vậy La Lan chọn một cách cẩn thận nhất.

Những người còn lại, đám người hầu thì vì bảo vệ danh dự của gia tộc và chủ nhân, thiếu niên tóc đỏ rút kiếm để bảo vệ bạn, thần quan tóc xám tuy rằng đi chung với Y Tư Lợi, nhưng vẫn giữ thái độ trung lập.

Mà hơn hết là thiếu niên tóc đen, thân phận của hắn là tùy tùng của Y Tư Lợi.

Trong Hải Nhân Niết gia tộc, phạm là những thành viên tương đối được coi là trọng điểm bồi dưỡng, như Y Tư Lợi và Ngải Thụy Khắc vậy, mỗi người, đều có một người tùy tùng tuổi gần bằng nhau bên cạnh, được tuyển chọn từ những gia đình tướng sĩ trong gia tộc, để cho đứa nhỏ từ bé cùng học tập với cậu chủ, hơn nữa còn được dạy dỗ thâm nhuần tư tưởng trung thành, chờ sau này lớn, tùy tùng và chủ nhân như hình với bóng, là một kiếm sĩ chỉ trung thành với một người.

Chức trách của tùy tùng là bảo vệ chủ nhân, phòng bị kẻ thù ám sát, thời điểm cần thiết sẽ thay chủ nhân giết người.

Tầm mắt lướt qua đầu vai Ngải Thụy Khắc, nhìn ánh mắt lạnh băng không có cảm tình của thiếu niên tóc đen, màu xanh của đôi mắt ấy thật lạnh, Dịch Long Long hoảng sợ, nàng hồi trước tuy rằng bị bệnh, nhưng dù sao chưa từng tiếp xúc với người lạnh lùng đến như vậy, nàng theo bản năng rút vào vòng tay ấm áp của Ngải Thụy Khắc, cái móng vuốt trắng thanh tú nắm lấy áo hắn, lo lắng nhỏ giọng hỏi: “Người có sao không?”

Trên lưng bị một thanh kiếm sắc bén chĩa vào, Ngải Thụy Khắc vẫn vô cùng bình tĩnh, hắn cúi đầu vỗ vỗ móng vuốt của Dịch Long Long, nở nụ cười ấm áp trấn an, ý nói mình không sao hết.

Sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, vẻ mặt ngạc nhiên của Y Tư Lợi cũng chỉ duy trì có một lúc, hắn hít sâu một hơi, liền lấy lại vẻ khiêm tốn lễ độ mà cười: “Không được thất lễ với vị tiên sinh này, mọi người lui xuống đi... Giờ cũng không còn sớm, đến lúc đi ngủ rồi, sáng mai chúng ta còn phải lên đường.” Hắn nói có vẻ mệt mỏi, dứt lời liền quay về chỗ của mình, đi vào trong lều.

Hắn ra lệnh một tiếng, tùy tùng tóc đen lập tức chấp hành, thu kiếm nhanh như chớp, không nói một lời nhanh chóng theo sát Y Tư Lợi đi vào lều.

Dịch Tu An chậm rãi tra kiếm vào vỏ, sáu người hầu cũng lui ra làm việc, La Lan từ trong rừng đi ra, thần quan cũng nhẹ nhõm thở phào.

Không khí căng thẳng gần như sắp bùng nổ nhưng chỉ vì một câu nói của Y Tư Lợi, tất cả lại dễ dàng hóa giải, chẳng qua hai bên chia ranh giới có vẻ vô cùng rõ ràng, tiểu đội băng màu đều tự động trở về chuẩn bị nghỉ ngơi, không ai liếc mắt nhìn Ngải Thụy Khắc lấy một cái.

Tiểu đội băng màu thực sự rất quy củ, nói nghỉ ngơi, chỉ hơn mười phút liền rất nhanh thu dọn xong tất cả, đa số đều vào lều ngủ, chỉ có hai người hầu phụ trách gác đêm.

Ngải Thụy Khắc ngồi tựa vào dưới gốc cây, Dịch Long Long ngồi ở trên hộp gỗ bên cạnh hắn, vừa vặn cao ngang người hắn, nàng một tay đặt ở cạnh thừng, một tay khác gờ vầy vầy Ngải Thụy Khắc: “Ai, ngày mai chúng ta tiếp tục đi theo tên thiếu gia kia hay là thôi?”

14. Chương 14: Ta Cần Người Nhá

Gọi hai câu, vẫn không thấy Ngải Thụy Khắc phản ứng, Dịch Long Long lắc lắc móng vuốt, gọi tên hắn: “Này, Ngải Văn! Ngải Văn!” Bên kia còn có hai kẻ gác đêm không ngủ, hơn nữa Ngải Thụy Khắc từng nói

là phải kín đáo, cho nên Dịch Long Long rất nể mặt không vạch trần hắn.

Nhưng gọi hai câu, Ngải Thụy Khắc dường như hơi ngần người không thèm nhìn rỗng, Dịch Long Long hết cách, muốn vươn tay ra lay tỉnh hắn, nhưng vì móng vuốt quá nhỏ quá ngắn nên không tiện, khoảng cách chưa tới hai thước, nếu là con người, tùy tiện vươn tay cũng tới, nhưng nàng thì đã đứng hẳn lên để vươn tay mà vẫn không đủ.

Dịch Long Long bó tay, đành phải trèo xuống khỏi thùng gỗ, chạy đến bên cạnh Ngải Thụy Khắc, đưa tay giật nhẹ vạt áo của hắn: "Này, nghĩ cái gì mà chăm chú quá vậy?"

Ngải Thụy Khắc đột nhiên bị chạm vào, theo bản năng chuyển động cổ tay dồn đầy lực, nhưng trong nháy mắt hắn tỉnh táo lại, nhớ đến hiện giờ Dịch Long Long đang ở cùng với mình, nên sức mạnh liền tán đi, hắn vươn tay đỡ lấy Dịch Long Long, đặt nàng lên vai, hai kẻ tựa đầu vào nhau, bắt đầu kẻ tai nói nhỏ.

"Đương nhiên không đi." Ngải Thụy Khắc rất khẳng định nói, "Hôm nay ta thử hắn, vốn nghĩ là sẽ có kết quả, đáng tiếc hắn lại có thể nhẫn nhịn không xuống tay với một kiếm khách lang thang, vậy thì có hai khả năng, một là tâm địa hắn thật sự rất thiện lương, ngay cả một kiếm khách lang thang cũng không nỡ thương tổn, hai là gia tộc Hải Nhân Niết dạy dỗ rất thành công, dạy hắn thành một kẻ rất giỏi giả nhân giả nghĩa, tạm thời nhượng bộ để sau đó chiếm lấy trọn vẹn hơn."

Vì để phán đoán Y Tư Lợi đến tốt cùng là một người như thế nào, hắn còn cần ở chung với Y Tư Lợi thêm vài ngày.

Dịch long long cái hiểu cái không chỉ biết gật đầu, thật ra với nàng thì đi đâu cũng chẳng sao, dù sao có lẽ Y Tư Lợi không có cách đối phó với chú của mình, có điều, biết được rằng ở thế giới này đều bị sát hại, tuy nàng không có cảm tình gì với đám rỗng đó, nhưng vẫn không tránh được cảm giác sợ hãi và bất an, cảm giác bất an này so với lần đầu tiếp xúc với thế giới bên ngoài càng mạnh hơn, giống như trong lòng có con kiến bò qua bò lại, làm nàng không yên được.

Không phải là không sợ. Nhưng mà Dịch Long Long cũng không mặt dày nói với Ngải Thụy Khắc là hãy bảo vệ ta cẩn thận, cho nên chỉ có thể yên lặng chịu đựng, nói chuyện với Ngải Thụy Khắc, chẳng qua là muốn phân tán sự chú ý của mình mà thôi.

Dường như biết được suy nghĩ của Dịch Long Long, Ngải Thụy Khắc vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên móng vuốt của nàng, hiền từ nói: "Người có biết vừa rồi ta nghĩ gì không?"

"Hả? Không phải ngần người sao?"

Ngải Thụy Khắc cúi đầu cười thành tiếng: "Đương nhiên không phải, ta đang nghĩ, nếu hiện giờ đã không còn rỗng, sau này chúng ta đương nhiên phải thay đổi hành trình một chút, vậy nên ta quyết định, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là đi gặp một vài Long Kỳ Sĩ trên đại lục, với kinh nghiệm sống cùng rỗng của họ, có lẽ sẽ giúp người mau lớn lên được."

Dịch Long Long cẩn thận nhìn đường nét trên khuôn mặt tuần dật của hắn, rồi lại cúi đầu nhìn móng vuốt của mình, quay đầu yên lặng hạ xuống thân cây hai vết cào, lúc này mới quay đầu giờ móng uy hiếp: "Không được lòng vòng cười nhạo vóc dáng nhỏ bé của ta!"

"Được, được." Ngải Thụy Khắc cười đến híp cả mắt, đối với uy hiếp bé xiu như vậy hoàn toàn không để ở trong lòng, nhưng cũng nhân tiện nói cho Dịch Long Long nghe một chút, về những người gọi là Long Kỳ Sĩ.

Như lần trước đã nói, Long tộc là một chủng tộc cường đại nhất trên đại lục, muốn trở thành Long Kỳ Sĩ, trước tiên là phải có thực lực vô cùng mạnh mẽ, có vậy mới nhận được sự đồng ý của Long tộc, cũng nhận được hiệp nghị.

Đạt được hiệp nghị, chứ không phải là nô dịch.

Không ai có thể nô dịch chủng tộc cao ngạo cường đại này, cho dù may mắn có thể đánh bại một con rỗng, nhưng nếu có ý đồ nô dịch nó, con rỗng đó cũng sẽ đem theo sự kiêu ngạo của mình mà chết.

Ở trên đại lục này, có thể đạt được hiệp nghị với rỗng, Ngải Thụy Khắc chỉ biết cách đây mười năm số lượng đó không vượt quá ba người.

Điều này Dịch Long Long tỏ vẻ vô cùng hiểu, dù sao cái dạng như “mẫu hạm hàng không”, không phải ai cũng có thể sở hữu.

Nhưng mà trên đại lục, cũng không phải chỉ có ba người này mới được gọi là Long Kỵ Sĩ, ở đây là nói đến các nhánh của Long tộc, kiểu như Á long, Địa Long... những sinh vật về ngoại hình thì có đôi chỗ giống với Long tộc, cho nên được gắn chữ Long, có điều chúng nó không mạnh và kiêu ngạo như Long tộc, nên chỉ cần có thực lực nhất định, thì có lẽ sẽ chinh phục được một con Địa Long làm thú cưỡi cho mình.

Mấy loại có chữ Long nhưng thực ra không thuộc Long tộc thì gọi là Ngụy Long.

Ngụy Long Kỵ Sĩ tuy rằng không giống với Long Kỵ Sĩ chân chính, nhưng cũng rất ít, dù sao cũng liên quan đến Long tộc, muốn chinh phục chúng cũng chẳng dễ dàng gì, tính ra Ngụy Long Kỵ Sĩ trên đại lục này có khoảng mấy chục người.

Dịch Long Long lại lần nữa tỏ vẻ rất hiểu: Cho dù là “mẫu hạm hàng không” nhái, thì chắc chắn người mua được cũng rất ít.

Tiếp đó, Ngải Thụy Khắc khó xử nhìn thoáng qua Dịch Long Long, ngữ điệu uyển chuyển: “Long kỵ sĩ sở dĩ số lượng rất ít, là do Long Tộc, cho dù là Ngụy Long thì thực lực cũng vô cùng cường đại khó có thể chinh phục, nhưng mà người.....”

Dịch Long Long gờ móng vuốt lên ngắt lời hắn, bình tĩnh nói: “Ta hiểu mà, người muốn nói cho ta biết, máy kéo... à không, xe cút kít thì ai cũng dễ dàng mua được đúng không... Có tin ta cần người không.” Bởi vì nhớ ra trên đại lục này không có máy kéo, Dịch Long Long liền kịp thời sửa lời.

Tiểu đội băng màu làm việc và nghỉ ngơi rất quy củ, sáng sớm hôm sau, họ rời giường rất đúng giờ, sáu người hầu bận rộn thu dọn lều trại, thuận tiện còn làm bữa sáng cho quý công tử, đoàn người lúc này mới lên đường.

Phía sau tiểu đội băng màu có thêm hai kẻ, kiếm khách lang thang nghèo túng lưng đeo thùng gỗ, một con rồng trắng nhỏ thu mình trong đám lá trên thùng, phía trước nhóm băng màu thật sự cẩn trọng, phía sau tổ đội một người một rồng lại không ngừng hi hi ha ha, điều này làm cho nhóm băng màu rất tức giận.

Nhưng mà bây giờ cho dù thế nào đi nữa Y Tư Lợi cũng không thể để Ngải Thụy Khắc rời đội của mình, nếu Ngải Thụy Khắc mà muốn đi, hắn còn phải nghĩ cách mà giữ lại, bởi vì hắn vẫn không bỏ qua con rồng kia.

Lên đường bình an đi đến giữa trưa, gặp một hai con dã thú đều bị vị tùy tùng trầm mặc của Y Tư Lợi ra tay xử lý, mãi cho đến giữa trưa, đội ngũ mới dừng lại nghỉ ngơi một chút, mà cái người Dịch Long Long vẫn không nín nổi ý nghĩ kỳ thị nghề nghiệp, La Lan, đang đi về phía họ.

15. Chương 15: Ngày Ấy Và Bây Giờ

Mặc dù là chỉ thời gian tạm nghỉ giữa trưa, Y Tư Lợi vẫn không hề qua loa, thực hiện đủ thứ lễ nghi. Hắn kỹ lưỡng trong việc ăn nghỉ khiến Ngải Thụy Khắc như nhìn vào một tấm gương soi quá khứ, trông thấy hình bóng mình phản chiếu lại.

Gia tộc Hải Nhân Niết, là một gia tộc vô cùng lạnh lùng hà khắc, tuy bản thân cũng là một thành viên trong gia tộc, nhưng Ngải Thụy Khắc vẫn không thể dùng từ nào khác để hình dung về nơi hắn sinh ra và lớn lên.

Gia tộc này đã trải qua mấy trăm năm thăng trầm, kéo dài qua hai vương triều, quy mô đã trở nên vô cùng to lớn, nhưng vẫn có thể duy trì sức sống mạnh mẽ, có thể nói là một gia tộc đặc biệt

Cây cối muốn giữ sức sống dồi dào, thì cần cắt bỏ những cành lá có bệnh hoặc héo úa, gia tộc Hải Nhân Niết cũng như vậy, việc khảo hạch con cháu trong gia tộc, cũng giống như một dao cắt bỏ, nếu không muốn làm cành khô lá úa bị cắt đi, thì đệ tử trong gia tộc phải cực kỳ kiên trì tiến lên.

Đối với hậu nhân trong tộc, tài năng tầm thường, để lộ ra những thói quen xấu, không có triển vọng, bất kể lý do nào thì cũng bị tước đi cái họ Hải Nhân Niết. Cũng vì không muốn bị đào thải, thành viên trong gia tộc đều phải trả giá bằng cách ép buộc bản thân ma luyện, dùng những phương pháp lãnh khốc như vậy để cam đoan giữ được tổ chất của gia tộc.

Gia tộc Hải Nhân Niết, đặc biệt là những thành viên trung tâm, mỗi một người đều là văn võ toàn tài, khi giao tiếp là một quý công tử có lễ nghi hoàn mỹ, vào những cuộc mạo hiểm lại là một chiến binh anh dũng.

Bề ngoài gia tộc Hải Nhân Niết sáng chói mỹ lệ, nhưng bên trong thì tràn ngập cảm giác nguy hiểm và áp lực, không cố gắng sẽ bị vứt bỏ, lời răn đó khắc sâu trong tâm trí từng người.

Trước đây Ngải Thụy Khắc cũng lớn lên trong hoàn cảnh đó.

Vì sao hắn rời khỏi gia tộc, bên ngoài có rất nhiều lời đồn đại, có người nói hắn thích một cuộc sống tự do phiêu lưu, không thích bị ràng buộc ở đế đô, có người nói hắn vì mất đi người yêu thương, muốn đi khỏi địa phương đó, mặc cho lời đồn như thế nào thì đều mang theo chút lãng mạn, nhưng chỉ có mình Ngải Thụy Khắc cùng một số ít người biết chân tướng của sự việc.

Thời gian đó, phụ thân của hắn cũng chính là tộc trưởng, sức khỏe có phần suy yếu, khi ấy gia tộc chỉ có hắn và anh trai, phụ thân của Y Tư Lôi, là có hi vọng thừa kế vị trí tộc trưởng. Anh hắn lớn tuổi hơn, kinh nghiệm cũng dày dặn hơn, còn hắn lại có ưu thế về mặt danh tiếng không ai bì nổi, cho tới hiện tại ngay trong gia tộc biến thái cỡ Hải Nhân Niết, vẫn được liệt vào hạng có kiếm thuật xuất chúng.

Hắn và anh mình đều có người ủng hộ riêng, muốn cạnh tranh được vị trí tộc trưởng đều phải có thực lực nhất định, lúc đó hắn mới cử hành lễ trưởng thành không lâu, mơ hồ cảm thấy anh mình đối với mình sinh ra địch ý.

Cái cảm giác khi ấy Ngải Thụy Khắc không muốn nhớ lại, nói chung sau cùng, hắn nói chuyện với anh trai một đêm, mọi thứ đều nhường lại, đem tất cả thế lực của mình giao cho anh trai, hơn nữa từ đó cũng rời khỏi gia tộc, cho đến khi nào vị trí tộc trưởng được xác lập mới thôi.

Khi hắn rời khỏi gia tộc Hải Nhân Niết, cái gì cũng không mang, ngoài tùy tùng của hắn, tùy tùng vốn thuộc về cá nhân hắn, thậm chí còn không phải là võ sĩ của gia tộc, cho dù hắn có bị đuổi khỏi gia tộc, thì tùy tùng cũng vẫn đi theo hắn.

Lúc mới rời gia tộc, hắn và tùy tùng vẫn cứ giữ những lễ nghi, ăn, mặc, ở, đi lại cơ bản tuyệt đối không qua loa, nhưng mà có một buổi sáng, đột nhiên hơi mệt, không muốn rời giường theo quy định, lại ngủ thêm một giấc.

Những lễ nghi hoàn mỹ đó một khi xuất hiện một khe hở, thì sau đó càng lúc càng không thể vãn hồi, ngẫu nhiên ngủ thêm nên mỗi ngày đều vậy, lúc dùng cơm thì bớt dần những đồ dùng cuối cùng là dùng tay, qua hai năm, Ngải Thụy Khắc bắt đầu cảm thấy tùy tùng cứ đi theo bên cạnh thật là phiền toái, nên lệnh cho hắn làm bất cứ cái gì, chỉ cần không ở cùng là được.

Cứ như vậy dần dần, Ngải Thụy Khắc ngày trước với Ngải Thụy Khắc hiện nay gần như hoàn toàn trở thành hai người, sau này, anh trai hắn trở thành tộc trưởng, nhưng Ngải Thụy Khắc đã không còn ý định trở về.

Ngoài việc không lúc nào quên luyện kiếm thuật ra, Ngải Thụy Khắc còn phải làm một chuyện.

Hắn phải tìm một người, chính là bóng đen đã giết chết Thập Hi Ny Nhã lúc trước.

Khi đó hắn mới xong lễ trưởng thành, cùng Thập Hi Ny Nhã hẹn gặp, nhưng lúc gần đến nơi hẹn, lại phát hiện phía trước có một lực lượng cực mạnh đang chiến đấu, Ngân Long thân hình như một tòa núi nhỏ bay lên, một cái bóng đen theo truy đuổi sát phía sau.

Đó là lần cuối cùng hắn nhìn thấy Thập Hi Ny Nhã, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thân ảnh tản ra thứ uy áp đáng sợ kia.

Hắn thậm chí còn không thể thấy rõ tướng mạo của bóng đen kia, thân hình, thậm chí đối phương là nam hay là nữ cũng không biết, nhưng thực lực cường đại như vậy, ở trên khắp đại lục cũng không nhiều, hắn tin tưởng, chỉ cần hắn vẫn không ngừng tìm kiếm, hắn có thể tìm được đối phương.

Hắn bỏ qua quyền kế thừa, cũng nói với anh trai một điều kiện, đó là sau này khi hắn cần, anh hắn nhất định phải phái bộ hạ đi giúp hắn giết một người.

Ngải Thụy Khắc rất hiểu, đối phương có thể giết chết Thập Hi Nỵ Nhã, cho dù là hắn lúc này, cũng không phải đối thủ, nên đến bây giờ hắn cũng không có ý một mình đi tìm người nọ báo thù, tìm được người nọ rồi, hắn sẽ dùng thế lực của gia tộc Hải Nhân Niết một lần cuối cùng.

Ngải Thụy Khắc nhập thần mà nhìn Y Tư Lợi, đứa nhỏ trước mắt này, gần như phiên bản của hắn năm đó, gia tộc Hải Nhân Niết giống như đặc biệt am hiểu rập khuôn ra quý công tử như vậy, hoàn hảo nhưng cứng nhắc, nhưng linh hồn không giống nhau, thế nên Ngải Thụy Khắc cũng sẽ không biết được, liệu tình trạng như mình lúc này có phù hợp với Y Tư Lợi không.

Y Tư Lợi so với hắn may mắn hơn, phụ thân hắn chỉ có một đứa con, tương lai hắn sẽ không vì phải đối mặt với việc anh em tranh đấu mà khó xử, phụ thân hắn có thể đem hết tâm huyết giao cho hắn.....

Đang suy nghĩ muốn nhập thần, Ngải Thụy Khắc cảm thấy được tay áo mình bị giật một chút, cúi đầu nhìn lại, cũng là đầu tuyết long dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn hắn:” Người nhìn tên kia chuyên tâm như vậy, đừng có nói cho ta biết, người yêu hắn nha.” Đây chính là đồng tính loạn luân, hai đại cấm kỵ.

Từ lúc ngồi xuống nghỉ ngơi, Ngải Thụy Khắc vẫn nhìn Y Tư Lợi, Y Tư Lợi đi đến đâu, ánh mắt hắn theo tới đó, vì thế Dịch Long Long lại lớn mật làm ra một giả thiết, rồi đối mặt với “đương sự” cẩn thận mà chứng thực.

..... Nhịn xuống.

Ngải Thụy Khắc lại một lần nữa cố gắng trấn áp xúc động muốn “đồ long”.

Phía sau, La Lan đã đi tới, hắn đi lại lặng yên không một tiếng động, rất nhanh liền đi đến trước mặt một người một rỗng, đúng lúc ngăn trở thẩm án phát sinh.

“Các hạ.” La Lan hướng Ngải Thụy Khắc rồi thì lễ,”Vừa rồi khi ta đến phía trước thăm dò, phát hiện ở trong rừng cây có ẩn giấu một tòa tháp.”

Tòa tháp này, rất có thể chính là mục tiêu của tiểu đội băng màu – sào huyệt của ma pháp sư tà ác.

16. Chương 16: Thiếu Niên Trên Tháp Cao

Đáng ra việc điều tra tiện thể diệt trừ ma pháp sư tà ác vốn là việc của tiểu đội băng màu, không cần phải thông báo với Ngải Thụy Khắc. Nhưng vì Y Tư Lợi không muốn rời Dịch Long Long quá lâu, đồng thời cũng sợ Ngải Thụy Khắc thừa lúc bọn họ chiến đấu cùng với ma pháp sư tà ác kia mà đào tẩu, nên tính toán đưa hắn cùng tiến vào tháp.

Xác định tháp ở ngay phía trước, tiểu đội băng màu cũng không có vội vã tiến đến, ăn xong bữa trưa, đoàn người đều tự chuẩn bị một chút, kiểm tra lại đao kiếm, kiểm tra lại cung nỏ và các vũ khí, ma pháp sư thì ngồi nghỉ ngơi để khôi phục đầy đủ sức lực.

Y Tư Lợi đến bây giờ vẫn cho rằng Ngải Thụy Khắc chỉ là một kiếm khách quen, lo rằng hắn vào trong tháp sẽ cản trở, hoặc vô ý lại làm cho Dịch Long Long bị thương, nhìn Ngải Thụy Khắc, hắn cũng chuẩn bị một chút, kiếm thuật thì không thể cấp tốc học trong nhất thời được, chỉ có thể đem theo ít trang bị. Hắn tháo bội kiếm bên hông xuống, bảo tùy tùng đưa cho Ngải Thụy Khắc làm vũ khí.

Bội kiếm của Y Tư Lợi tất nhiên là tinh phẩm hiếm có, Ngải Thụy Khắc trong lòng cười thầm, nhưng vẫn tiếp nhận “hảo ý” của vị quý công tử, Dịch Long Long ghé đầu trên vai hắn, có chút tò mò thuận miệng hỏi: “Bội kiếm đưa cho Ngải Văn, vậy người lấy kiếm đầu mà dùng?”

Từ lúc ban đầu chào hỏi đến giờ, Dịch Long Long mới lần đầu nói chuyện cùng Y Tư Lợi.

Y Tư Lợi sững sốt, trên mặt lập tức hiện lên nét tươi cười vui mừng: “Không cần để tâm, à, không cần phải lo lắng cho ta.” Khó mà được rỗng chủ động nói với hắn, Y Tư Lợi ngoài ý muốn mà phấn khởi, thậm chí có chút lúng túng, ý thức được chính mình thất thố, hắn ta vội vàng sửa lại.

Dịch Long Long bĩu môi, nhỏ tiếng phản bác: “Không hề.” Nàng làm sao phải đi lo lắng cho cái kẻ muốn dùng tiền mua mình?

Y Tư Lợi cẩn thận sửa sang lại quần áo, khoác một chiếc áo choàng màu xám bạc ngắn đến eo, sau đó từ trong tay tùy tùng tóc đen, đón lấy thứ vẫn được tùy tùng đeo trên lưng, đó là một vật khá dài được bọc cẩn thận trong tấm vải lụa, tháo bỏ nút thắt, bên trong lộ ra là một chuỗi kiếm ngọc bích tuyệt đẹp.

Danh kiếm màu xanh thẳm, chuỗi kiếm hoàn toàn từ ngọc bích điêu khắc mà thành.

Cái này vốn là bội kiếm của Ngải Thụy Khắc, nhưng khi Ngải Thụy Khắc rời khỏi gia tộc Hải Nhân Niết, đã giao lại cho anh mình, sau đó được tặng lại cho Y Tư Lợi.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, mất khoảng chừng một giờ, tiểu đội băng màu dưới sự dẫn đường của La Lan, tiến đến tòa tháp.

Đi cỡ nửa giờ nữa, không biết xuyên qua bao nhiêu cây to, dây leo chằng chịt, tòa tháp ẩn náu trong rừng cuối cùng cũng hiện ra trước mắt Dịch Long Long.

Tòa tháp này hơi giống trong truyền cổ tích, cái loại tháp chuyên môn dùng để giam giữ công chúa, cao khoảng ba mươi thước, thân tháp hình trụ, từ dưới lên trên, bề rộng từ từ thu lại, từng viên gạch màu xám sáng bóng xếp vào nhau chặt chẽ đến khó tin, thậm chí muốn lách lưỡi dao lam vào cũng không lọt, trên thân tháp có khắc những hoa văn màu đen tỏa ra một làn hơi thở thần bí cổ xưa.

Cây cối xung quanh đều cao lớn vô cùng, tán cây rậm rạp nhưng không cao quá đỉnh tháp, xa xa nhìn lại căn bản không thể nhìn thấy được nơi này.

Ở phía dưới tòa tháp cao, có một cửa gỗ hình vòm, trên cửa có một chiếc khóa bằng đồng, La Lan chỉ liếc nhìn một cái đã kết luận: “Cái khóa cửa này rất bình thường, nhưng là phía khóa lại không đúng, tại sao lại là khóa ngoài? Chẳng lẽ chủ nhân tòa tháp không ở đây?” Hắn quay đầu sang Y Tư Lợi, được người phía sau cho phép, hắn tiến lên mở khóa, bỗng nhiên một bóng người ngăn trước mặt hắn.

Ngăn cản La Lan chính là thần quan trong đội, mái tóc màu xám dài bay trên vai, vẻ yếu ớt như con gái nhưng trên mặt lại rất nghiêm túc: “Ta có thể cảm giác được, phía sau cánh cửa này có thứ hắc ám tà ác nào đó, cái này thật nguy hiểm, người tốt nhất không nên đến gần.”

Trong đội ngũ thần quan tất nhiên có một tác dụng đặc thù, đối với lời hắn nói, những người khác không dám không tin, La Lan rất nhanh thu tay, hỏi: “Như vậy chúng ta nên làm thế nào? Ngải có thể đối phó với thứ sau cánh cửa chứ?”

Thần quan do dự một chút, lắc lắc đầu: “Năng lực của ta có hạn, mà cái thứ gì đó phía sau cửa này quá mạnh, ta không thể thanh tẩy chúng, nhưng ta có thể cảm thấy, mấy thứ này chỉ tập trung ở phía dưới tháp, phía trên vẫn sạch sẽ.”

La Lan nhìn lại phía trên, chỉ thấy đoạn hai phần ba độ cao của tháp, quả thực có một cái cửa sổ, hắn bỗng nhiên cười lạnh: “Thì ra là thế, ta hiểu rồi, cánh cửa phía dưới này kỳ thực là dùng để ngụy trang, nếu có người xâm nhập, sẽ đi thẳng vào bẫy, cửa vào thực sự, chính là cái cửa sổ kia.”

Đã biết cách chính xác để vào, tiểu đội băng màu lập tức quyết định phương thức chiến đấu, thân tòa tháp quá mức nhẵn mịn không thể bám vào leo lên, La Lan liền dùng cung nỏ kết hợp với dây thừng bắn thật mạnh lên phía cửa sổ, hắn kéo mạnh dây để xác định đã móc được vào cửa sổ, lập tức đem đầu dây còn lại buộc vào một thân cây gần tháp, tất cả đã chắc chắn, hắn linh hoạt đu dọc theo dây thừng vào cửa sổ trên tháp.

Ngồi trên cửa sổ, La Lan nhìn vào bên trong, quay đầu lại đưa tay ra hiệu an toàn, sau đó, đám người Y Tư Lợi theo thứ tự mà đi lên, đương nhiên, lấy khả năng của Y Tư Lợi, hắn tuyệt đối không giống những người khác tiến vào như vậy, hắn đạp lên mặt đất một cái, cả người nhanh nhẹn phóng lên, đến lưng chừng chân hắn nương theo dây thừng đạp nhẹ, mượn lực phản lại, trực tiếp nhảy lên cửa sổ.

Toàn bộ quá trình, động tác của hắn lưu loát tuyệt đẹp, nhẹ nhàng giống như chim én, rõ ràng cú nhảy này hắn cũng không cần dốc toàn lực.

Điều này làm cho Dịch Long Long nhìn hần hơi khác: Xem ra thằng nhóc này có vẻ cũng không phải cái dạng “gối thêu hoa”, cũng có chút tài thật.

Ngải Thụy Khắc đem hộp gỗ đặt trên mặt đất, ôm lấy Dịch Long Long, cũng giống như Y Tư Lợi trực tiếp phi thân lên cửa sổ, chẳng qua hần thậm chí còn không mượn lực ở dây thừng, cứ như vậy nhẹ nhàng không tiếng động, dừng ở cửa sổ trên tháp cao.

Lúc này Y Tư Lợi vừa mới nhảy khỏi cửa sổ vào trong, đang định xoay người gọi Ngải Thụy Khắc đi lên, ai ngờ lại nhìn thấy gã kiếm khách lang thang đó không biết đã lên đến nơi từ lúc nào, con rồng nhỏ yên ổn mà nằm trong ngực hần, giống như đang nằm thoải mái trên đệm.

Nhìn thấy Dịch Long Long, Y Tư Lợi lại có chút đổ kỵ, thậm chí đã quên không nghĩ xem Ngải Thụy Khắc làm sao có thể theo sau hần đi lên mà hần không phát hiện ra.

Hai móng vuốt của Dịch Long Long bám lên một bên vai Ngải Thụy Khắc, trái phải xung quanh đều không an toàn, nàng sống hai lần rồi, đây là lần đầu không đi cửa chính mà trèo cửa sổ, có cái loại cảm giác giống như đang đi ăn trộm vậy.

Kết cấu phân tầng trong tháp, có cầu thang thông lên trên và xuống dưới, rất nhanh, đoàn người bằng màu liền tìm được mục tiêu của bọn họ, một người mặc áo choàng màu đen, diện mạo vừa nhìn đã biết không phải người tốt, hần đang điều phối thuốc bột.

Thấy vị ma pháp sư kia, La Lan chuẩn bị tiến lên hỏi, thương thuyết cũng là một công việc của hần, nhưng tài ăn nói của La Lan cũng không được phát huy, bởi vì ma pháp sư kia vừa nhìn thấy bọn họ, liền lập tức tấn công.

Giống như tất cả các tiểu thuyết phiêu lưu huyền ảo miêu tả, tiểu đội bằng màu cùng người kia lao vào một trận chiến kịch liệt, bên màu mè cũng anh dũng không hề sợ, cuối cùng đánh bại hần.

Dịch Long Long có chút sợ hãi dùng móng vuốt nhỏ mà che mắt, nhưng lại nhịn không được tò mò mà trộm nhìn qua khe hở, nàng luôn có một chút bất an, nhưng vì sao lại bất an như vậy thì nàng không hiểu.

Quá trình chiến đấu thực hoa lệ, lúc ma pháp sư ngã xuống, La Lan xuất ra một kích cuối cùng, hần tiến tới phía sau ma pháp sư, dùng đoản kiếm đâm vào thân thể hần.

Dịch Long Long hoảng sợ, cả người rúc vào trong lòng Ngải Thụy Khắc.

Giết người thật rồi, một kiếm kia là hàng thật luôn. Cứ tưởng rằng nhóm màu mè này ít nhất trước tiên sẽ bắt lấy ma pháp sư hỏi một câu, không ngờ bọn họ xuống tay dứt khoát gọn gàng như vậy.

Không, chính xác là, xuống tay gọn gàng là La Lan kia, Y Tư Lợi đối với hành động tự ý của La Lan có chút bất mãn, nhưng hần ở trong lòng cảm thấy thấy được ma pháp sư này cũng không phải người tốt, nghĩ qua, cũng không vì vậy mà chỉ trích La Lan.

Đem thanh kiếm xanh thắm hoa mỹ tra vào vỏ kiếm, Y Tư Lợi nhẹ nhõm thở ra, xác nhận toàn đội không có thương tổn lớn, hạ lệnh cho những người khác xử lý thương thế, Y Tư Lợi không để ý tới chính mình cũng bị chảy máu ở mu bàn tay, chỉ vội vã đi về chỗ Dịch Tu An.

Hai thiếu niên tóc vàng và tóc đỏ, đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều ánh lên vẻ phấn chấn, hai người đều tự vươn tay lên, ở giữa không trung vỗ một cái, phát ra tiếng vang dội.

Tại một khắc đấy, Y Tư Lợi rốt cục không hề giữ lấy lễ nghi thường ngày, một nụ cười hiểm hoi tràn đầy vẻ hồn nhiên.

Tùy tùng tóc đen đi lên trước, kiểm tra tim của ma pháp sư, xác định ma pháp sư tà ác đã chết, sau đó, liền có người hầu đem ma pháp sư vác sang một bên.

Dựa theo lệ thường, mọi người ở xung quanh tìm tòi, thu hoạch chiến lợi phẩm lần này.

Bên cạnh có một khối thi thể, Dịch Long Long rất khó chịu, nhưng nhìn Ngải Thụy Khắc vẻ mặt như cũ, vẫn bình tĩnh, giống như là việc này rất bình thường. Điều này làm cho Dịch Long Long nhịn không được mà hoài nghi, chẳng lẽ thế giới này đáng sợ như vậy?

Thật sự không nghĩ đến việc xem thi thể, Dịch Long Long để cho Ngải Thụy Khắc ôm nàng đi xung quanh một chút nhìn xem, trong chốc lát, nàng nghe thấy phía trên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, nghe thanh âm tựa hồ là tiếng kêu của thần quan, nàng động tay túm túm cổ áo Ngải Thụy Khắc, người đó lập tức hiểu ý, bước ngay lên trên gác.

Theo cầu thang đi lên đỉnh tháp, Dịch Long Long thấy được thần quan, và nguyên nhân khiến thần quan phát ra tiếng kêu sợ hãi — đó là một thiếu niên.

17. Chương 17: Thiên Ưc Tinh Thần

Tầng cao nhất của tháp là một căn phòng lớn, được bài trí đồ dùng trong nhà, có có tủ sách và bàn ghế, trên bàn còn có đặt mấy chậu hoa cỏ, xung quanh căn phòng bốn hướng đều có mở những cửa sổ thông gió và đón ánh sáng, cạnh bên một cửa sổ, có kê một chiếc giường lớn hình tròn, phủ lông trắng mềm mại, một thiếu niên đang ngồi đó.

Dịch Long Long vừa nhìn thấy thiếu niên này, liền cảm thấy một sự thân thiết phát ra từ nội tâm, bởi vì từ khi nàng bước vào thế giới này đến nay, thiếu niên này là người đầu tiên có mái tóc đen và mắt đen.

Màu tóc và màu mắt giống nhau, nhất thời làm cho Dịch Long Long nhớ tới nơi kiếp trước nàng đã sống.

Tuy rằng tùy tùng của Y Tư Lợi tóc cũng màu đen, nhưng ánh mắt lại là màu xanh biếc, hơn nữa ngũ quan tương đối sắc bén, không giống thiếu niên trước mắt này nhu hòa xinh đẹp tuyệt trần.

Trên người thiếu niên này khoác một tấm trường bào màu đen mỏng, y ngồi trên giường vòng tay ôm lấy đầu gối, mái tóc đen như thác nước đổ dài trên đệm, bờ môi tinh tế và cuốn hút như cánh hoa hồng, đôi mắt như viên thủy tinh đen bình lặng mà trong sáng.

Cổ tay và cổ chân y đều đeo một chiếc vòng đen bằng kim loại sáng bóng, nối với sợi xích sắt to dài, từ trên giường kéo đến mặt đất, cuối cùng kéo dài đến một góc, chôn mình trong vách tường dày của tòa tháp cao.

Sợi xích sắt to dùng bằng kim loại mang đến cảm giác lạnh như băng, đặt trên làn da trắng nõn liền có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể làm gãy cổ tay, càng thể hiện rõ vẻ yếu ớt đáng thương.

Bởi vì hạn chế của dây xích, thiếu niên này tuy rằng có thể xuống giường đi lại xung quanh, nhưng không thể đi ra khỏi phạm vi, chứ đừng nói việc rời khỏi tòa tháp, khoảng cách xa nhất, cũng chỉ có thể đến đúng chỗ cầu thang mà đám người (rông) Dịch Long Long đang đứng.

— tháp cao, lực lượng hắc ám, ma pháp sư tà ác, cùng với một thiếu niên xinh đẹp bị nhốt, tình hình như vậy, trông thế nào cũng cảm thấy sự việc thật quỷ dị.

Những tòa tháp cao trong truyện cổ tích luôn giam giữ công chúa, nhưng trong tòa tháp cao này lại không có công chúa, chỉ có một thiếu niên rất đẹp sống, khác với vẻ cao quý tỏa sáng của Y Tư Lợi, thiếu niên mỹ mạo này trầm tĩnh, con người trong suốt, giống như chất chứa thật nhiều ưu thương.

Trước mắt, rõ ràng có thể hiểu là thiếu niên này bị ma pháp sư tà ác giam giữ, nghĩ như vậy, Y Tư Lợi càng an tâm hơn, cảm thấy vừa rồi La Lan giết chết ma pháp sư kia, cũng không quá đáng.

Tuy rằng trên tháp đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, nhưng thiếu niên kia hoàn toàn không để ý, y chỉ yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, chưa từng liếc mắt nhìn bọn họ một lần.

La Lan tiến đến kiểm tra dây xích trên người thiếu niên, phát hiện sợi xích này được trộn vài kim loại hiếm có, chất liệu cực kỳ cứng rắn, mà sợi xích này căn bản không có chỗ cho hắn thi triển kỹ năng mở khóa, bởi vì trên những ổ khóa đã sớm bị hạ phá chú.

Thần quan tiến đến, ánh mắt thương hại nhìn thiếu niên: “Không cần phải sợ, chúng ta sẽ lập tức cho người được tự do.”

Nhưng thiếu niên vẫn như trước không nghe thấy, y giống như ở trong một nơi cách biệt, mọi chuyện mọi sự của thế giới bên ngoài, cái gì y cũng không biết.

Đối mặt với người được cứu mà hững hờ thế này, tiểu đội bằng màu đều có chút ngây ngời, qua một lát Y Tư Lợi quyết định, mặc kệ thế nào, trước tiên cứ cứu người trước rồi nói sau, có lẽ thiếu niên này thường bị xuyên bị tên ma pháp sư tà ác kia tra tấn, bản thân đã trở nên si ngốc cũng không chừng.

Không có biện pháp mở khóa, chỉ có cách chặt đứt xiềng xích, Y Tư Lợi rút thanh kiếm xanh thẳm ra, giơ lên hướng sợi xích sắt trên mặt đất dùng sức chém, hần vốn nghĩ một kiếm là có thể chặt đứt, nhưng kiếm phong chém lên trên sợi xích, tóe ra vài đốm lửa, nhưng chỉ để lại trên bề mặt của nó một dấu vết mờ nhạt.

Y Tư Lợi theo bản năng quay đầu lại nhìn Dịch Long Long, con rồng trắng nhỏ kia không hề chớp mắt, đúng lúc nhìn thấy hành động thất bại của hắn.

Bị thấy rồi.

Quý công tử hoàn mỹ trong lòng nghĩ mà ảo não. Như thế này, hắn nhất định sẽ bị coi là vô dụng.

Y Tư Lợi vốn dĩ hoàn toàn không có ý buông tha Dịch Long Long, ngược lại tính toán từ giờ bắt đầu bồi dưỡng ấn tượng tốt với con rồng nhỏ kia, muốn thể hiện vẻ hoàn mỹ của bản thân, sau khi được thừa nhận, thì cũng dễ ở gần hơn.

Tiểu đội bằng màu không ngờ, bọn họ đánh bại được ma pháp sư tà ác, mà lại bị một sợi xích sắt làm khó, lúc này có tùy tùng đi đến, trong tay cầm một thanh kiếm nhỏ bọc trong cái vỏ tinh xảo.

Chuôi kiếm này thân kiếm nhỏ hơn so với mức thường, vỏ ngoài bọc da màu đen, trên chuôi kiếm điêu khắc những hoa văn phức tạp, giống như khảm lên rất nhiều ngôi sao, mũi nhọn lấp lóe ánh bạc. Theo đám người hầu nói, bọn họ tìm thấy thanh kiếm được giấu ở một chỗ rất bí mật trong tháp, nhưng họ không thể rút nó ra, chỉ còn cách đem đến giao cho Y Tư Lợi xử trí.

Nghe tùy tùng nói vậy Y Tư Lợi nổi lên hứng thú, gọi người có kiến thức rộng nhất trong nhóm là La Lan qua, sau khi cẩn thận đánh giá trong chốc lát, hắn không chắc lắm nói: “Nếu ta nhớ không lầm, trong một cuốn sách truyền kỳ từng nhắc đến thứ giống như chuôi kiếm này, đây là thứ đã mất tích hơn bảy trăm năm trước, danh kiếm trong truyền thuyết Thiên Ưc Tinh Thần, không gì không chém đứt. Nếu nó đúng là Thiên Ưc Tinh Thần, hắn là có thể chặt đứt sợi xích này.”

“Nhưng mà” Khi Y Tư Lợi định rút thanh kiếm, La Lan lại bổ sung thêm: “Còn có một việc không được ghi lại, chỉ là lời đồn đại lưu truyền ở dân gian nói rằng Thiên Ưc Tinh Thần có quy định riêng của nó, chỉ có những người con gái thuần khiết mới có thể dùng nó và rút nó khỏi vỏ.”

Nói cách khác, ở đây tất cả đều là nam nhân. Trước chưa nói đến việc có thuần khiết hay không, mấu chốt ở chỗ, không ai trong số họ là “con gái”.

Quả nhiên, ngoại trừ Ngải Thụy Khắc ở một bên, mọi người đều truyền nhau thanh kiếm, không ai có thể đem nó rút khỏi vỏ.

Mọi người hai mắt nhìn nhau: Chẳng lẽ bọn họ nhất định phải đi ra khỏi Thụy Hải, rồi mang một người con gái thuần khiết đến đây rút kiếm cứu người?

Nhìn cả đám bằng màu bó tay trước một thanh kiếm, Ngải Thụy Khắc ho nhẹ một tiếng khiến họ chú ý: “Ta nghĩ ta có thể thử xem.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Ngải Thụy Khắc, vẻ mặt cả đám đều tràn đầy kinh ngạc lẫn cả kinh hãi, Y Tư Lợi trợn to đôi mắt màu xanh ngọc, khuôn mặt tuấn mỹ thực sự không dám tin: “Người....là con gái?” lại còn là loại con gái thuần khiết?

Dịch Long Long cũng run giọng hỏi: “Thì ra, ta đã hiểu lầm, hóa ra người không phải ông chú, mà là bà thím sao....À, ý ta nói là chị.” Thoáng nhìn sắc mặt muốn “Đồ long” của Ngải Thụy Khắc, nàng nhanh miệng sửa lại.

Ngải Thụy Khắc hít sâu mấy hơi để lấy bình tĩnh, hắn cảm thấy rằng một ngày nào đó chắc chắn sẽ bị con nhóc trong ngực này làm tức đến mức già luôn, nhưng trước mắt cứu người quan trọng hơn, hắn nhịn xuống không so đo với trẻ nhỏ: “Lời đồn đại về Thiên Ưc Tinh Thần ta cũng nghe qua một ít, tuy rằng nó yêu cầu cầm kiếm phải là một người con gái thuần khiết, nhưng cũng không hạn chế chủng tộc, vừa vặn, cái con nhóc ta đang ôm đây, cũng được coi là con gái của long tộc chứ?”

Hắn cười dài cúi đầu, ngón tay chỉ chỉ lên Dịch Long Long.

18. Chương 18: 07?

Tức khắc, ánh mắt của tiểu đội băng màu, lập tức di chuyển, rồi xuống một chút, giống như đèn pin, tập trung quét lên người Dịch Long Long.

Một thiếu nữ thuần khiết..... à, là long nữ.

Bị nhiều ánh mắt soi chăm chăm như thế, trong lòng Dịch Long Long thấy sợ hãi, cảm giác cực kỳ không thoải mái, hận không thể lập tức trốn đi, nhưng nàng cũng biết, trước mắt cứu người là quan trọng nhất, những thứ khác không cần để ý.

“Cái này.....” Dịch Long Long đưa cái móng vuốt nhỏ giật giật tay áo Ngải Thụy Khắc,” Ta sẽ thử xem sao, nếu không thành công ngươi cũng không thể trách ta nhé.”

Ngải Thụy Khắc liền cố ý làm vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra: “Ngươi không tự tin như vậy, chẳng lẽ ngươi không phải nữ long? Mà cũng đúng, ta vẫn chưa chính thức xác định giới tính của ngươi” Quá rõ ràng mà, hắn vẫn còn mang thù với câu “bà cô” vừa rồi.

“Ngươi có tin ta cần chết ngươi không” Dịch Long Long chất giọng nhẹ nhàng, mà ngữ khí thì hung tợn nói.

Mặc kệ có ngưỡng ngừng như thế nào, cuối cùng Dịch Long Long vẫn phải để Ngải Thụy Khắc đặt nàng trên mặt đất, mà Y Tư Lợi cũng đồng dạng đặt thanh Thiên Ưc Tinh Thần xuống đất, để Dịch Long Long đến lấy. Một đám người quây thành một vòng, cách xa con rồng trắng nhỏ ở giữa chừng hai ba thước, ánh mắt mọi người đều vô cùng tập trung, muốn tận mắt chứng kiến danh kiếm trong truyền thuyết được rút ra khỏi vỏ.

Dịch Long Long hai chân đứng thẳng, đi về phía trước từng bước, vạt áo khê động, chân nàng mang đôi hài nhỏ được kết từ sợi lá bạc và xanh, tròn tròn bao bọc đôi móng vuốt, dẫm lên mặt đất âm thanh rất nhỏ, tiếp theo nàng phát giác xung quanh rất im lặng, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy xung quanh một vòng người đối với nàng giống như người khổng lồ, hầu như tất cả đều tập trung nhìn nàng.

Dịch Long Long dừng chân, đi đi đôi giày nhỏ trên đất, giọng nói lí nhí trong miệng: “Các ngươi có thể xoay người sang chỗ khác không..... Nhìn ta như vậy, ta sẽ căng thẳng, nói không chừng sẽ không rút ra được.”

Câu này rõ ràng có nghĩa là: Nhìn gì? Còn nhìn ta sẽ không rút!

Dịch Long Long đã nói đến thế, những người khác cũng không thể không nhượng bộ, quay qua nhìn nhau, vị quý công tử kia là người đầu tiên quay sang chỗ khác, những người còn lại cũng làm theo, cuối cùng Dịch Long Long đưa mắt dừng ở Ngải Thụy Khắc: “Cả ngươi nữa, cũng thế.”

Ngải Thụy Khắc cười cười thú vị, gật gật đầu, vẫn thỏa mãn yêu cầu của nàng.

Dịch Long Long nhẹ nhàng thở mạnh: Giờ không ai nhìn rồi.

Bước chân nhẹ nhàng, Dịch Long Long vươn hai móng vuốt, cầm vào chuôi kiếm, tức khắc, một loại cảm giác thoải mái vô cùng tựa như chuỗi mình xuống hồ nước lan qua móng vuốt, giống như rót vào cơ thể nhỏ bé một luồng sức mạnh, Dịch Long Long nhẹ nhàng rút ra.

Trong không gian nhẹ nhàng ngân nga tiếng kiếm vang, không phải là réo rắt nhưng vang vọng, giống như đã tồn tại từ thời xa xưa, và sẽ tồn tại mãi mãi như vậy.

Mà một tầng ánh sáng mát lạnh như ánh sao, trong sát na kiếm rút khỏi vỏ, liền tràn ra bên ngoài, Trong nháy mắt, Dịch Long Long giống như thấy được vũ trụ bao la, ngàn triệu vì sao hội tụ về, huyền bí và rực rỡ.

Thiên Ưc Tinh Thần, sau cùng cũng tái hiện.

Trên mũi kiếm, cứ như tỏa ra vô số những hạt nhỏ màu bạc lấp lánh như sao, chúng tan vào không khí, rất nhanh liền biến mất không thấy đâu.

Dịch Long Long gần như nhìn đến gần người, một lúc lâu sau mới nhận ra việc mình phải làm, nàng giơ thanh kiếm còn cao hơn thân mình lên, đi về phía mỹ thiếu niên đang bị xích, đi được hai bước lại cảm thấy hình như bộ dạng này trông cứ như muốn giết người, làm cho người ta sợ hãi thì làm sao? Vì thế lại sửa tư thế, kéo lê thanh kiếm chậm rãi đi qua, mũi kiếm xẹt trên mặt đá, lưu lại vết khứa xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đến bên giường, Dịch Long Long trèo lên trên tấm chăn lông mềm mại chạy vài bước, đến bên cạnh người thiếu niên, đến gần càng phát hiện ra thiếu niên này đúng là vô cùng xinh đẹp, da y trắng nõn nhẵn mịn, tuyệt đối không chút tỳ vết nào, đường lông mày hoàn hảo, ánh mắt trong suốt, lông mi dày cong như phiến quạt, mái tóc đen như gỗ mun, mềm mại thực sự còn hơn cả Rejoice, tức chết Head & Shoulders, hắt cẳng Pantene, chà đập Hazeline, có thể nói là mái tóc hoàn hảo cho chiến dịch quảng cáo.

“Cái kia, vị này, có thể làm phiền một chút hay không, người giơ tay chân ra, ta muốn giúp người mở xiềng xích, sợ lỡ tay lại làm người bị thương.” Cũng hiểu được thiếu niên kia vốn là một nam nhân, Dịch Long Long cũng không thể mặt dày mà nhìn chăm chăm mãi, nàng mở lời, dời tầm mắt chăm chú nhìn lên xiềng xích đang khóa trên cổ tay thiếu niên.

Còn tưởng rằng thiếu niên kia sẽ như vừa rồi cứ tiếp tục hờ hững, nhưng vừa nghe thấy lời của nàng, y lại có cử động ngoài mong đợi, tuy rằng trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời vươn tay ra, cổ tay mảnh mai trắng nõn gần như có thể thấy mạch máu xanh dưới da.

Dịch Long Long nhìn thật kỹ, nhắm ngay xiềng xích bọc ngoài cổ tay thiếu niên dùng sức chém xuống, cứ như thái rau củ, vòng sắt thô to chắc chắn không một tiếng động liền đứt đoạn, so với lúc Y Tư Lợi dùng thanh kiếm xanh kia thật khác.

Tuy rằng tự mình động kiếm, nhưng bản thân Dịch Long Long cũng bị thành quả này làm cho hoảng sợ: Chuôi kiếm này, độ sắc bén quả thật có thể kiêu ngạo.

Xác định Thiên Ưc Tinh Thần dùng được, Dịch Long Long không ngừng cố gắng, cùng sự phối hợp của mỹ thiếu niên hạ liên tục ba kiếm, những chiếc vòng sắt trên người thiếu niên hoàn toàn được cởi xuống.

Buông kiếm, Dịch Long Long không trèo xuống giường, chỉ ngồi xuống, thân thể nho nhỏ trên giường cọ đi cọ lại, lớp lông dưới thân thật mềm mại, nếu như không phải thiếu niên kia còn ngồi trên giường, nàng gần như muốn ôm chầm mà lăn lộn trên này.

Cái giường này nằm thật sự thoải mái nha.

Hay là ở lại đây một vài ngày.

Ôm ý niệm như vậy trong đầu, Dịch Long Long duỗi tay nắm góc áo của thiếu niên: “Này, có thể nói cho ta biết tên của người không?” Trước tiên làm quen một chút, sau đó hỏi hần cho mượn giường ngủ thử một chút.

“Tên?” Thiếu niên nhìn nàng, ánh mắt hơi hơi khó hiểu, đôi môi như đá hồng thắm khép mở, nhẹ giọng lặp lại.

Không phải ngu thật chứ hả? Dịch Long Long thật sự nghĩ vậy, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Chính là hỏi người khác gọi người như thế nào? Như ta gọi là Dịch Long Long, cái người không bao giờ chịu nhận mình là “ông chú” bên kia gọi là Ngải....Ngải Văn.”

“07.” Thiếu niên liền hiểu ý của nàng đáp: “Tên của ta là 07.”

19. Chương 19: Bộ Mặt Đối Trá

Đó mà cũng là tên?

Dùng con số làm tên, Dịch Long Long không phải chưa thấy qua, ví dụ như Trương Tam, Lý Tứ, hay là Trương Linh Tam, Lý Linh Tứ, nhưng mà cũng không khỏi ngạc nhiên.

“Đó không phải là tên, đó là cách đánh số.” Lúc Dịch Long Long chặt đứt xiềng xích, Ngải Thụy Khắc đã xoay người lại, hần thấy mỹ thiếu niên kia nói vậy, “Chắc là kẻ đem hần nhốt ở đây gọi thế.”

Đánh số để làm cái gì, hấn không rõ lắm, nhưng tóm lại đây không phải chuyện dễ chịu gì.

Mĩ thiếu niên nhìn Ngải Thụy Khắc, tròn mắt: “Đánh số?” dường như y đối với mọi thứ đều ngây ngô như đứa trẻ, nghe thấy điều mới lạ, liền nhẹ giọng lặp lại một lần.

Thấy dáng vẻ của thiếu niên, mọi người cảm thông sâu sắc hơn, cảm thấy y nhất định là bị ma pháp sư kia nhốt quá lâu, thế nên những điều cơ bản cũng đã quên mất.

“07,07, gọi như thế rất không quen.” Chịu không được sự hấp dẫn dưới thân, Dịch Long Long cúi đầu lấy mắt cọ cọ lên tấm chăn mềm mại, nghiêng đầu đưa đôi mắt trông mong nhìn thiếu niên, “Người không có tên khác sao? Đổi cách gọi được không?” Nếu vẫn gọi theo kiểu con số, nàng sợ thiếu niên này lại nhớ đến sự tra tấn trong tháp, tuy nói đổi tên cũng không có nghĩa có thể quên đi tất cả trong quá khứ, nhưng ít nhất cũng xem như một khởi đầu mới.

“Tên khác?” Thiếu niên học theo bộ dáng của Dịch Long Long, cũng nghiêng đầu, một người một rỗng đối nghiêng đầu đối mặt, đôi mắt y u buồn sâu thẳm, khuôn mặt thanh lệ lại mang theo sự hồn nhiên ngây thơ rất đặc biệt, ngoài ra không có biểu hiện nào khác: “Là gì?”

Dịch Long Long bỗng nhiên có cảm giác đang dạy trẻ con nói chuyện, dù cho nàng có nói gì, đối phương đều sẽ lặp lại một cách nghi hoặc, nếu trước mặt chỉ là một em bé bị bỏ tập nói, thì cũng đành, nhưng ít nhất y cũng là thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, tâm trí lại như đứa trẻ....

Một rỗng một người ta một câu người một câu, một giọng nói nhỏ nhẹ một ngữ khí ngây ngô, vất vả cả nửa ngày, cuối cùng đặt cho thiếu niên kia một cái tên mới là Lâm Kỳ, Dịch Long Long sau cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Nàng nhảy xuống giường, không dám hỏi Lâm Kỳ mượn giường nữa, nếu Lâm Kỳ lại hỏi nàng cái gì là giường cái gì là mượn giường dùng, tiếp tục hỏi nữa thế nào nàng cũng bị ép đến phát điên.

Cái tên Lâm Kỳ này, là xuất phát từ tâm tư nhỏ nhỏ của Dịch Long Long, thiếu niên tóc đen mắt đen này làm cho nàng có một loại cảm giác thân thiết, liền đặt một cái tên thật thân thiết, dù sao hai chữ Lâm Kỳ cũng không viết ra, đối với người khác cũng chỉ là để gọi, sẽ không nhìn ra vấn đề gì.

Nhảy khỏi giường, Dịch Long Long mang theo Thiên Ưc Tinh Thần, nàng cẩn thận tra kiếm vào vỏ, lại đi về phía Y Tư Lợi, định đem kiếm này trả cho hấn, tuy nói kiếm này nàng có thể rút ra, nhưng cũng không chứng minh là nó thuộc về nàng, huống chi, nàng là một con rỗng, sau này cơ hội sử dụng kiếm cũng không nhiều lắm.

Trong khi Dịch Long Long cùng Lâm Kỳ lộn xộn, những người khác cũng không nhàn rỗi.

Lúc này Y Tư Lợi đang đứng ở một bên, cùng bàn bạc với thần quan sau này nên an trí Lâm Kỳ như thế nào.

Các người hầu và La Lan xuống dưới lầu thu thập chiến lợi phẩm, tùy từng tóc đen và Dịch Tu An ngồi tại chỗ nghỉ ngơi.

Ngải Thụy Khắc tựa vào bên cửa sổ, vừa nhìn nhả nhìn ra bên ngoài vừa bên ngáp.

Dịch Long Long còn chưa đi đến gần Y Tư Lợi, đã trông thấy một người hầu của Y Tư Lợi kêu to chạy lên, hấn từ đầu đến chân đầy máu tươi, cả người có vẻ vô cùng chật vật, vừa mới lên tới nơi, hấn liền quỵ một gối xuống ngã trên mặt đất.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Y Tư Lợi sắc mặt đại biến: “Sao lại thế này?”

Người hầu kia nhịn đau đón, lời đứt quãng giải thích, theo hấn kể, Y Tư Lợi biết được La Lan theo đám người hầu đi xuống, nhân lúc mọi người không đề phòng, đột nhiên ra tay đánh lén, sau đó cướp đi tất cả tài vật đào tẩu!

Người hầu chạy lên báo tin là một trong những người có thân thủ tốt nhất, hấn chỉ cùng La Lan dây dưa một lát, cũng bởi vì vậy, vết thương trên người cũng nhẹ nhất, còn có thể miễn cưỡng đến báo tin cho Y Tư Lợi.

Nghe xong, Y Tư Lợi rốt cuộc cũng không để ý việc của rỗng nữa, hấn lập tức ra lệnh cho Dịch Tu An cùng tùy tùng tóc đen theo hấn đuổi bắt, chỉ để lại thần quan trên tháp để chăm sóc bộ hạ bị thương.

Hắn có thể không cần đến tài vật, nhưng hành vi của La Lan, không chỉ làm trái với giao ước, mà còn tổn hại đến tôn nghiêm của hắn, đây là điều Y Tư Lợi tuyệt đối không thể tha thứ.

La Lan trước khi đi đã cắt đứt dây thừng dùng để leo vào, nhưng cho dù là Dịch Tu An, tùy tùng tóc đen hay Y Tư Lợi, ba người bọn họ thân thủ đều cực kỳ nhanh nhẹn, dựa vào sức của mình nhảy xuống không phải vấn đề lớn.

Nhảy ra ngoài tháp, tùy tùng tóc đen tìm được dấu chân của La Lan lưu lại trên mặt đất, đồng thời cũng phát hiện những người hầu ở lại ngoài tháp bị đánh ngất nằm đó, hành lý bị lục lọi vung vãi, phân biệt phương hướng một chút, ba người liền hướng về phía rừng cây đuổi theo.

Trong suốt quá trình đó, Ngải Thụy Khắc vẫn nhàn nhã đứng dựa bên cửa sổ, chờ ba người băng màu đi rồi, thần quan đến chỗ người hầu vừa đưa tin phóng ra một trị liệu thuật đơn giản, rồi đi xuống dưới tầng cứu những người khác, Ngải Thụy Khắc mới quay đầu lại, nhìn tên người hầu trên mặt đất cười dài: “Người cũng đã đi rồi, ngươi còn chưa dậy sao?”

Dịch Long Long kinh ngạc nhìn, cái tên người hầu mới rồi đầy máu me nói chuyện suy yếu kia, nghe xong lời Ngải Thụy Khắc nói một lúc, liền lật người bật dậy, vững vàng đứng thẳng trên mặt đất.

” Ta đã sớm biết ngươi không đơn giản.” Tên kia lộ ra vẻ tươi cười bình tĩnh, giọng nói ra lại giống như La Lan, hắn đưa tay lên mặt, không biết làm thế nào mà hiện ra một cái mặt nạ màu đen, vừa rồi mặt nạ ở trên mặt hắn, vốn là bộ mặt của người hầu kia, nhưng sau khi gỡ xuống, lại hóa thành một thứ hình dạng như con mắt, phía sau mặt nạ là bộ mặt thật.

Tóc tím mắt tím, khoe mắt có một vết thương như giọt nước mắt.

Mặt nạ kia tên gọi là “Bộ mặt giả dối”, La Lan đoạt được từ trong tay một người mua bán đồ cổ, có sức mạnh pháp thuật, chỉ cần nhỏ một giọt máu lên trên mặt nạ, rồi mang trên mặt, có thể biến thành hình dạng người đã nhỏ máu, có tác dụng trong thời gian ngắn, chỉ có một khắc thời gian, nhưng đối với La Lan thì cũng đủ dùng.

La Lan trước tiên đánh ngã các tùy tùng, cởi quần áo của người khác mặc vào, đeo mặt nạ, làm bộ bị thương, rồi nói bản thân đã đào thoát, dẫn dụ nhóm Y Tư Lợi rời đi.

20. Chương 20: Tội Ác Tày Trời

” Ta rất tò mò, thật ra thì tại sao ngươi phải làm vậy?” Ngải Thụy Khắc rất thông dong hỏi.

La Lan cũng chẳng vội vàng gì, cởi áo khoác rồi quay người xuống cầu thang lấy một chiếc túi to và một thanh đoản kiếm, khiêng cả ma pháp sư mới bị bọn hắn giết lên cùng, sau đó mới thần nhiên đáp: “Đương nhiên là vì nơi này có thứ ta thấy hứng thú.”

Khác với nhóm người Y Tư Lợi, La Lan không cho rằng Ngải Thụy Khắc chỉ là một kiếm khách nghèo túng tầm thường, có thể hoàn hảo không hao tổn gì đi vào sâu trong cánh rừng này, cũng đủ chứng minh sức mạnh của mình, dù đám người Y Tư Lợi đi, hắn cũng không sợ phải đối mặt một mình với Ngải Thụy Khắc, bởi vì hắn hiểu thực lực của bản thân, chỉ lộ ra trước mắt người khác một phần sức mạnh.

Hắn không phải đạo tặc bình thường, trong giới đạo tặc hắn vốn là vua.

Hắn dụ Y Tư Lợi đi, cũng không phải vì sợ, mà bởi vì không muốn xảy ra xung đột với y, nếu vô ý làm bị thương thiếu niên đó, có lẽ sẽ kết thù với gia tộc Hải Nhân Niết, dù không kiêng kỵ nhưng có thể bớt phiền phức thì vẫn tốt hơn.

Hắn đến đây, ngoài mặt là nhận ủy thác của Y Tư Lợi, nhưng thực tế trước đó, hắn đã ký một cái hợp đồng khác, hắn được Hải Nhân Niết gia tộc thuê để quan sát và ghi chép biểu hiện của Y Tư Lợi khi vào Thụ Hải, cũng tùy cơ mà tiến hành khảo nghiệm y.

Những gì La Lan đang làm, cũng không bị coi là vi phạm hợp đồng đầu tiên, tạo ra tình huống để kiểm tra Y Tư Lợi, lại tiện thể có được thứ mình muốn.

Nhưng giống như La Lan, bản thân Ngải Thụy Khắc cũng tự biết sức mình, cảm thấy chắc chắn đối phó được tên đạo tặc này, nên mới mặc cho đám Y Tư Lợi mặc mưu mà đuổi theo, còn trơ mắt mà nhìn hấn vờ vét mọi thứ.

Đem thi thể cẩn thận đặt trên mặt đất, La Lan lại xuống dưới lầu lần nữa, lấy ra món đồ đã giấu từ trước.

Tất cả những đồ vật cất giấu trong tháp hấn đã kiểm tra một lượt, ngoại trừ thanh Thiên Ưc Tinh Thần ra, còn có vài món chỉ thấy nhắc trong truyền thuyết, mỗi một thứ đều có sức hấp dẫn lớn, thậm chí còn đáng để hấn trái giao ước mà cướp đoạt.

Đương nhiên, để tránh phiền toái, ngoại trừ Thiên Ưc Tinh Thần ra, hấn cũng không có nói ra tên những vật phẩm khác.

Nhưng hấp dẫn La Lan không chỉ là mấy thứ đó.

Hấn tiếp tục cởi quần áo trên xác của ma pháp sư kia để kiểm tra, Dịch Long Long há hốc miệng vì kinh ngạc, tiếp theo đó quay người thật nhanh, không nhìn ra chỗ La Lan.

Để ý thấy hành động của Dịch Long Long, La Lan hơi thấy kỳ lạ, nhưng cũng không dừng lại, hấn một bên vạch áo ma pháp sư tìm tòi, một bên thuận miệng hỏi Ngải Thụy Khắc: “Nó sao vậy? Sợ xác chết à?”

Qua một thời gian ở chung, về cơ bản thì Ngải Thụy Khắc cũng hiểu cách suy nghĩ của Dịch Long Long, chỉ cần nhìn độ cong của cái đuôi là biết nàng nghĩ gì. Hấn không chút do dự nói: “Nó nghĩ người đang muốn thể hiện tình yêu với thi thể của vị tiên sinh này, là con gái nên nó thấy e thẹn, nên mới quay đầu đi, tránh nhìn phải cảnh tượng quá khủng khiếp.”

Lời nói của Ngải Thụy Khắc chậm rãi mà khéo léo, làm một lúc lâu trong đầu La Lan mới biên dịch được: con Rồng kia nghĩ hấn có sở thích “yêu xác chết”, thích ở trước mặt người khác mà lảng nhục thi thể, cho nên “cô bé” rồng mới quay mặt đi, tránh nhìn phải..

Dịch Long Long không chỉ xoay người sang chỗ khác, còn lấy hai móng vuốt nhỏ che mắt, rất đạt tiêu chuẩn “phi lễ chó nhìn”, coi như đủ chứng minh Ngải Thụy Khắc không hề nói dối.

Mặt La Lan hết xanh lại đen, nghiêng răng nhằn mạnh: “Ta cởi bỏ quần áo của tên này, là muốn xác định một chút, xem hấn có thật là con người hay không?”

Vừa nghe hấn nói xong, Dịch Long Long giật mình quay đầu nhìn lại, nàng ngạc nhiên nhận ra, da thịt tên ma pháp sư này đúng là cứng ngắc, rõ ràng không giống người bình thường. Dù gì kiếp trước nàng cũng lăn lộn ở bệnh viện lâu như vậy, tuy là làm bệnh nhân, nhưng đối với ít tri thức thông thường cũng coi như hiểu biết, trong đó có cái gọi là kết cấu cơ thể con người. Bỏ đi lớp quần áo, Dịch Long Long mới biết khung xương của “thi thể” này khác người bình thường tới mức nào, mà miệng vết thương trên lưng hấn cũng không có chút máu nào, thay vào đó có thể nhìn thấy chút kim loại ánh lên.

La Lan chỉ vào lưng “ma pháp sư tà ác” nói: “Cái này trong lúc ta chiến đấu với hấn vô tình phát hiện ra, ma pháp sư này vốn không phải người thật, chẳng qua chỉ là một con rối rất tinh xảo, có vẻ ngoài như con người, thậm chí còn có chút trí tuệ đơn giản, nhưng hành động thì vẫn do chủ nhân sai khiến... Về con rối này, có cần giải thích nữa không?”

Dịch Long Long lắc đầu, việc này đối với nàng mà nói hoàn toàn không khó hiểu, cái gọi là con rối hình người này, cũng giống như trong truyện viết về người máy ở kiếp trước, dạng có trí thông minh nhân tạo.

Lại nhìn Ngải Thụy Khắc, hấn dường như chẳng hề kinh ngạc, Dịch Long Long liền nhớ lại lúc trước khi La Lan giết con rối này thái độ của Ngải Thụy Khắc cũng thoải mái, liền hiểu ra, thì ra lúc đó Ngải Thụy Khắc đã biết tên ma pháp sư kia là giả.

La Lan mỉm cười: “Nếu ta đoán không sai, chủ nhân tòa tháp này đã đi ra ngoài, hấn để con rối này lại trông nhà, có lẽ đã hạ lệnh tấn công bất cứ kẻ nào xâm nhập, như vậy việc nó tấn công chúng ta có thể hiểu được, ta tấn công lưng nó trước, phá cái trục hoạt động chính, mới coi như giết được nó... Trên đại lục, kỹ thuật làm rối này vô cùng hiếm thấy, nói cũng không ngoa, cơ thể con rối này thực sự quý ngang với danh kiếm Thiên Ưc Tinh Thần.”

Xác định “ma pháp sư tà ác” quả thực đúng là con rối như mình nói, La Lan hài lòng mặc quần áo vào cho nó, rồi lại nhìn về phía Dịch Long Long.

“Ta khác với đám thiếu gia quý tộc.” tuy ánh mắt La Lan nhìn Dịch Long Long, nhưng lại đang nói với Ngải Thụy Khắc, “Người thật sự không biết hay giả vờ? Con rồng này thì khỏi nói, nhưng người lại lãng phí thứ quý giá vô cùng hiếm thấy, chỉ có thể sinh trưởng trong môi trường đặc biệt như Thanh Ngân Thảo cho nó làm quần áo, một bộ mặc trên người nó, cũng đủ để mua cả một thôn trấn rồi.”

La Lan nói thì chẳng sao, nhưng câu cuối cùng lại làm Dịch Long Long lắp bắp kinh hãi: “Loại cỏ này, thật sự quý giá như vậy sao?” Nàng thấy ở chỗ bờ hồ nơi mình sinh ra góc nào cũng thấy còn tưởng nó rất bình thường.

Trên người đã có thể mua cả một thôn trấn, như vậy một năm nay mình đã lãng phí đến mức....

Dịch Long Long ngay lập tức nhắm tịt, trong lòng bắt đầu thấy đau xót: Nếu phung phí là một cái tội, vậy thì mình quả là tội ác tày trời.

21. Chương 21: Cái Gọi Là Vật Báu Vô Giá

Dịch Long Long bên này còn đang đau lòng vô cùng, Ngải Thụy Khắc lại chẳng có chút phản ứng gì, chỉ cười cười nói: “Thế thì đã sao?”

Thực ra khi hắn vừa thấy Dịch Long Long, đã nhận ra loại cỏ nàng dùng làm quần áo, là thể hệ trung tâm của gia tộc Hải Nhân Niết, ngoài nghi lễ và kiểm thuật ra, tri thức cũng là điều không thể thiếu, hơn nữa những năm gần đây Ngải Thụy Khắc lưu lạc khắp nơi, kiến thức so với La Lan không ít hơn.

Nhưng hắn hoàn toàn không quan tâm.

Hắn vốn xuất thân cao quý, đối với những đồ vật quý hiếm không để ý, mà mấy năm lưu lạc, những giá trị vật chất tầm thường trong mắt hắn càng nhỏ, đối với hắn một đồng và một vạn đồng kim tệ cũng chỉ khác ở cân nặng, mang theo lại thấy nặng nề bất tiện, kiếm sắt thông thường với Thiên Ưc Tinh Thần, cách dùng cũng như nhau.

Bởi vậy khi hắn thấy trên người Dịch Long Long là Thanh Ngân Thảo, tuy biết rằng thứ này trân quý, nhưng cũng không cần Dịch Long Long lãng phí, càng không nghĩ đi lấy một ít.

Cho dù có thể mua được cả một quốc gia thì sao? Con của cô bạn rồng so với cả thế giới này còn quý giá hơn, nàng thích dùng thế nào thì cứ dùng như thế, thích chơi cái gì thì chơi cái đó, đừng nói là đau lòng, ngay cả nói hắn cũng lười.

So với Dịch Long Long là sự chênh lệch về kinh nghiệm, so với La Lan, là sự khác biệt về cảnh giới.

Dịch Long Long giật mình, nhìn Ngải Thụy Khắc chậm rãi đi đến, cúi xuống mở rộng vòng tay với mình, cũng như nhiều lần trước đó. Cánh tay thon dài của hắn thoát nhìn thật mạnh mẽ, bao bọc lấy rồng con vào một thế giới bé nhỏ vô cùng an toàn.

Thực sự tiếp xúc với bên ngoài, sau khi biết được thêm nhiều giá trị của sự vật sự việc, Dịch Long Long mới đột nhiên hiểu rằng, thực sự nàng rất may mắn.

Nếu người xâm nhập đến hồ nước không phải Ngải Thụy Khắc, mà là một kẻ lòng dạ tham lam, chỉ với sự quý giá của rồng ở đại lục này, nàng nhất định sẽ bị đem ra buôn bán, Thanh Ngân Thảo trên người nàng cũng bên hồ nhất định cũng bị đối phương lấy đi, thậm chí sự bình an của Tháp Hi Ni Nhã dưới đáy hồ cũng bị quấy rầy.....Hấp dẫn lớn như vậy, không phải ai cũng có thể chống cự.

May mắn là Ngải Thụy Khắc.

Giờ này phút này, Dịch Long Long chân thành nghĩ như vậy.

Cho dù người kia thích cười nhạo vóc dáng nhỏ bé của nàng, còn có tật xấu là hay lạc đường..... Dịch Long Long bỗng nhiên hoàn toàn bình tĩnh lại, lãng phí một thôn trấn thì cũng lãng phí đi, hối hận cũng không bù lại được, quan trọng là, nàng không nên bỏ lỡ những điều quý giá khác.

Đang muốn đưa móng vuốt nhỏ vào tay Ngải Thụy Khắc, Dịch Long Long tầm mắt lướt qua vai Ngải Thụy Khắc, thấy La Lan ở phía sau thừa dịp Ngải Thụy Khắc quay lưng lại, liền rút kiếm đâm sang!

La Lan cực kỳ nhanh nhẹn, ngay cả tiếng gió cũng bị áp xuống cực nhỏ, đôi mắt tím trở nên sắc bén lợi hại, lóe lên tia sáng như đang sẵn mồi, Dịch Long Long cho dù có mắt rồng nhìn kịp động tác của hắn, nhưng miệng lại không kịp kêu lên, chỉ đành trơ mắt nhìn La Lan nhanh như chớp đâm đến sau Ngải Thụy Khắc.

Nhưng lọt vào tai sau đó, không phải là tiếng kiếm đâm vào thân thể, mà là tiếng kim loại giao nhau.

Ngải Thụy Khắc một tay vẫn đang đưa về phía Dịch Long Long, tay kia nắm thanh thiết kiếm rạn nứt phản lại công kích của La Lan.

Dịch Long Long có thể nhìn thấy động tác của La Lan, cơ thể này của nàng thị lực tốt vượt qua sức tưởng tượng, nhưng thời điểm Ngải Thụy Khắc đỡ đòn, nàng hoàn toàn không nhìn thấy.

La Lan một kích không trúng, lập tức trở mình bằng tốc độ nhanh hơn, mượn lực phản kích của Ngải Thụy Khắc, gần như là bật ra sát tường.

Hắn ngạc nhiên nhìn Ngải Thụy Khắc bằng ánh mắt như đang nhìn thấy quái vật.

Ngải Thụy Khắc không quay đầu lại nhìn hắn, cứ như không có việc gì thu hồi lại kiếm, tiếp tục cười với Dịch Long Long: “Đi thôi, nhân lúc thẳng thóc kia còn chưa quay lại, chúng ta lên đi nào.”

Hắn phải bảo vệ đứa nhỏ này.

Đây là một loại tín niệm vô cùng chắc chắn.

Với trạng thái yếu đuối như thế này của Dịch Long Long, người nào cũng có thể bắt sống, cho dù tạm thời không thể cười, nhưng chỉ cần là những gia tộc có thực lực đều có thể thuần dưỡng nàng từ nhỏ, để sau khi nàng lớn, lưu lại cho con cháu sử dụng.

Ngải Thụy Khắc bản thân sinh ra trong một gia tộc cao quý, hắn vô cùng hiểu rõ họ muốn gì, mà trên đời này chỉ còn duy nhất một con rồng sống sót, cũng đủ khiến cho người người kéo đến đuổi bắt.

Hắn thậm chí cũng không định lấy thân phận hay nhờ lực lượng của gia tộc Hải Nhân Niết, nếu hắn tỏ ra yếu đuối, có khi còn bị lợi ích của gia tộc áp đảo ngược lại bắt hắn nghe lời, rồi gia tộc Hải Nhân Niết sẽ dùng mọi lý do tranh đoạt quyền nuôi dưỡng Dịch Long Long, một khi Dịch Long Long rơi vào tay bọn họ, muốn đoạt lại sẽ không dễ.

Thấy Ngải Thụy Khắc gần như là dễ dàng thắng, Dịch Long Long trong lòng vui mừng vươn tay ra, ôm lấy tay Ngải Thụy Khắc, ngó sang chỗ La Lan làm mặt quỷ: “Chơi đánh lén, hèn! Thật không biết xấu hổ!”

Bị một giọng nói trẻ con ngây ngô chỉ trích, La Lan cảm thấy rất ấm ức: “Ta là đạo tặc mà, đương nhiên am hiểu nhất việc ám sát, chẳng lẽ muốn ta chính diện đánh với kiếm sĩ sao?” Loại nghề nghiệp này vốn là không nói đạo lý mà.

Ngải Thụy Khắc một tay ôm lấy Dịch Long Long, xoay người lại, La Lan lập tức trở nên cảnh giác, hắn thu hồi đoản kiếm, còn lấy mấy thứ từ cái túi trên lưng ra, đều là đạo cụ hắn quen dùng, chuẩn bị tùy cơ đối phó.

Ngải Thụy Khắc không đi qua đó, chỉ nhìn ra phía cửa sổ lớn, ôm Dịch Long Long đi đến, chuẩn bị thoát ra ngoài.

Thiên Ưc Tinh Thần Dịch Long Long vút đó, hắn cũng không để ý đến, để lại cho Y Tư Lợi hay cho La Lan đều được.

Dịch Long Long kỳ quái kéo nhẹ tay áo hắn: “Người không bắt tên kia sao?”

Ngải Thụy Khắc lắc đầu: “Không, đây là công việc của hắn, hơn nữa Y Tư Lợi lại bị chút tiểu xảo như vậy lừa, trước đến giờ mọi việc của nó quá thuận lợi, đây coi như một bài học cho nó.” Hắn đang định bước đi, bỗng nhiên có cảm giác không đúng, cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện trên mặt đất có một vết cắt thẳng tắp.

Nhìn lại phía trong tầng tháp, lấy cái giường trắng to đùng kia làm trung tâm, vài vết cắt thẳng tắp tủa ra khắp nơi, từ trên giường lan xuống mặt đất, rồi lan đến góc tường....

Tòa tháp xây dựng bằng loại đá rắn chắc, từ từ chậm chậm, theo vết cắt nứt ra.

La Lan cũng chú ý đến tình trạng này, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhớ tới một việc: “Ta nhớ là còn có một truyền thuyết, Thiên Ưc Tinh Thần có thể phát huy ra tất cả tiềm lực của người cầm kiếm....”

Từ trước tới giờ người dùng kiếm đều là nhân loại hoặc các nữ nhân của tộc Tinh Linh, sức lực lớn nhất trong cơ thể cũng sẽ có hạn, nhưng mà Dịch Long Long lại là....rỗng.

Nói cách khác, cái tòa tháp đá kiên cố này ,dưới tác động của Thiên Ưc Tinh Thần và rỗng, cũng giống như những vòng sắt xích lấy thiếu niên kia, sẽ giống như một khối đậu hũ bị cắt ra.

22. Chương 22: Tổ Hợp Khiến Rỗng Không Vui

Từ trước đến giờ chưa từng có con rỗng nào cầm vào Thiên Ưc Tinh Thần, Long Tộc xưa nay chỉ dựa vào thân hình cường đại của mình, cơ thể của bọn chúng vốn dĩ không có loại vũ khí nào sánh bằng, dùng vũ khí nữa thì chẳng khác nào thêu hoa trên gấm, vì thế, cũng không ai biết, nếu một con rỗng cầm vào Thiên Ưc Tinh Thần, rồi bị tính chất đặc biệt của nó dẫn ra toàn bộ sức mạnh hóa thành kiếm khí sắc bén thì sẽ dẫn đến tình huống nào.

Nhưng giờ hiện tại thì Ngải Thụy Khắc và La Lan cũng đã biết.

La Lan đã thử qua độ kiên cố của tòa tháp đá này, hắn sử dụng một cây kiếm cực kỳ sắc bén, dùng toàn lực mà đâm vào, cũng không thể để lại một vết chém lớn như thế trên tường.

Tòa tháp này thực ra từ lúc Dịch Long Long chém đứt xiềng xích đã bị kiếm phong thoát ra cắt nát hoàn toàn, chẳng qua bởi vì trình độ sắc bén quá sức tưởng tượng, nên tuy bị cắt nát, nhưng nhìn qua vẫn giữ nguyên trạng thái hoàn hảo như chưa có gì, vừa rồi La Lan cùng Ngải Thụy Khắc làm một trận giao phong, chấn động rất nhỏ kia đã đánh vỡ sự cân bằng, tòa tháp này cũng phải sập theo.

Đây chính là, sức mạnh của rỗng.

Ngải Thụy Khắc cùng La Lan đưa mắt liếc nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy được kinh ngạc và hãi hùng, nhưng hiện tại cũng không phải lúc để cảm thán, giây tiếp theo, hai người đồng thời nhớ ra, năm tên tùy tùng bị La Lan đánh gãy vút ở tầng tháp dưới cùng với Thần Quan, nếu tòa tháp này sập, bọn họ cũng sẽ bị chôn theo.

“Nơi này giao cho người.” Bỏ lại một câu cho La Lan, Ngải Thụy Khắc chân vừa đạp lên cửa sổ đã thu lại, cánh tay hắn ôm chặt Dịch Long Long, nói với nàng: “Chịu khó một chút”

Dịch Long Long còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt cả người đang yên bỗng chuyển động, nhưng cũng may Ngải Thụy Khắc ôm nàng rất cẩn thận, chỉ có chút khó chịu, hơi hơi chóng mặt, một người một rỗng đã xuống tầng dưới tháp.

Về phần La Lan đang ở trên tháp, hắn bất đắc dĩ nhìn về nữ thiếu niên tóc đen vẫn đang yên ổn ngồi ở trên giường, giống như không biết chuyện gì xảy ra: “Lâm Kỳ phải không?” Đối với cái tên Dịch Long Long đặt, hắn cảm thấy có chút khó gọi: “Có lẽ ta nói người cũng không hiểu....muốn sống thì theo ta đi”

Đạo tặc tóc tím hầu như chỉ có thể lảm bảm lầu bầu tự nói, liền ôm lấy Lâm Kỳ, mặc dù mang theo một người, thân hình vẫn nhẹ nhàng như thường lướt qua cửa sổ, trực tiếp nhảy ra ngoài tòa tháp.

Nhanh nhẹn linh hoạt đạp vài cái trên thân tháp, La Lan giống như loài mèo nhẹ nhàng rơi xuống đất, ngẩng đầu lên trên nhìn, hắn vừa lúc thấy nơi cửa sổ giữa, một đám vật thể gioongs như người bị ném ra liên tiếp.

Những hình nhân rất chính xác rơi xuống trên tán cây cách tòa tháp hơn mười thước.

Ngải Thụy Khắc bên trong tháp, một tay hắn ôm Dịch Long Long, dùng chân hất người hôn mê trên mặt đất, tay kia thì đem bọn họ ném ra, cũng may lúc trước La Lan xuống dưới lầu đã đem năm tên tùy tùng và thần quan đặt ở cùng một chỗ, đỡ mất công Ngải Thụy Khắc đi tìm.

Hất lên rồi lại ném ra, động tác liên tiếp lưu loát, ngay khi sáu người giống như sao xẹt bị ném ra bên ngoài, Ngải Thụy Khắc đồng thời cũng nhảy ra ngoài cửa sổ, dễ dàng đáp xuống mặt đất.

Mà này một màn, vừa lúc rơi vào trong mắt La Lan đang ngẩng đầu.

Việc này tuy nói có chút phiền phức, nhưng đối với người có thực lực kinh hồn như thế, trong nháy mắt từ trong tháp cứu người ra ngoài, cũng không phải chuyện quá mức khó khăn.

Nghĩ đến việc mình lại đem Thiên Ưc Tinh Thần cùng những bảo vật huyền thoại bỏ lại trong tháp, đạo tặc đau lòng không thôi, hất bỏ Lâm Kỳ về mặt còn đang lơ lơ gác xuống, hơi cúi người, định tính quay lại tháp lần nữa, nhưng hất còn chưa kịp động thì cổ áo phía sau đã bị người ta túm lấy.

“Chạy mau.” Ngải Thụy Khắc kéo La Lan một cái, sau đó túm lấy Lâm Kỳ, thân thể như tên rời cung, phóng xa khỏi tòa tháp.

Ngay tại thời điểm hất vừa rơi xuống đất, vết nứt trên thân tháp lớn hơn một chút, hất đột nhiên cảm giác được giống như có một cỗ lực lượng lớn mà hất không biết, từ bên dưới tòa tháp cao cuộn cuộn không ngừng phát ra, cũng chính là nơi lúc trước thần quan nói có ẩn chứa tà khí hắc ám rất mạnh.

Lực lượng kia đáng ra đã bị phong tỏa yên lặng, chính vì Dịch Long Long chém vỡ tòa tháp, cũng giống như mở ra chiếc hộp của Phan Đóa Lạp (Pandora)....

Ngải Thụy Khắc động tác tuy nói rất nhanh, nhưng vẫn là không nhanh bằng cỗ lực lượng kia, La Lan đối mặt với tòa tháp, hất chỉ nhìn thấy dưới chân pháp dũng mãnh tỏa ra các loại ánh sáng rực rỡ sắc màu, giống như những tia sáng bình thường rất nhanh hướng ra bốn lan rộng, nháy mắt lan đến La Lan, sau đó vượt qua Ngải Thụy Khắc.

Ánh sáng lan tỏa trong phút chốc nổ tung, làm ra một động tĩnh không hề nhỏ trong rừng, thậm chí kinh động cả đám người Y Tư Lợi bị đạo tặc lừa, ngay lúc đó, Y Tư Lợi cũng nhận ra chính mình bị lừa.

Đội bọn hất quay lại xem xét, thì địa phương vốn sừng sững một tòa tháp cao, giờ đây chỉ còn lưu lại một đồng phế tích, bọn họ ở xung quanh tìm kiếm, ở cách phía ngoài đám đồ nát hơn mấy chục thước tìm được mấy tủy tủy cùng thần quan, nhưng mà tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng La Lan, Ngải Thụy Khắc, dĩ nhiên trên tháp và Long Long.

“Đây là chỗ quái quỷ nào vậy!”

Móng vuốt nhỏ trắng như tuyết nắm lấy mảnh áo bào màu đen, Dịch Long Long nhìn mỹ thiếu niên trong tháp cao hét to phát tiết, người này cũng học giọng điệu của nàng, lặp lại câu nàng nói: “Đây là chỗ quái quỷ nào vậy!” Có điều ngữ điệu hơi giọng gạo kỳ lạ.

Nghe xong tiếng người đáp lại, Dịch Long Long chán nản gục đầu xuống: “Không xong rồi, không thấy Ngải Thụy Khắc đâu.”

Vừa rồi, khi bị quãng sáng kỳ quái kia bao trùm, rồi có một cỗ lực lượng vô cùng lớn, mạnh mẽ đem nàng và Ngải Thụy Khắc tách ra, nàng cuống quýt dùng móng vuốt vội vàng túm được một thứ dường như là vải, tiếp theo liền ngắt đi, lúc tỉnh lại, nàng nhìn thứ mình nắm được, là áo choàng ma pháp sư màu đen của Lâm Kỳ, mà Ngải Thụy Khắc thì không thấy đâu.

Hai người lúc này đang nằm ở một rừng cây, phiền thụ hải này rất rộng lớn, thế cho nên Dịch Long Long cũng không thể đoán được mình rốt cuộc bị lạc đến nơi nào.

Càng khiến cho nàng bất an chính là, Ngải Thụy Khắc lúc này không ở bên cạnh nàng, mà người ở cùng nàng, xem ra còn cần chăm sóc hơn nàng.

“Hai người đừng có kêu, kêu nữa, có lẽ sẽ dẫn dã thú đến.” Đạo tặc tóc tím vỗ vỗ cái trán, chậm rãi từ sau gốc cây đi ra.

Dịch Long Long vừa trông thấy La Lan, lập tức trốn ra phía sau Lâm Kỳ, móng vuốt nắm chặt vạt áo bào ma pháp sư, đây mới là nhân tố khiến nàng bất an, cùng rơi vào nơi này với họ, dĩ nhiên là cái kẻ có nghề nghiệp nàng vẫn kỳ thị.

La Lan xoa cái trán có chút đau, nói kết quả sau khi đã đi xem xét xung quanh: “Nơi này cấu tạo và tính chất đất so với nơi chúng ta đi qua lúc trước rất không giống nhau, có thể khẳng định, chúng ta có lẽ đã rơi vào một vùng khác trong phiến thụ hải, nếu ta đoán không sai, cái quảng sáng kỳ lạ kia hẳn là một ma pháp phòng ngự, hơn nữa còn thuộc hệ không gian một lực lượng cực kỳ thần bí ít người biết đến, có thể đem người xâm nhập truyền tống đến nơi khác.”

“Ta tìm xung quanh, vẫn không thấy được đồng bạn tóc vàng kia của ngươi, có lẽ hẳn xui xẻo, bị truyền tống đến nơi khác rồi.”

Dịch Long Long ngay lập tức rất thông cảm: Bị ném vào thụ hải rộng lớn này, nếu không gặp người khác, Ngải Thụy Khắc nhất định sẽ lạc đường đến chết.

23. Chương 23: Khu Rừng Im Lặng

Xác định nơi này bọn họ chỉ có hai người một rỗng, Dịch Long Long cất thanh âm non nớt, thở dài: “Ai, sao mà lạc ở đây với cái tên này cơ chứ?” Nàng thật sự muốn cầu nguyện cho Ngải Thụy Khắc.

La Lan liếc nàng một cái, mặt không chút thay đổi nói: “Ngại quá, ta chính là tên đạo tặc khiến cho người ta phát ghét.”

Mặc kệ có cam chịu hay không, Dịch Long Long vẫn phải tạm thời chung đường với La Lan, tên đạo tặc tóc tím này tuy lòng dạ có thể không tốt lắm, nhưng so với Lâm Kỳ thì đáng trông cậy hơn một chút.

Dịch Long Long cũng không phải là lo lắng an nguy của Ngải Thụy Khắc, dựa vào kiếm thuật của hắn, cho dù là tới chỗ nào trong rừng rậm, đều có thể sống sót, chẳng qua không thể đi đúng đường thôi.

Lúc La Lan đi bốn phía tra xét, thuận tiện kiếm về một ít củ khô, chuẩn bị nhóm lửa, so với Dịch Long Long và Lâm Kỳ cả người không thương tổn, hẳn thật không gặp may, bị truyền tống tới giữa một hồ nước, không chỉ quần áo ướt sũng, còn không cẩn thận đụng trán vào mấy tảng đá trong hồ.

Cũng may cái túi đựng công cụ tùy thân không có mất, từ trong cái túi không thấm nước lấy đá lửa ra, đốt đám củi khô lên, La Lan trầm tư đôi mắt tím, suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Kiến thức của hắn tuy rằng phong phú, nhưng dù sao đối với ma pháp cũng không được coi là tinh thông, huống chi những bố trí trong tháp, lại thuộc về ma pháp hệ Không Gian hiếm thấy nhất ở đại lục này, đừng nói là hắn, ngay cả những ma pháp sư bình thường, đối với thứ này cũng không hiểu cho lắm.

Cho nên hắn không thể đoán được, vị trí hiện tại của họ có cách xa tòa tháp đá kia lắm không, chỉ biết là bây giờ vẫn nằm trong phiến thụ hải.

Phiến thụ hải này giống như một vùng biển rộng lớn, mà trong thụ hải, cũng không phải nơi nào cũng giống như đoạn đường an toàn thuận lợi mà hắn và Y Tư Lợi đi lúc trước, bên trong này cũng có những địa phương thần bí vô cùng nguy hiểm, bây giờ hắn chỉ lo lắng trong lúc vô tình đã tiến nhập vào một vùng nguy hiểm.

Trong khi La Lan đang nghĩ ngợi, lửa rất nhanh bùng lên, La Lan thấy vậy, tạm thời ngừng suy nghĩ, đem quần áo cởi ra để hong khô, khi hắn kéo cái áo lót trong cùng qua đầu, hắn chợt nghe một âm thanh non nớt kêu lên sợ hãi, nghiêng đầu nhìn lại, là rỗng trắng đang thẹn thùng quay mặt đi, móng vuốt bé nhỏ che cặp mắt bộ dạng phi lễ chớ nhìn.

”Này.....” Gặp cái loại tình huống này, La Lan cảm thấy rất khó xử, Dịch Long Long làm như vậy, khiến hắn cảm giác như mình là đồ biến thái thích khoe hàng, “Ngươi là rỗng đấy, một con rỗng thì cần gì quan tâm việc con người có mặc quần áo hay không chứ?”

Dịch Long Long khề hừ nhỏ một tiếng: “Ngươi cũng biết, ta là rỗng nữ mà.”

Vì không muốn để Dịch Long Long có hành động ám chỉ mình là kẻ biến thái thích khoe hàng, sau cùng La Lan cũng phải thỏa hiệp, hắn lấy quần áo dựng trước đóng lửa thành một cái màn chắn, che giữa hắn và Dịch Long Long

Trong khi hong quần áo, La Lan nhấc tới Ngải Thụy Khắc: “Cái tên Ngải Văn không biết bây giờ ra sao, mong là hắn không bị truyền tống đến chỗ nguy hiểm trong thụ hải.”

Dịch Long Long không hề lo lắng chút nào: “Không có gì đâu, chúng ta vẫn nên tự lo cho mình đi, tin chắc là Ngải Thụy... Ngải Văn không có việc gì.” Bây giờ nàng đã không còn giống khi vừa quen Ngải Thụy Khắc, hoàn toàn không biết gì, nàng đã biết được thanh niên tóc vàng với bộ dáng nghèo túng kia có thực lực và khả năng ở trong thụ hải này bình an vô sự mà đi lạc hết một năm, nên có thể dám chắc là mấy chỗ nguy hiểm gì đó Ngải Thụy Khắc cũng đã đi qua.

Quần áo rất nhanh liền được hong khô, La Lan đem từng cái mặc vào, hắn từ trong túi lấy ra một cái bát màu đen cùng cái thìa đồng dạng, cầm cái bát đặt trên mặt đất, bỏ cái thìa vào trong bát.

Dịch Long Long kinh ngạc hỏi: “Muốn ăn cơm sao? Trong người ngươi có mang theo đồ ăn à?”

La Lan quay lại xem thường nàng: “Lấy đâu ra? Đây là ma pháp duy nhất của ta, ma pháp dẫn đường.” Hắn chậm rãi tụng niệm chú văn, cái bát màu đen và cái thìa, đều bắt đầu sáng lên những hoa văn kỳ dị, nhưng Dịch Long Long nhìn qua, lại thấy phức tạp giống như sơ đồ mạch điện, sau đó trong nháy mắt, giống như mất điện, sơ đồ mạch điện lập tức tắt ngúm.

Nhìn chằm chằm cái bát một hồi, La Lan lộ ra vẻ cười khổ: “Vốn lãng phí một lần dùng ma pháp dẫn đường, nhưng bây giờ xem ra có hai cái tin tức, người muốn nghe tin tốt hay là tin xấu trước?”

Dịch Long Long nhún đôi vai nhỏ: “Sao cũng được, nghe tốt trước đi.”

Bởi hành động nhún vai như vậy thật giống con người, khiến La Lan nhìn chằm chằm Dịch Long Long một lúc, mới mở miệng nói: “Tin tốt là, phiền rừng rậm xung quanh không có những dã thú hung dữ, chúng ta có thể tạm thời an toàn.”

“Vậy còn tin xấu?”

“Tin xấu là, ta vốn định dùng một nguyên liệu quý, để sử dụng ma pháp dẫn đường tìm đường về, nhưng phiền rừng rậm này, chính là Khu rừng im lặng, ở trong này, tất cả các ma pháp đều không thể sử dụng. Qua sáng mai, chúng ta đành dựa vào sức mình từ từ mà dò đường.”

Đối với Dịch Long Long mà nói, đây cũng không tính là tin tức xấu gì, trước khi nàng chưa gặp Ngải Thụy Khắc, đã sống ở trong rừng một mình suốt thời gian dài, mà khi cùng đi với Ngải Thụy Khắc, mỗi ngày cũng toàn nhìn thấy cây cối, nàng cũng đã quen việc ở trong rừng, chỉ cần không gặp phải đám dã thú hung mãnh giết người, thì ở trong rừng cây đi mấy vòng đã là gì?

Lúc bọn họ tỉnh dậy trông thấy nhau cũng là lúc đã chạng vạng, chỉ qua một lúc, ánh trăng đã xuyên qua kẽ lá, hòa vào sự im lặng của khu rừng rậm, ánh trăng bạc dường như làm khung cảnh xung quanh chìm trong một tầng lụa mỏng hư ảo, mặc dù trong rừng tối đen, cũng không có vẻ dễ sợ, chỉ làm cho người ta cảm thấy bình an im lặng.

Hôm nay không thể như mọi ngày được đánh răng, Dịch Long Long súc miệng dưới ánh mắt kinh ngạc của La Lan, tiếp theo lễ phép chúc ngủ ngon, bỏ chạy đến bên Lâm Kỳ, định chui vào áo choàng của hắn ngủ.

Vừa định ngủ, Dịch Long Long bỗng nhiên nhớ tới điều gì, mở to mắt hỏi La Lan: “Ê, người sẽ không nhân lúc chúng ta ngủ say, vứt lại một động vật nhỏ yếu đuối và một cậu bé xinh đẹp ngây thơ trong rừng sâu rồi bỏ trốn một mình chứ hả?”

Mặt La Lan không hề đổi sắc nhìn động vật nhỏ yếu đuối đã phá hủy một tòa tháp, một lúc sau mới mở miệng: “Đời nào? Cho dù có bỏ, thì trước tiên ta cũng phải đem người ra khỏi rừng, rồi người bán cho thương nhân.” Hắn cho dù là có tự bỏ lại mình, cũng sẽ không điên mà bỏ lại con rồng duy nhất trên thế giới này.

24. Chương 24: Góc Đêm

Đêm xuống vô cùng tĩnh lặng, trước ánh lửa bập bùng, La Lan ngồi bên vô thức nhìn chằm chằm Dịch Long Long và Lâm Kỳ, trong đầu nghĩ đến một chuyện khác.

Đáng ra là một cuộc hành trình rất thuận lợi, hần nhận cùng lúc hai ủy thác, theo quan sát và thử thách Y Tư Lợi cả một đoạn đường, vốn là đã xong việc nên về báo cáo, nhưng lại xuất hiện một chút việc ngoài ý muốn.

Rồng.

Hần không ngờ, đúng vào lúc này lại vô tình gặp được hậu duệ duy nhất của Long Tộc.

Loại sinh vật như rồng, tuyệt đối là một loài khiến người ta run sợ, ngay cả Ngải Thụy Khắc sau này được coi là “vinh quang thấu trời”, cũng bởi vì dành được sự thừa nhận của rồng, sự thừa nhận này giống như một người thầy vĩ đại khen thưởng đệ tử, trở thành người có thành tựu cao nhất trong đám hậu bối.

Sự kiện Long tộc bị diệt làm cho nhân loại lâm vào một loại khủng hoảng vô hình, mặc kệ đối phương là một người hay một nhóm, nhưng có thể giết được giống loài mạnh mẽ như rồng, cho dù đặt ở nơi nào cũng là một sự uy hiếp đáng sợ, nhưng đối phương chỉ giống như vô tình mà nổi danh, không có quá nhiều gì đối với thế giới nhân loại, chỉ là yên lặng diệt sát rồng.

Mấy quốc gia lớn trên đại lục, đã từng âm thầm phái người tìm kiếm “Kẻ giết rồng” thần bí đó, muốn mượn được sức mạnh vô địch ấy, nhưng đương nhiên là bọn họ không thu hoạch được gì, kẻ giết rồng giống như thích khách trong đêm, lặng yên không một tiếng động gì đoạt đi một mạng rồi lại một mạng của Long tộc, cuối cùng thậm chí còn hướng lưỡi đao sắc bén về phía những hậu duệ có một chút quan hệ với rồng thậm chí là Ngụy Long.

Hiện tại những người chú ý đến việc này, phản ứng đối với kẻ giết rồng chia làm hai phe, một phe cho rằng kẻ giết rồng là một tồn tại nguy hiểm cần phải tận lực tiêu diệt, người như vậy đủ để đảo lộn thế cục của đại lục thậm chí là diệt cả một quốc gia, chỉ là chưa biết lúc nào thì sẽ bùng phát, một phái khác lại cho rằng rồng chết thì cũng đã chết rồi, dù sao kẻ giết rồng không giống như có ác ý gì với con người, nếu có thể lôi kéo được thế lực này, sẽ là một sự hỗ trợ mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng chưa ai nhìn thấy mặt thật của kẻ giết rồng, một kỵ sĩ rồng từng đứng xa nhìn thấy con rồng ký kết hiệp ước với mình bị giết chết, nhưng hần không thể thấy rõ bộ dạng của đối phương, chỉ biết đó là một bóng người màu đen, thậm chí đến tốt cùng có phải là người hay không cũng không dám chắc chắn, dù sao trên phiên đại lục này, có được hình người cũng chưa chắc thực sự là người.

..... Màu đen.

La Lan theo bản năng đưa mắt nhìn về thiếu niên đang ngủ bên đồng lửa, thiếu niên kia mái tóc đen cùng bộ áo màu đen giống như hòa cùng bóng đêm, tựa như đứa con của bóng đêm, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên này, hần đã bị cảm giác trầm tĩnh sâu thẳm như đêm tối này hấp dẫn.

Ngay sau đó, La Lan lập tức nở nụ cười tự giễu: Làm sao có thể? Nhất định là hôm nay bị thương ở đầu, mới có thể sinh ra loại liên tưởng quỷ dị này, Lâm Kỳ chẳng qua là trùng hợp có mái tóc dài và quần áo màu đen thôi, làm sao có thể là kẻ giết rồng khủng bố ấy? Nhưng chủ nhân tòa tháp kia lại thực sự đáng nghi: Cất giấu những trân phẩm huyền thoại, có một con rối hình người được chế tạo tinh vi, cùng với ma pháp không gian hệ hiếm hoi, bất luận là cái nào trong ba thứ trên, đều có thể trở thành một sự kiện quan trọng được ghi trong lịch sử, nhưng tòa tháp thoát nhìn rất có niên đại này cũng mới được phát hiện.

Nhưng một kẻ đáng sợ như vậy, lại dùng khóa sắt nhốt Lâm Kỳ để làm gì? Lại còn xích ở trên giường.....

Những điều La Lan phỏng đoán không phải có ác ý, nhưng hần nghe nói rằng những nhân vật kiệt xuất dĩ thường hơn phân nửa đều có những sở thích quái dị không thể nói với ai, biết đâu chừng Lâm Kỳ chính là nạn nhân của kẻ này.

Ánh mắt vừa chuyển, La Lan liền thấy được Dịch Long Long nằm cạnh Lâm Kỳ, con rồng trắng này đem miếng áo bào bị rách của Lâm Kỳ làm thành cái giường, đôi hài cổ nhỏ bé tròn tròn cởi ra đặt bên cạnh “giường”, lấy chân làm lá cây, hai móng vuốt nhỏ đặt trên phiên lá.

Nhìn qua rất giống như một con thú cưng bình thường, nhưng hần biết, đây là con rồng duy nhất trên đời, nếu trước đó hần đối với việc này rất nghi ngờ, thì sau sự kiện Thiên Ưc Tinh Thần bổ tháp, cũng chẳng cần thêm bằng chứng nào nữa.

Dịch Long Long nằm một lát, bỗng nhiên mở to mắt, ánh mắt màu lam xinh đẹp nhìn thẳng vào mắt La Lan: “Ê, ai đó...” Cô bé rùng rợn nói với vẻ không vui cho lắm: “Có thể làm phiền người quay đầu đi không nhìn ta được không? Ta không có quen bị người khác nhìn chăm chăm lúc ngủ.”

Lâm Kỳ thì lại ngủ rầy yên tâm, mới vừa nhắm mắt đã ngủ như chết, cái gì cũng không cần biết chìm vào yên lặng.

Đạo tặc tóc tím giọng điệu đều đều: “Xin lỗi nhé, vui lòng gọi ta là La Lan hoặc là đạo tặc, tên ta không phải là “ai đó”.”

“Được rồi, La Lan, người có thói quen nhìn con gái ngủ hay sao?”

Mặt La Lan không khỏi có chút đen đi, hần nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là không cam lòng mà quay đi: “Không thể không nói, là rỗng, mà người quái dị đến mức khiến cho người ta tức điên, với lại, người sẽ không thừa dịp ta quay đi liền đánh lén ta chứ?”

“Đó là việc làm của đạo tặc!”

“Không riêng gì đạo tặc!”

Lời nói ngắn gọn khắc khẩu, khu rừng trùm trong bóng đêm lại trở về yên lặng, Dịch Long Long nằm trong lá cây, thân hình nhỏ nhắn quay trái quay phải, vẫn không thể ngủ được, nằng lén hé cái chăn, trộm nhìn về phía La Lan xem liệu sau lưng hắn có gắn mắt hay cái gì đó không, xác định đối phương không có lén nhìn, nằng rút cục cũng nhận ra rằng ngủ không được là do bản thân mình.

Cuối cùng nằng ngồi dậy, ôm theo cái lá cây rồi đi giày vào lưng thừng đi đến bên cạnh La Lan, đưa tay gõ gõ vào người hắn: “Ai, nói chuyện một lúc đi.” Nằng thực không ngủ nổi.

La Lan cúi đầu liếc nằng một cái, cười nhạt: “Cần ta kể chuyện xưa ru người ngủ sao? Động vật nhỏ yếu đuối?”

Dịch Long Long ử rử cúi đầu, chán nản vô cùng: “Người có kể ta cũng chẳng ngủ được, ta không quen, không có cái đệm Thanh Ngân Thảo ta không quen.” Cho dù đi theo Ngải Thụy Khắc ra ngoài, mỗi tối, Ngải Thụy Khắc vẫn sẽ lấy tấm đệm cỏ mềm mại ra cho nằng, để nằng ngủ một giấc trong hương thơm quen thuộc, bây giờ đột ngột thay đổi hoàn cảnh, nằng có chút không quen.

La Lan mặt không chút thay đổi nói: “Thế thì tiếc thật, ta không biết chỗ tìm cho người Thanh Ngân thảo làm giường.”

Dịch Long Long lắc lắc đầu: “Ta không phải có ý này, ta là nói..... Ai, quên đi, dù sao ta cũng ngủ không được, bây giờ đến lượt ta gác đêm, người nghỉ ngơi đi, ngày mai còn muốn dựa vào kinh nghiệm của người tìm đường.”

La Lan rất không tin tưởng nhìn nằng một cái: “Người? Người gác đêm được sao?” Kỳ thật La Lan đã biết, bởi vì đặc tính của khu rừng im lặng, nên bình thường nơi này sẽ không có những dã thú hung mãnh hay quái vật nào, nhưng vẫn nên cẩn thận.

“Chẳng sao đâu, nếu có nguy hiểm đến đây, ta sẽ thét chói tai đánh thức người.”

“Lời này từ trong miệng rỗng nói ra, quả thật là khiến người ta hoang mang.” La Lan thản nhiên nói, cuối cùng cũng không khách khí với nằng, xoay người ngả đầu nằm xuống đất, chỉ một lát hơi thở đã đều đều. Giống như hắn đã có thói quen sống ở nơi hoang dã, có thể ở trong bất kì hoàn cảnh ác liệt nào nhanh chóng tiến vào trạng thái nghỉ ngơi, tận dụng mọi thứ để nhanh khôi phục lại tinh thần thể lực.

Ôm lá cây làm chăn bông, Dịch Long Long nhàm chán nhìn lửa trại, cũng không biết trải qua bao lâu, nằng nhìn phía đối diện một bóng dáng màu đen đang đứng, hoảng sợ, tập trung nhìn lại phát hiện hóa ra là Lâm Kỳ, mới nhẹ nhàng thở ra, sợ đánh thức La Lan, nên nằng nhỏ giọng hỏi: “Người cũng không ngủ được sao?”

Lâm Kỳ không chút biểu cảm, đôi mắt u ám của hắn rất khó hiểu, so với ban ngày, lúc này dường như trở nên thần bí, kỳ lạ.

Ở một nơi khác.

Ngải Thụy Khắc vung tay chém ra một đường kiếm, trông thì bình thường nhưng kiếm phong vô cùng sắc bén, chẻ đôi con quái vật thân hình to hơn cả nhân loại, tựa như ánh sao lướt qua bầu trời, trong bóng đêm để lại một dấu vết tuyệt đẹp. Hấn thu kiếm lại nhẹ nhàng nhảy lên, tiếp tục đánh bay một con mãnh thú khác.

Đã gần hết đêm, các loại quái vật đủ hình đủ dạng kéo về nơi đây càng lúc càng nhiều, nhưng nếu so ra thì cái tên bị bọn chúng vây ở giữa này mới chân chính gọi là “quái vật”. Xung quanh trên mặt đất la liệt thi thể, đem chất lại cũng thành một núi, máu nhuộm đỏ mặt đất so với sắc đỏ của hoàng hôn còn sẫm hơn, trong ánh kiếm lóe lên mái tóc vàng rực rỡ, nhưng trên người không hề nhiễm nửa giọt máu.

Ngải Thụy Khắc một mặt không thêm để ý mà tùy tiện xuất kiếm, một mặt buồn rầu nhìn xung quanh: “Rốt cuộc nó chạy đi đâu, con bé kia không biết hiện tại thế nào, có khi lạ giường lại không ngủ được.”

25. Chương 25: Mũ Đỏ

Hết củi đốt, đồng lửa dần dần tắt, bên trong chỉ còn lại tro tàn lập lờ chút ánh hồng như có như không, Dịch Long Long tò mò, có chút khẩn trương nhìn Lâm Kỳ, không biết hắn muốn làm gì.

Gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Lâm Kỳ dường như không có sinh khí, hắn không trả lời Dịch Long Long, thậm chí, hắn giống như không nhận ra có người ở bên cạnh, đôi mắt hắn tối đen giống như bị cái gì đó làm cho mê man, mang theo chút hơi thở ma tính, ánh mắt hắn như đang nhìn về một nơi xa xôi vô tận, một nơi mà con người không đến được, có cái gì đó đang lôi kéo hắn về.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Kỳ rốt cục cũng động đậy, hắn bước từng bước, đôi chân trần trắng như tuyết lộ ra dưới trường bào màu đen, nhưng, giây tiếp theo, hắn ngã rầm xuống đất.

Dịch Long Long giật mình mắt tròn xoe, nhìn thấy bên chân Lâm Kỳ có hai vật bé nhỏ sáng lên, vật kia giống như trong câu chuyện của trẻ em vẫn kể, là người tí hon chỉ nhỏ bằng ngón cái, trên người mặc áo xanh lá, lộ ra chân tay thon dài, cả người phát ra ánh sáng tự nhiên, trên đầu họ mang theo một cái giống như cái mũ nấm, cái mũ màu đỏ tươi, lác đác những đốm tròn màu trắng, cái mũ cũng phát ra ánh sáng, thoạt nhìn có vẻ giống như cái bóng đèn hình nấm.

Hai kẻ tí hon đội mũ nấm trên tay cầm sợi dây thừng bện từ cỏ, vừa rồi bọn họ nấp trên mặt đất, lấy sợi dây này ngáng chân Lâm Kỳ, nhìn Lâm Kỳ ngã sấp xuống, hai tên bé xíu này hi hi ha ha phát ra tiếng cười nhỏ mà giòn tan, chúng ôm mũ cười lăn trên mặt đất.

Lúc này Lâm Kỳ mới chầm rãi từ dưới đất ngồi dậy, hắn hoang mang vuốt vuốt khuỷu tay bị đau, khuôn mặt tuy rằng vẫn ngây thơ như trước, nhưng đôi mắt đã khôi phục lại vẻ trong sáng, không còn cảm giác tà ác u mê như vừa rồi.

Dịch Long Long có chút sững sờ, không biết đã xảy ra chuyện gì, thì phía sau truyền đến âm thanh lãnh đạm: “Bộ dáng vừa rồi của Lâm Kỳ, hắn là đang bị cái gì đó gọi về, có lẽ người bắt nhốt hắn đã đặt một bí thuật mà chúng ta không biết....May là bị hai tên nhóc kia phá hỏng.”

Quay đầu nhìn, đã thấy La Lan không biết tỉnh lại lúc nào đang co chân ngồi dậy, hạ giọng giải thích cho nàng: “Khu rừng im lặng không giống những nơi khác, bởi vậy ở đây rất ít khi gặp sinh vật, cái lũ làm Lâm Kỳ ngã kia tên là Mũ Đỏ, một loại yêu tinh nhỏ cực kỳ thích những trò đùa dai, tính tình bướng bỉnh xảo trá, chúng thường không có ác ý, chỉ là thích đi trêu chọc các sinh vật khác mà thôi.”

Nhìn hai Mũ Đỏ giống như cây nấm, cái móng nhỏ của Dịch Long Long có chút ngứa ngáy, rất muốn đưa tay tóm lại xem cho rõ, nhưng lại sợ dọa chúng chạy mất hoặc là làm đau cơ thể nhỏ bé của chúng.

Chú ý thấy vẻ khác thường của nàng, La Lan nhắc nhở: “Người đừng có cố mà bắt chúng, chúng nó có thể sống đến bây giờ, cũng thuộc loại có bản lĩnh tự bảo vệ mình, một khi bị tóm, lập tức sẽ giống như không khí tan biến trong tay, nhưng ngay sau đó, chúng nó sẽ xuất hiện ở nơi khác, bắt đầu làm mọi cách trả thù người, khiến cho người gặp ác mộng, làm hỏng đồ ăn của người, hoặc mang vận may của người đi cho người xui xẻo suốt một thời gian dài.”

Dịch Long Long quay đầu lại liếc La Lan một cái: “Người đang dọa rỗng?”

La Lan vẻ mặt vô cùng đứng đắn nghiêm túc: “Không, ta đang khuyên rỗng.”

Dù rằng loại nghề nghiệp như Đạo Tặc nàng vẫn kỳ thị như cũ, nhưng Dịch Long Long vẫn rất cẩn thận nghe lời khuyên của kẻ nhiều kinh nghiệm này, sợ Lâm Kỳ làm Hồng Mạo Tử tức giận, nàng chạy nhanh đến, đưa hai móng vuốt bé xíu nắm lấy đôi tay trắng như tuyết kia, đặt lên trên đầu gối hắn: “Ngoan ngoan, ngồi im ở đây nha.”

Mĩ thiếu niên nghe lời nàng khẽ gật đầu, thật sự ngồi ngay ngắn dưới đất hai tay ôm đầu gối không hề động đậy.

Hai tiểu yêu tinh Mũ Đỏ sau khi cười đủ, lại lon ta lon ton chạy đến cạnh mái tóc dài đen bóng của Lâm Kỳ, bởi vì Dịch Long Long vừa dặn, nên Lâm Kỳ thật sự ngoan ngoãn ngồi yên, để mặc cho hai tiểu yêu tinh kia đem tóc hắn biến thành một mớ rối loạn. Nhìn tình cảnh này, La Lan cảm thấy được bản thân mình lúc trước làm sao lại có thể đem Lâm Kỳ liên tưởng thành kẻ giết rỗng, thật sự quá ngu ngốc.

Mũ Đỏ chơi một hồi, hai cái tay bé xíu dặt nhau, mũ kê bên mũ, nhảy chơi chơi chuẩn bị rời đi, Dịch Long Long trong lòng khẩn trương, lại không thể đi bắt chúng lại, đành quay đầu nhìn La Lan tỏ vẻ năn nỉ: “Không có cách giữ chúng lại sao?”

Đôi mắt màu lam trong suốt lấp lánh của nàng, mang theo một loại hồn nhiên ngây thơ, ở trong bóng đêm lại càng tăng thêm vẻ đẹp tinh khiết, đối mặt với ánh mắt này, La Lan cũng sững sờ một chút, giây tiếp theo hắn lập tức cảm thấy sỉ nhục vì sâu trong tâm tư đột nhiên lại nảy mầm một cảm giác rung động, hắn nghiêm mặt nói: “Người có vẻ thoải mái nhỉ? Đừng có quên, tình cảnh hiện tại của chúng ta không tốt, dù có thể xuyên qua được Khu Rừng im lặng, cũng không biết đến lúc nào mới ra khỏi được thụ hải, rồi không biết trên đường liệu có gặp phải mãnh thú hay quái vật gì, rồi thậm chí chuyện thiếu lương thực và nước nữa, thay vì để ý mấy thứ đồ chơi, không bằng lo lắng một chút mấy vấn đề này đi.”

Bị giáo huấn một hồi, Dịch Long Long lại không có xấu hổ hoặc tức giận như La Lan tưởng, nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, còn nắm lấy tay áo La Lan giật giật, tiếng nói non nớt mà chậm rãi: “Ta không đồng ý quan điểm của người, người nói nơi này có ẩn nấp nhiều nguy hiểm, nhưng chẳng lẽ liền bởi vì tình cảnh không tốt, mà chúng ta phải mặt mày nhăn nhó sao?”

Đây chính là vấn đề nàng đã nghĩ thông suốt ở kiếp trước, hiện giờ đem ra phản bác lại La Lan, lời nói trơn tru: “Chẳng lẽ bởi vì nhất định sẽ chết, chúng ta phải sống trong nước mắt? Chẳng lẽ bởi vì không thấy ánh sáng mà chúng ta phải nhắm mắt lại?” Nếu nói là hoàn cảnh xấu, cũng không ai có thể xấu hơn so với nàng, bởi vì lúc gặp tiểu đội Bảng Màu, nàng biết được mình sắp phải đối mặt với một vấn đề, cái tên giết rỗng biến thái kia không biết khi nào sẽ tìm được nàng, nên cho dù lo lắng cũng là xa xôi, không bằng trước hết được sống những tháng ngày thật vui vẻ là đủ rồi.

Thân hình nhỏ xinh lời nói trôi chảy như nước, những lời nói mà ngay cả người trưởng thành cũng chưa chắc đã thấu hiểu được: “Anh bạn đạo tặc, chính bởi vì tình cảnh gian nan này, chúng ta mới không thể bỏ lỡ những niềm vui”

La Lan mặt mũi không vui đưa tay ra hiệu ngừng, ngắt lời Dịch Long Long: “Được rồi, người không phải là muốn Mũ Đỏ sao? Người muốn bao nhiêu ta cho người bấy nhiêu, đừng có dạy đời ta, ta nghe người nói mà muốn đau cả đầu.”

Đây có lẽ cũng là do cái tên kiếm khách Ngải Văn kia dạy cho nó đi? Tuy rằng lối sống này thật khiến người ta hâm mộ, nhưng không thích hợp với hắn.

Được La Lan đồng ý giúp, Dịch Long Long lập tức vui vẻ, nàng cũng không vọng tưởng rằng nói mấy câu liền có thể thuyết phục được một người trưởng thành có suy nghĩ và tính cách độc lập, cũng không định làm bác sĩ tâm lý, vừa rồi nói nhiều như vậy, mục đích cuối cùng, cũng chỉ là muốn thuyết phục La Lan giúp nàng bắt mấy Mũ Đỏ mà thôi.

26. Chương 26: Bữa Tiệc Đêm Khuya

Vì đề phòng Dịch Long Long tiếp tục dùng lời nói làm dao động tâm tư mình, La Lan đưa tay vào trong cái túi trên người vừa lục lọi, vừa giải thích: “Mũ Đỏ là loại sinh vật, thích ánh trăng ghét ánh nắng, hay bắt

cứ thứ ánh sáng nào quá chói mắt, nếu người đốt lửa, mấy tiểu tử kia nhìn thấy sẽ lập tức chạy trốn.”

“Muốn dụ bọn chúng tới cũng không khó khăn gì, có hai cách, thứ nhất là dùng loại mật ong ngon nhất, nhưng hiện tại chúng ta không có thứ này, hơn nữa mật ong cũng có thể sẽ dẫn đám ong độc hoặc kiến đến, thế nên cách này thường được mấy tên mù nghệ thuật dùng, chỉ cần người biết chút âm nhạc, có thể thử cách thứ hai.” Tìm kiếm một hồi trong cái túi cuối cùng hắn cũng lôi ra một cây Harmonica, La Lan đem cây Harmonica đặt bên môi, sau cùng giải thích thêm một câu, “Mũ Đỏ còn say mê những bản nhạc hay.” rồi bắt đầu thổi.

Trước tiên thổi thử vài tiếng, La Lan ôn lại một chút bởi vì đã lâu không luyện tập nên nhất thời chưa quen, một lát sau đó, hắn khép hờ đôi mắt tím, một khúc nhạc nhẹ nhàng từ Harmonica vang lên, giai điệu tuyệt vời tựa như dòng suối trong vắt, róc rách, chảy qua mọi nơi.

Cùng với âm thanh ấy, Dịch Long Long kinh ngạc nhìn ra, ở bên trong những lùm cây tối đen kia, xuất hiện rất nhiều cái mũ nấm đang phát sáng, dễ phải đến năm sáu mươi cái, dưới cái mũ nấm, tiểu yêu tinh thân thể mảnh khảnh lại càng thêm bé nhỏ, bọn chúng theo tiếng Harmonica từ bốn phương tám hướng đi đến, có tên nhào lộn đến, có tên từ trong bụi nhảy ra, cũng có tên đi rất từ tốn, thể hiện ra vô vàn tính cách khác nhau.

Thật nhiều Mũ Đỏ, đám tiểu yêu này cả người đều phát sáng tự nhiên, bọn chúng từ từ tiến lại bên cạnh hai người một rống. Đột nhiên nhìn thấy nhiều Mũ Đỏ như vậy, Dịch Long Long ngược lại có điểm hoảng hốt, nàng vốn cho rằng La Lan giúp nàng giữ hai tiểu yêu kia là tốt rồi, cũng không nghĩ ra hắn một hơi đưa đến cả đám như vậy.

Sau một lúc, phát hiện Mũ Đỏ không có ác ý, Dịch Long Long lại yên lòng, những thân hình nhỏ bé quây thành một vòng lớn, đi theo nhịp điệu của Harmonica, bước chân nhảy múa trên mặt đất vô cùng linh hoạt, khi giai điệu vút lên, cả nhóm tiểu yêu cùng lôi kéo lẫn nhau, tự tung nhau lên trời.

Dưới cái mũ là một mái đầu thật nhỏ tương xứng với thân hình, mái tóc dài hay ngắn cũng đều có màu xanh biếc, dường như bọn họ rất không thích đem màu tóc xanh biếc này lộ ra ngoài, nên khi mũ bị rơi xuống, sẽ lập tức đưa một tay che tóc, một tay thì nhanh chóng nhặt lấy cái mũ.

Dịch Long Long còn nghe thấy, có tiểu yêu tinh cất tiếng ca theo nhạc, đó là bài hát nàng không hiểu, nhưng giọng hát rất hay, khiến cho quanh người nàng dường như có vô số những đóa hoa đang đua nhau nở rộ.

Nhóm tiểu yêu tinh này vừa hát vừa nhảy múa, vô cùng vui vẻ, nhìn dáng vẻ vô tư của chúng, Dịch Long Long vừa hâm mộ lại càng tò mò, muốn biết bọn họ đang mừng rỡ điều gì, nghe một hồi, nàng cảm thấy bản thân dường như có thể bắt chước ngôn ngữ của chúng, dây thanh của Long Tộc rất phức tạp, như Ngải Thụy Khắc đã nói, đó là một loại âm vực vô cùng lớn, có thể dễ dàng phát ra những thanh âm mà nhân loại không thể.

Nói cho chính xác thì có nghĩa là long tộc có thể – nói được ngôn ngữ của vạn vật.

Dịch Long Long không mong có thể nói được ngôn ngữ của vạn vật, nhưng vì nhìn Mũ Đỏ vui vẻ như vậy, lại thấy mình bị ở ngoài vòng tròn của chúng thì cảm thấy có chút không vui.

Để La Lan không phát hiện động tác nhỏ của nàng, Dịch Long Long đi ra cách xa hắn vài bước, cố gắng thử phát âm vài lần, tuy rằng vẫn như trước không hiểu được chúng hát cái gì, nhưng có thể bắt chước âm thanh giống như chúng.

Cuối cùng trong lòng xác định là đã phát âm chuẩn rồi, Dịch Long Long khẽ hé miệng, cẩn thận khống chế dây thanh rung rung, hát ra bài hát của tiểu yêu tinh, trước mắt nàng cảnh tượng nhất thời hoàn toàn biến hóa.

Nàng vẫn đang ở trong khu rừng im lặng, Lâm Kỳ và La Lan bên cạnh cũng không hề di động, nhưng bây giờ ở trước mắt, lại xuất hiện một vẻ đẹp kỳ diệu vô cùng, ánh trắng vốn mỏng manh như lụa, giờ phút này lại giống như dòng sữa nồng đậm ôn hòa, cành lá, cây cối vốn im lìm lúc này lại tỏa sáng trong suốt, những nơi ánh trắng chiếu vào lại ngưng kết thành từng đóa hoa, bầu trời đêm hiện lên vô số những điểm sáng ngời, giống như đom đóm bay xung quanh, động tác của nhóm tiểu yêu tinh vốn nhìn như vô nghĩa, nhưng

hiện tại Dịch Long Long có thể thấy rõ ràng, bọn chúng đang bắt những đốm sáng ấy, ném về phía nhau, một khi có ai đó bị ném trúng, lập tức sẽ bị một đám tiểu yêu tinh xúm lại tung lên trời.

Bây giờ, Dịch Long Long rất cục có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt bên dưới chiếc mũ của chúng, tướng mạo giống như nhân loại bình thường, nếu có khác thì chỉ là ánh mắt hơi lớn một chút, mũi hơi tròn tròn, làn da có chút hơi đen, bọn họ cười rất tươi, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Hòa cùng tiếng ca là những tiếng cười nhỏ bé lan vào tận đáy lòng Dịch Long Long, dưới bầu trời sao lấp lánh này, bài ca khiến cho ngăn cách về ngôn ngữ trở thành chuyện nhỏ, Dịch Long Long ở một bên cất tiếng hát, một bên không nhận được mà vô nhẹ đôi tay.

Một Mũ Đỏ tướng mạo đặc biệt xinh đẹp bỗng nhiên chạy về phía Dịch Long Long, lúc tới gần, hần linh hoạt nhảy lên, sau lưng đột nhiên xòe ra một đôi cánh hình dáng giống như cánh chuồn chuồn, lại còn phát ra ánh sáng, bay đến bên mặt Dịch Long Long.

Dịch Long Long tò mò nhìn hần, không biết hần tính toán làm cái gì.

Tiểu yêu tinh xinh đẹp chủ động bỏ cái mũ đỏ to đùng của hần xuống, ghé sát vào mặt Dịch Long Long nhẹ nhàng “thơm” một cái.

Dịch Long Long giật mình kêu lên, theo bản năng đưa tay lên che mặt, nhưng lúc này tiểu yêu tinh đã “thơm” xong rồi, hần cười khanh khách, đội lại mũ, rất nhanh bay đi, trở về với nhóm Mũ Đỏ.

Trong Thụ Hải mênh mông, một phiến rừng im lặng nho nhỏ, cuộc vui kéo dài suốt cả một đêm, mãi cho đến khi trời sáng, cảm nhận được ánh sáng mãnh liệt, nhóm Mũ Đỏ lều bàu ngồi trên mặt đất, hai tay nắm lấy rìa mũ kéo sụp xuống đất, đến khi bao trùm toàn bộ thân thể, trong tia nắng đầu tiên, chỉ chít Mũ Đỏ dưới đất đã biến mất không thấy đâu.

Mũ Đỏ đi rồi, cành lá trong suốt, những đóa hoa mặt trăng kết thành, tất cả đều tức khắc tan vào không khí, Dịch Long Long hai móng vuốt bé xíu bụm mặt — đây là nàng đề phòng lại có tiểu yêu tinh đến “thơm” — nàng cảm thấy mình giống như đang nằm mộng, một giấc mộng dịu dàng mà lấp lánh trong đêm trăng.

Theo bản năng quay đầu nhìn về phía La Lan, Dịch Long Long nhìn thấy ánh mắt của đạo tặc tóc tím này có chút ghen tỵ: “Người có biết người vừa nhận được cái gì không? Chính là “chúc phúc của Mũ Đỏ”, có sự chúc phúc này, trong một thời gian dài, chỉ cần người không tự mình đi treu chọc đám dã thú, quái vật, chúng nó cũng sẽ không chủ động tấn công người.”

Chúc phúc của Mũ Đỏ, thường ban cho những sinh vật có trí tuệ dưới ba tuổi, được Mũ Đỏ vô cùng yêu thích, chúng sẽ chủ động ngả mũ hôn lên môi.

Việc này vốn là hần chỉ xem qua trên sách, vẫn nghĩ rằng truyền thuyết này là không có thật, không ngờ hôm nay được chứng kiến tận mắt có người....à không, là có rồng đạt được chúc phúc này.

Nếu nụ hôn này đặt trên mặt hần có phải tốt không? La Lan ghen tỵ nghĩ, nếu như vậy hần có thể không cần sợ bất cứ nơi nào trong rừng nữa, thậm chí có thể thăm dò một số địa phương nguy hiểm.

Ý nghĩ này khiến bản thân hần cũng cảm thấy bất ngờ, hiện tại hần đã hai mươi bảy tuổi rồi, cái tuổi này dường như hơi già để ghen tỵ.

27. Chương 27: Bắt Nạt Ròng

Sáng sớm mặt trời dần dần lên cao, đã không còn thấy đám Mũ Đỏ đâu nữa, lửa trại đêm qua cũng chỉ còn lại tro tàn, La Lan dùng đoản kiếm đào trên mặt đất một cái hố, cẩn thận đem tro tàn vùi lấp lại, tuy rằng nơi đây ít ai đặt chân đến không nhất thiết phải che dấu tung tích, nhưng do thói quen nghề nghiệp của La Lan, nếu lưu lại dấu vết nào thì cả người hần sẽ không thoải mái.

Sau đêm qua, tâm tình của Dịch Long Long tương đối vui vẻ, thái độ của La Lan thì vô cùng lạnh nhạt, vùi xong tro tàn, hần lại dùng đoản kiếm đào một đôi guốc gỗ thô ráp, mang vào chân Lâm Kỳ.

Lúc Lâm Kỳ bị hấn túm khỏi tòa tháp, trên chân không có mang hài, trong tháp nhìn qua cũng không tìm thấy đôi hài nào cho hấn mang, La Lan lúc này lại có ý nghĩ hơi quái ác là, có thể là Lâm Kỳ chưa từng xuống giường?

Tuy rằng lúc trước Lâm Kỳ may mắn không đâm phải vật nhọn, nhưng không có nghĩa sau này cũng thế, La Lan làm việc này cũng không phải xuất phát từ lòng tốt, mà là vì lo cho chính mình, nếu Lâm Kỳ bị thương ở chân, sẽ làm chậm trễ hành trình của họ.

Chuẩn bị trong chốc lát hai người một rỗng cứ như vậy mà đi, tiến vào bên trong rừng rậm, cành lá trùng điệp gần như đem toàn bộ không trung che đầy, chỉ có vài nơi ánh mặt trời lọt qua những khe hở trên tán lá rơi xuống, ở trên mặt đất chiếu thành những điểm lốm đốm.

La Lan đi tuốt đằng trước, Lâm Kỳ đi phía sau, Dịch Long Long thì bám ghé trên vai Lâm Kỳ, móng vuốt bé nhỏ của nàng nắm chặt lấy áo choàng rộng thùng thình của Lâm Kỳ, theo bước chân của Lâm Kỳ mà nảy lên, một đôi mắt lam tò mò nhìn ngó xung quanh.

Không thể không nói, bàn về những kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã, La Lan so với Ngải Thụy Khắc, giỏi hơn không ít, mặc kệ là tìm đường, hay là tìm nước, kiếm đồ ăn, đều thành thạo dị thường, giống như rừng rậm là vườn sau nhà hấn vậy, hoàn toàn không có cảm giác lạ lẫm.

Hấn có thể đọc rõ tên một loại thực vật hay động vật nào nhìn thấy, hơn nữa có thể nói ra hoàn cảnh sinh trưởng hoặc tập tính sống, hấn cũng có thể theo những dấu vết rất nhỏ để tìm kiếm thông tin, biết được gần đó có sinh vật gì, lại có thể theo địa chất trạng thái ẩm ướt để phán đoán nơi có nguồn nước. Không quá nửa ngày, dưới sự dẫn dắt của La Lan, bọn họ liền tìm được một dòng suối nhỏ, liền dừng lại nghỉ ngơi.

Trước khi dừng lại nghỉ, La Lan đã kiếm được không ít thực vật, còn có một đôi chim bồ câu cùng vài quả trứng.

Thành thực nhặt lấy mấy phiến đá xếp thành một vòng, một phiến đá dài để lên trên, bỏ vào bên dưới một ít củi khô nhặt được ven đường, dùng đá lửa đốt lên, hòn đá bị nướng nóng đỏ lên, La Lan liền lấy ra một con dao nhỏ, đem con bồ câu bắt được nhanh nhẹn làm thịt, rồi lấy nước suối rửa sạch, chọn phần nhiều thịt nhất cắt ra thành từng miếng một lớn cỡ một tác, dày độ nửa tác.

Trên hòn đá hấn trải một lớp lá không biết tên, lửa ở bên dưới truyền nhiệt lên hòn đá, lớp lá bên trên tản mát ra một mùi thơm nồng lạ lùng, tiếp theo La Lan đem thịt bồ câu đặt lên trên lá, rồi ở lấy từ bên hông mình ra mấy lọ gia vị nhỏ, tùy tay rắc chút bột phấn.

Các phần còn lại của thịt bị hấn cắt thành miếng mỏng, ướp muối, nhồi vào trong một khúc cây.

Ánh lửa cháy chiếu rọi trên gương mặt đạo tặc, hấn không biểu hiện gì, vẻ mặt lạnh lùng xa cách.

Chỉ trong chốc lát thịt bắt đầu chảy ra chút nước, nước thịt chảy xuống trên phiến đá, phát ra tiếng xèo xèo, hương thơm truyền vào mũi hai người một rỗng, đạo tặc tóc tím tay cầm con dao nhỏ, đem miếng thịt lần lượt lật qua, sau đó xem xét một lúc, rồi đưa cho Dịch Long Long.

Miếng thịt rất mỏng, ngửi cũng mau, khi đặt lên móng vuốt của Dịch Long Long, đã có thể cho vào miệng rồi. Dịch Long Long dùng hai móng vuốt cầm lấy miếng thịt, đặt lên miệng cắn từng miếng nhỏ, mùi vị thơm nồng đậm nước thịt lan ra trong miệng, La Lan cắt thịt dựa vào thói quen của hấn, nhưng đối với Dịch Long Long mà nói, như vậy vẫn còn quá lớn.

Miếng bồ câu tiếp theo đưa cho Lâm Kỳ, Lâm Kỳ nhìn Dịch Long Long, cũng học theo nàng cầm bằng hai tay, đặt ở bên miệng cắn từng miếng một.

Ăn uống đã xong, La Lan thuận tay dập lửa, rồi lại vùi tro, đem thịt nhồi trong cây cùng với trứng vùi vào trong, đây là dùng hơi nóng còn lưu lại để ủ.

Dịch Long Long ăn hai miếng thịt, đã muốn no ngang dạ, kể tiếp chờ trứng bồ câu chín, Dịch Long Long đưa tay lấy phiến lá cần thận lau miệng, đồng thời như thường lệ hướng La Lan nói cảm ơn.

“Người không cần cảm ơn ta.” La Lan gảy đám tro tàn, lạnh lùng nói, “Ta chăm sóc người trên đường đi, chờ ra khỏi thụ hải, người sẽ oán hận ta.”

Dịch Long Long ngẩn ra một chút, rồi cảm thấy nguy hiểm nàng chạy nhanh qua tránh ở sau lưng Lâm Kỳ: “Người, người định làm gì?” rốt cục đến giờ khắc này nàng mới cảm thấy nguy hiểm, tuy rằng trước đó La Lan bị nàng kỳ thị chức nghiệp, nhưng sau đó lại giúp nàng đưa Mũ Đỏ tới, nhưng điều này cũng không có nghĩa rằng La Lan là một người thân thiện.

Ở trong tháp, hắn còn thiếu chút nữa muốn bắt nàng.

La Lan cũng không để ý việc Dịch Long Long tránh ở sau lưng Lâm Kỳ, hắn ước tính thời gian, đẩy đám tro tàn lấy ra thịt và trứng bồ câu còn lại, đợi hơi nguội một chút rồi đưa một nửa cho Dịch Long Long và Lâm Kỳ: “Người cảm thấy, ta sẽ dễ dàng buông tha một con rồng giá trị như vậy sao? Chẳng qua ta cũng biết, nếu mang theo người bên người, sẽ đưa tới không ít phiền toái, ngược lại, đem người giao cho gia tộc Hải Nhân Niết, chắc chắn là lựa chọn tốt nhất.”

Dịch Long Long nghe vậy, kinh ngạc nhảy dựng lên, nàng theo bản năng lập tức xoay người chạy trốn, chính là đôi chân nhỏ bé ngắn ngủn của nàng mới vừa chạy được vài bước, liền nhìn thấy La Lan đứng ra đang ở phía sau lại chẳng hiểu từ khi nào đã chặn trước mặt nàng, coi bộ dạng thoải mái của hắn, dường như đã sớm ở đằng này chờ nàng.

Ánh mắt sắc bén của La Lan nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi mở miệng: “Người có hai lựa chọn là, chủ động đi theo ta hoặc là bị ta trói mang đi.” Hắn vốn không sợ Dịch Long Long đào tẩu, nên mới có thể ở trước mặt nàng nói ra sự thật.

Lấy thân thủ cùng kinh nghiệm của hắn, cho dù là nằm mơ, Dịch Long Long cũng đừng hòng mà chạy được.

Nhìn mái tóc tím của La Lan rủ xuống u ám như bóng ma, trong nháy mắt Dịch Long Long rơi vào khủng hoảng trầm trọng, bây giờ không có Ngải Thụy Khắc ở đây, nàng hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình, Lâm Kỳ nhìn qua cũng hoàn toàn không trông cậy được....

Sẽ bị bán đi, có thể sẽ bị xem như vật nuôi mà nhốt lại, hoặc là làm cái gì đó khác.

Tưởng tượng các loại tình cảnh mình có thể gặp phải, Dịch Long Long cảm thấy tương lai đen tối không chút ánh sáng.

Trong đôi mắt lam của con rồng trắng nhỏ ngân ngấn nước, nhưng vẻ tội nghiệp này cũng không thể lay động đạo tặc, hắn mỉm cười ác ý, rút thanh đoản kiếm ra quơ quơ trước mặt nàng, ý cảnh cáo nàng đừng có mơ đến việc chạy trốn, sau đó xoay người quay lại chỗ cũ ngồi xuống.

Dịch Long Long cúi giận cắn móng vuốt của mình.

Người xấu!

Bắt nạt rồng!

28. Chương 28: Trúng Độc

Phải trốn, nhất định phải trốn.

Vì để tránh cho bản thân trở thành chim hoàng yến hay chuột bạch, còn không thì trở thành Mercedes cho người ta cười, thì trước khi La Lan ra khỏi thụ hải, làm thế nào cũng phải chạy khỏi hắn ta.

La Lan không phải nói nàng nhận được “chúc phúc của Mũ Đỏ” sao? Cho dù là ở trong rừng cây chạy loạn, đụng tới dã thú hay quái vật tàn bạo mạnh mẽ đến đâu thì ít nhất, dã thú với quái vật cũng sẽ không đem nàng đi bán.

Vấn đề là, làm sao để trốn thoát đây?

Sau bữa ăn trưa, bởi vì tên đạo tặc tóc tím kia đã ngả bài, Dịch Long Long rốt cục cũng ý thức được nguy cơ, nghỉ ngơi bên suối một hồi, La Lan thông báo tiếp tục lên đường, dọc theo dòng suối mà đi, Dịch Long Long ghé trên vai Lâm Kỳ, cùng dong đưa theo bước chân của Lâm Kỳ, hai mắt nhìn chằm chằm La Lan ở phía trước, vô cùng thất vọng buồn rầu.

Chạy thì chạy, nhưng mà cái này ở bữa trưa vừa rồi đã thấy đấy, thậm chí còn không cần kiểm tra chỉ cần so sánh một chút độ dài của chân hai bên liền có thể kết luận: Dịch Long Long đưa mắt nhìn cái chân ngắn của mình, rồi lại nhìn cái cặp chân dài mà khỏe của đạo tặc, chỉ có thể buông tha ý nghĩ chạy đua giữa người và rồng.

Về phần bay, điều này lại càng không có khả năng, tuy rằng nàng có một đôi cánh nhỏ, nhưng đôi cánh này vô hết sức, nhiều nhất cũng chỉ dùng như cái quạt, có thể quạt ra chút gió.

La Lan đi đằng trước, chỉ nghe thấy phía sau cứ vang lên tiếng than ngắn thở dài non nớt suốt cả đoạn đường, hần quay đầu đi, để miễn phải nhìn thấy ánh mắt ai oán của Dịch Long Long.

Tuy rằng ánh mắt này nhìn thì vô cùng đáng thương, nhưng cứ nghĩ đến chủng tộc của nó là rồng, thì đạo tặc lại nhin không được mà có cảm giác lông tóc muốn dựng đứng.

Cái con rồng này có lẽ chính là đứa có tính cách quái dị nhất từ trước đến giờ của Long Tộc.

Đi cả một buổi chiều, hoàng hôn bắt đầu buông xuống khu rừng, La Lan lại một lần nữa dừng chân nghỉ ngơi. Suốt cho đến chiều, Dịch Long Long ngoại trừ dùng ánh mắt ai oán nhìn hần, còn lại thì không có hành động nào phản kháng, điều này làm cho La Lan bớt lo nhưng đồng thời lại có chút thất vọng.

Hần sờ dĩ cổ tình uy hiếp Dịch Long Long, còn có một mục đích khác, đó là thử xem Dịch Long Long có thật sự nhu nhược như vẻ ngoài hay không, có lẽ việc này không cần thiết quan tâm quá, nhưng nếu không biết rõ ràng, trong lòng hần sẽ không thoải mái.

Sự kinh hãi khi Thiên Ưc Tinh Thần chém tan tòa tháp vẫn còn lưu lại trong hần, thế nào cũng không tin nổi, sức mạnh của Dịch Long Long thể hiện ra như vậy, hần thậm chí có chút hy vọng rằng, Dịch Long Long biết được mục đích của hần, tức giận phản kích.

Đây là một thử thách mạo hiểm, La Lan đương nhiên biết điều này, nhưng hần sống nhiều năm như vậy, thứ giỏi nhất, chính là khả năng “chạy”, ngay cả trận đánh lần trước với Ngải Thụy Khắc, hần cũng nắm chắc có thể an toàn chạy thoát.

Nhưng mà qua một buổi chiều này, La Lan cuối cùng cũng tin tưởng, rằng con rồng nhỏ này này thật sự hoàn toàn không có tính uy hiếp.

Ngay cả bản thân La Lan, cũng không biết giải thích thất vọng trong lòng như thế nào: Loại sinh vật như rồng, từ trước đến giờ trong trí nhớ của hần, đã in đậm một ấn tượng là “cực kỳ cường đại”, thời hần còn thiếu niên từng nhìn thấy một con rồng bay trên trời, một cái bóng khổng lồ xẹt qua trên mặt đất, sự cường đại thuần túy ấy khiến hần rung động đến mức suốt đời cũng không sao quên được, đó là một loại sức mạnh vượt trên hết thấy mọi thứ, hoàn toàn không có giới hạn.

Nhưng mà sau khi hần lớn lên, lại nhìn thấy cảnh một con rồng ngoại tộc, từng là tồn tại huy hoàng như vậy cuối cùng lại lưu lạc đến hoàn cảnh này, làm cho trong lòng La Lan không làm sao diễn tả được cái cảm giác mất mát.

— La Lan không phải là Ngải Thụy Khắc.

Dịch Long Long nhìn đạo tặc đang ở bên dòng suối rửa mấy quả mận hái được trên đường, trong lòng lại một lần nữa xác định lại ý nghĩ này. Kiếp trước nàng chỉ sống trong bệnh viện, không có nhiều kinh nghiệm giao tiếp với mọi người, tuy rằng nhìn thấy không ít, nhưng từ việc nhìn đến việc thực hành, có một khoảng cách rất lớn.

Hiện tại cũng là như vậy.

Tuy hiểu bản thân mình là rồng, hơn nữa còn là con rồng cuối cùng, những người khác tất nhiên sẽ đối với nàng có thái độ khác nhau, nhưng khi rời xa Ngải Thụy Khắc, lại cùng cái tên đạo tặc xấu xa này ở cùng một chỗ, mới chính thức cảm nhận được điểm này.

Dịch Long Long lại thở dài, cái móng nhỏ vô vô Lâm Kỳ, bảo cho hần buông nàng xuống, ánh mắt của nàng vô tình đặt trên đoản kiếm của La Lan vút trên mặt đất, cái này là vừa rồi La Lan dùng để chẻ mấy cành cây, vẫn chưa cất vào trong vỏ.

Dịch Long Long bước chân nhỏ bé nhưng rất nhanh chạy đến, hai tay trước ôm lấy chuôi kiếm, nâng đoản kiếm lên, lúc này La Lan nghe thấy tiếng động lạ liền quay đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy động tác này của nàng.

Nhìn đôi mắt tím lóe lên vẻ chế nhạo cười cợt, Dịch Long Long bỗng nhiên cảm thấy, hẳn rõ ràng không thêm để ý đến hành động rất ngu ngốc này, hiện tại bộ dạng của nàng, hoàn toàn không có sức uy hiếp hay đe dọa người ta, một con rồng trắng nhỏ nhỏ cầm thanh đoản kiếm so với thân thể mình lại giống một thanh kiếm lớn, có đứng lên thanh kiếm thì so ra chân nàng vẫn không dài bằng chân của La Lan.....

Phải, quá ngu.

Mắt so sánh chiều cao đối lập của hai bên, trong nháy mắt chiến ý của Dịch Long Long toàn bộ biến mất, thanh kiếm cũng vô lực mà rơi xuống. Vừa rồi nhìn thấy kiếm liền không suy nghĩ gì mà cầm lên cũng đã đủ ngu rồi, giờ mà còn làm tới, chỉ có thể tự rước nhục vào thân.

La Lan chăm chú nhìn, Dịch Long Long hết sức xấu hổ mà buông kiếm, lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua móng vuốt của nàng, cắt một dấu mờ nhạt, miệng vết thương không sâu, nên máu cũng chưa chảy ra, Dịch Long Long cũng không để trong lòng, chỉ chán nản liếm liếm móng vuốt nhỏ nhỏ bị thương, ồ đột mà kéo lê cái đuôi đi về chỗ cũ.

Trông thấy La Lan đã rửa xong đồng mặt, ánh nước lấp lánh, Dịch Long Long tự động đi đến gần dòng nước rửa tay, tinh thần cực kỳ sa sút.

La Lan thuận tay cầm lấy đoản kiếm, cắt đi nhưng phần dập trên quả mặt, cổ tay khẽ chuyển ném lên, hai quả mặt đỏ tươi bay theo một đường cung đẹp đẽ, chuẩn xác rơi vào trước người Lâm Kỳ và Dịch Long Long.

Dịch Long Long theo bản năng nâng tay tiếp lấy quả mặt, ở phần cắt lẹm đi, lộ ra phần ruột mọng nước chảy tràn trên tay nàng.

Dịch Long Long vươn đầu lưỡi mềm, cẩn thận liếm sạch nước quả trên móng vuốt, đang muốn há mồm cắn một miếng, bỗng nhiên lại thấy tiền La Lan vẽ mặt thống khổ té trên mặt đất, trên tay hẳn còn cầm quả mặt đã cắn một miếng.

Quả mặt có độc sao?

Nhớ tới chính mình vừa rồi cũng uống một ít nước quả, Dịch Long Long kích động không thôi, nàng toàn thân cứng ngắc, chờ đợi cái chết đau đớn buông xuống trên người mình, nhưng mà đợi một lúc lâu, cũng không thấy có gì khác thường.

Lại nhớ tới vừa rồi La Lan còn đưa cho Lâm Kỳ một quả mặt, Dịch Long Long vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy Lâm Kỳ bên cạnh vì mùi vị ngon ngọt nên đã ăn xong quả mặt rồi, vẻ mặt xinh đẹp tuyệt trần mang nét ngây thơ, bây giờ có vẻ hơi hơi thỏa mãn, vẫn bình yên vô sự như trước.

Tình hình trước mắt phi thường quý dị, chỉ có mình La Lan nằm dưới đất lăn lộn rên rỉ, bên cạnh một người một rồng thì trong lòng đầy tò mò ngồi chồm hổm ở đó, trơ mắt nhìn hẳn biểu diễn.

Lâm Kỳ vươn tay chạm chạm vào cái móng nhỏ của Dịch Long Long, có chút kỳ quái hỏi: "Hắn đang làm cái gì?" Đối với tình hình trước mắt này, hẳn cực kỳ khó hiểu.

Dịch Long Long thuận miệng trả lời bậy bạ: "Không biết, có thể là phương pháp vận động độc môn của đạo tặc trước khi ăn?" Nàng kiếp trước có nghe một câu tục ngữ rằng "Sau khi ăn xong đi bách bộ, sống đến chín mươi chín tuổi" Tục ngữ nói như vậy, không chừng loại nghề nghiệp như đạo tặc này trước khi ăn cơm phải có một yêu cầu nhất định.

Thật là đặc biệt.

"Người mới có phương pháp vận động trước khi ăn, cả nhà các người đều vận động trước khi ăn!" Khó khăn nghiêng răng nghiêng lợi mà rít ra một câu, La Lan đau đến không nói lên lời, hẳn cảm thấy toàn thân mình trên dưới như có lửa nóng đốt cháy, rồi trong chớp mắt các mạch máu lại lạnh buốt như băng chảy khắp cơ thể, cả người vừa muốn nóng đến nổ tung, bây giờ lại lạnh như muốn đông cứng lại.

Trong hỗn loạn, La Lan nhớ tới một việc hấn suýt quên đi: Trong máu của long tộc, có ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, đó là thứ nhân loại không có khả năng tiếp nhận, vừa rồi Dịch Long Long cầm kiếm vô ý làm bị thương ở tay, tuy rằng không rõ ràng, nhưng đã có chút máu dính lại trên thân kiếm, mà hấn sau đó lại lấy đoản kiếm cắt mạch, có lẽ vết cắt trên quả mạch vừa đúng chỗ đã dính máu, càng không hay hơn là chính hấn lại ăn phải.

Hấn bởi vì tin rằng Dịch Long Long nhu nhược, liền chủ quan mà không để ý năng, cho nên cũng đúng lúc không nhớ rằng, mặc dù lưu lạc đến mức này, nhưng năng vẫn là một con rồng chính hiệu, trong thân thể năng đang chảy, chính là loại huyết mạch đáng sợ nhất trên đời, mặc dù chỉ là không đến nửa giọt máu, đối với hấn mà nói, cũng chính là độc được chết người.

Kịch liệt thống khổ, giống như sinh mệnh đang bắt đầu bị thiêu đốt.

29. Chương 29: Ác Có Ác Báo

“Đê tiện.” Lại tập thêm một lúc phương pháp vận động độc môn của đạo tặc, sau cùng La Lan cũng dễ chịu đi một chút, mồ hôi đầy mặt, mồm thở hồng hộc, phần nộ mà chỉ trích Dịch Long Long: “Người giả vờ khiến cho người ta lơ đãng cảnh giác, thực ra mục đích chính là dùng máu của mình hạ độc sao? Thật sự quá đê tiện.”

Dịch Long Long trợn mắt há hốc mồm, qua một hồi lâu mới nhớ ra mà phản ứng lại: “Nói điều, máu của ta làm sao mà hạ độc được?” Nghe hấn nói như vậy, cảm thấy rất oan cho rồng.

“Trái cây là người tự hái, tự tay rửa, cũng chính người dùng đoản kiếm gọt, thậm chí chúng ta ăn trái nào cũng là do người chọn, bản thân ngu ngốc tự trúng độc đã chẳng hay ho gì lại còn đổ vấy cho rồng vô tội, thật không biết xấu hổ!” Từng câu từng chữ không hề lộn xộn tự biện xong, cái miệng nhỏ nhắn của Dịch Long Long bĩu ra, tỏ vẻ vô cùng coi thường đạo tặc.

Dịch Long Long phản bác lại một hơi khiến đạo tặc không chống đỡ được lời nào, câu “ngu ngốc” hệt như giáng một đòn nặng nề lên đầu hấn, đánh cho lòng tự trọng của hấn tổn thương nghiêm trọng, nhưng làm thế nào hấn cũng không thể chấp nhận được là do chính mình đã quá sơ ý, tự nhiên đi ăn phải thực vật dính máu rồng, cái này quả thực là so với ăn phải cơm thiêu còn mất mặt hơn, nếu truyền ra ngoài, hấn cũng không cần phải lăn lộn trong giới đạo tặc nữa.

Từ trước tới giờ trên đại lục này, cũng không có xảy ra cái chuyện vô lý khủng khiếp thế này, thứ nhất, Long tộc thuần chủng lực lượng vô cùng cường đại, căn bản không cần sử dụng loại thủ đoạn nhảm chán như vậy mà hại người, thứ hai, trước giờ hấn đều biết Long tộc da vốn dày như tường thành, làm sao mà giống như cái đĩa trước mắt này, da mỏng dính, một thành đoản kiếm bình thường cũng có thể cửa chảy máu?

Da mỏng như vậy chẳng phải sẽ đi gây họa cho người sao!

Đạo tặc xui xẻo vừa tiếp tục phương pháp vận động độc môn trước khi ăn vừa phát ra những tiếng rên rỉ dễ làm người ta hiểu lầm, cơ thể hấn giống như bị nham thạch nóng bỏng nung chảy, toàn thân máu thịt đều muốn bốc hơi khô héo, nhưng trước khi khô héo một khắc, sẽ lại xuất hiện một luồng lạnh lẽo như băng thay thế sự nóng bỏng, tỏa khắp toàn thân, nóng lạnh thay nhau tra tấn hấn, tiếp sau đó hấn không còn nói được thêm một lời dư thừa nào nữa.

Dịch Long Long cẩn thận quan sát một hồi, cuối cùng xác định là La Lan thực sự trúng độc, năng nhìn không được nâng móng vuốt lên nhìn vết thương vừa rồi bị đoản kiếm cửa vào, vết thương nhỏ bé kia gần như không còn thấy nữa: Chẳng lẽ mình ngoại trừ thân phận là gấu trúc quý hiếm, còn kiêm thêm năng lực của Hạc Đỉnh Hồng(Một loại kịch độc)?

Lâm Kỳ từ tốn đi sang một góc, đưa tay lấy thêm quả mạch đã rửa sạch để ăn, rồi thuận tiện đến gần thưởng thức màn lăn lộn của La Lan, sau khi ăn xong hấn rửa sạch tay rồi quay lại, học theo bộ dáng của La Lan lăn lộn trên đất hai vòng, tiếp đó hấn đứng lên, có chút mất hứng phỉ phẩy mấy cái lá dính trên tóc: “Không vui.”

La Lan thực sự quá thống khổ, sắp muốn điên rồi, đây là cái loại người (rồng) gì, có thể phản ứng bình thường một chút không?

Dịch Long Long nhìn La Lan đau đớn khó chịu, cũng có chút không đành lòng, tuy biết rõ người này không có ý tốt, nhưng nàng không muốn trở mặt nhìn một người ở trước mặt nàng cứ như vậy mà chết đi, nàng lui về phía sau hai bước, đề phòng La Lan bỗng nhiên nhảy dựng lên mà bóp chết nàng cho hả giận: “Ê, người có cách nào giải độc không?” Ý nàng là độc của máu rồng.

Lúc này La Lan gần như muốn lảo đảo cũng khó, hắt thở hổn hển nói một cách đứt quãng: “Ta..... Mà..... Biết, đã..... Không cần như vậy.” Nói chính xác thì máu rồng thật ra không phải là một loại độc, mà là một loại sức mạnh mang tính hủy diệt, có thể triệt tiêu được sức mạnh, chỉ có sức mạnh, nhưng mà hắt còn xa mới có trình độ ấy.

Đây chẳng lẽ chính là điều Thần nói: Người có tà niệm sẽ bị tà niệm cắn trả hay sao?

Ý thức chập chờn, La Lan nhớ lại lúc đi cùng tiểu đội bằng màu kia, thần quan từng nói như vậy, hắt xưa nay đối với những loại thuyết giáo đều “xin miễn cho kẻ bất tài”, bây giờ không biết vì sao lại nhớ đến.

Từ khi hắt đi trên con đường này, đã làm không ít chuyện, mấy cái loại kiểu như lương tâm này nọ, đã sớm từ bỏ rồi, nhưng bây giờ phạm phải một sai lầm cơ bản như thế này, cũng coi như bị thần trừng phạt đi.

Tóm lại, La Lan tập bài vận động trước khi ăn rất lâu, cho đến lúc màn đêm buông xuống, những ngôi sao bắt đầu xuất hiện, tiếng rên rỉ của hắt mới dần yếu đi, toàn thân bị sức mạnh cắn xé mà ướt đầm mồ hôi, gục xuống hôn mê.

Thấy La Lan thật lâu không có động tĩnh, Dịch Long Long mới dám tiến lại gần, nàng đứng phía đầu La Lan, đưa tay kiểm tra hơi thở của hắt: Hơi thở của đạo tặc tuy rằng mỏng manh, nhưng dù sao vẫn đều.

Dịch Long Long nhẹ nhàng thở ra: Tốt rồi, dù sao cũng không có chết người.

Hai móng vuốt khép lại đặt ở trước ngực, Dịch Long Long cúi người về phía đạo tặc: “Ai đó, thật ngại, bởi vì người muốn bắt ta đi lĩnh thưởng, tất nhiên ta cũng phải thừa dịp người không thể cử động mà chuẩn.”

Đây quả thực là cơ hội trời cho, nàng nếu không nhân dịp này mà chạy, thì chính là nào có vấn đề.

“Ai, Lâm Kỳ, lại đây giúp đi.” Đưa tay vẫy về phía Lâm Kỳ, Dịch Long Long nhắm mắt lại chỉ huy hắt cướp sạch đồ của đạo tặc, trước tiên lột quần áo của đạo tặc, rồi cho Lâm Kỳ đem đạo tặc kéo vào sau một gốc cây đại thụ trong rừng, nàng lúc này mới dám mở mắt, cướp đoạt tiền và đồ đạc của La Lan, những thứ trong đó dù biết dùng hay không, tất cả đều chất lên lưng của Lâm Kỳ.

“Được rồi, đại công cáo thành!” Dạy Lâm Kỳ dùng quần áo của La Lan làm thành một cái tay nải đơn giản, Dịch Long Long vui vẻ vỗ tay, tâm tình uể oải cả một buổi chiều, lúc này một lần nữa khôi phục lại, “Bây giờ đem cái tên đạo tặc đáng ghét này bỏ lại khu rừng đáng sợ này đi.”

Ra hiệu cho Lâm Kỳ ngồi xuống, chuẩn bị trèo lên, Dịch Long Long bỗng nhiên nhớ tới điều gì, hai tay cầm lấy thanh đoản kiếm đã gián tiếp cứu mình, đi vài bước đến ven rừng, cắm trên mặt đất.

Tuy rằng rất giận La Lan, nhưng nàng cũng không có ý muốn hại chết hắt, chờ khi La Lan tỉnh lại, chỉ cần thanh đoản kiếm và kinh nghiệm của hắt, hắt là có thể tồn tại ở trong rừng.

Nhưng không có quần áo, vậy nên chắc La Lan cũng không dám khóa thân mà chạy loạn trong rừng, như thế bọn họ có thể tranh thủ ít thời gian mà chạy trốn.

Xem xét lại ý tưởng của mình, xác định hắt là không có vấn đề gì, Dịch Long Long lúc này mới an tâm mà trèo lên vai Lâm Kỳ, đưa một cái móng vuốt nho nhỏ về phía trước, trong ánh trăng sáng mờ mờ, khung cảnh trở nên hết sức êm ả, nói: “Chúng ta xuất phát!”

30. Chương 30: Ma Pháp Dẫn Đường

Một là cô rồng có tình trạng thể chất nhất trong lịch sử, một là cậu bé xinh đẹp thần bí có lẽ vì bị giam giữ quá lâu mà trí năng không được bình thường, chạy khỏi La Lan, kẻ có thể làm kim chỉ nam sinh tồn trong rừng rậm, không hề có mục đích, chỉ biết nhắm một hướng vừa đi vừa tính.

Lâm Kỳ vai trái đeo một bao đồ, bên vai phải Dịch Long Long nằm bám sát ở đó, đưa cái móng vuốt nhỏ chỉ về phía trước.

Dịch Long Long bé nhỏ ngồi trên vai Lâm Kỳ, chỉ huy hần chạy nhanh về phía trước, ánh trăng phủ lên người họ, yên tĩnh và thanh bình, thậm chí cả côn trùng cũng đều ngủ say, chỉ có tiếng guốc gỗ gõ trên mặt đất của thiếu niên xinh đẹp trên tháp cao.

Điều Dịch Long Long có chút không ngờ tới chính là, Lâm Kỳ tuy rằng bề ngoài nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng thể lực thì thật sự không tồi, hần và nàng chạy nguyên một đêm, mãi cho đến khi mặt trời lên, ánh nắng ban mai tỏa xuống rừng, vẫn chưa ngừng bước, chạy gấp như vậy, nhưng hơi thở của hần vẫn giống như lúc đầu bình thản đều đều.

Thật sự là thể lực tốt!

Dịch Long Long hâm mộ vỗ vỗ bả vai Lâm Kỳ: “Dừng lại đi, chúng ta nghỉ ngơi một chút, tên kia chắc là không đuổi kịp đến đây đâu.” Cho dù Lâm Kỳ thể lực tốt, cũng không cần phải phung phí như vậy, lúc nên nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi.

Lâm Kỳ nhu thuận gật đầu, khom người đặt Dịch Long Long xuống, tiếp theo một người một ròng đều tự nghe thấy bụng đói phùng vang lên tiếng “Ừ”.

Tối hôm qua, vì tự nhiên xảy ra sự kiện trùng độc, Dịch Long Long không có ăn nhiều mặn, Lâm Kỳ tuy rằng không sợ chết ăn thêm một quả, nhưng sau đó đều bị Dịch Long Long cản lại, để tránh việc hần chẳng may ăn nhầm máu rồng.

Bởi vậy qua một đêm, hiện tại bọn họ đều đói bụng.

Dịch Long Long trên mặt nóng lên, vội vàng vẫy vẫy cái móng vuốt phân tán sự chú ý: “Trước hết nghĩ biện pháp tìm đồ ăn đã..... Đứng rồi, nhìn kỹ xem tên kia mang theo cái gì.” Lúc trước cướp đồ vẫn chưa kịp cẩn thận xem xét, hiện tại vừa đúng lúc rảnh rỗi.

Lâm Kỳ cúi tay nải xuống, mở ra, đem tất cả những thứ bên trong đổ hết ra đất, Dịch Long Long ngồi một bên, đưa tay cầm từng thứ một lên.

La Lan mang theo rất nhiều thứ phức tạp, trong đó đương nhiên không thể thiếu đồ mở khóa, còn có những loại đồ vật hình dáng rất tinh xảo, có đá dùng để lấy lửa hình dạng như con dao nhíp cũng không biết tên là gì, ngoài ra, Dịch Long Long còn tìm thấy cái bát và thìa mà La Lan dùng để thi triển ma pháp dẫn đường. Cái này nhìn qua giống như đồ để ăn cơm, Dịch Long Long đem nó đến trước mắt, dưới ánh nắng sớm cẩn thận xem xét, phát hiện cái bát và cái thìa này không phải tuyền màu đen, phía trên nó đều có những đường hoa văn màu bạc vô cùng tinh tế, chẳng qua những đường hoa văn này mịn mà nhỏ như tơ, nhìn thoáng qua sẽ không phát hiện.

Dùng móng vuốt cào cào lên đường hoa văn mỏng manh màu bạc, nhưng không cào xuống được cái gì, Dịch Long Long lại cầm cái thìa đặt lên miệng cắn cắn, cũng không có gì, cảm thấy thật chẳng có gì thú vị liền đặt sang một bên, tiếp tục nghiên cứu những thứ khác.

Nhưng một lúc sau, nàng bỗng nhiên cảm giác xung quanh dường như có gì đó không bình thường, quay đầu lại, nàng thấy mỹ thiếu niên ngây ngô kia ngồi đang quỳ trên mặt đất, một tay giơ lên, lòng bàn tay hướng xuống dưới thẳng ngay cái bát và thìa nàng vừa đặt đó, trên thân bát cùng thìa những hoa văn màu bạc lúc này giống như có phản ứng, tỏa ra ánh sáng huyền lệ, những đường hoa văn từ từ lan tỏa, một lát sau, ánh sáng màu bạc tựa nước suối từ trong bát phun ra, ngân quang không hướng thẳng lên trời, mà nghiêng sang một hướng, chiếc thìa không nằm ở chỗ cũ nữa, mà chỉ về một hướng xa xa trong rừng, cũng không biết là xa đến mức nào nữa.

Dịch Long Long vô cùng kinh ngạc, nghĩ lại, lúc trước La Lan đem cái đồ vật này ra, mục đích là muốn dùng ma pháp để tìm đường, nhưng lại đang ở trong khu rừng im lặng nên đành bỏ, chẳng lẽ hiện tại bọn họ đã thoát khỏi cái nơi gọi là khu rừng im lặng?

Mà bây giờ cái nàng nhìn thấy, chính là ma pháp dẫn đường?

Nói như vậy, cái tia sáng màu bạc kia, đang chỉ hướng chính xác có thể rời khỏi rừng?

Giỏi!

Dịch Long Long có chút hưng phấn mà đưa tay vỗ vỗ vào Lâm Kỳ: “Người biết dùng cái này? Có phải cái tên ma pháp sư trong tháp kia dạy cho người không?”

Lâm Kỳ biết ma pháp, tuy rằng Dịch Long Long giật mình, nhưng nghĩ một chút thì rất nhanh lại cảm thấy bình thường, hẳn tuy rằng bị nhốt trong tháp một thời gian dài, nhưng mưa dầm thấm đất, cũng phải biết một chút chứ?

Hoàn toàn không nghi ngờ thêm gì nữa, Dịch Long Long tay chân vội vàng thu thập hết đồ của đạo tặc lại, đem cái bát và thìa để bên ngoài, hớn hở mà hỏi Lâm Kỳ: “Giờ thế nào? Có phải là nên đi theo ánh sáng màu bạc này không? Cái bát bây giờ xử lý thế nào?” Không lẽ để lại đây?

Thật sự có thể dẫn đường, xem ra đây là thứ tốt a, giữ lại rồi đưa cho Ngải Thụy Khắc là tốt nhất.

Lâm Kỳ nâng bàn tay trắng nõn đẹp tuyệt trần lên, vẻ mặt dường như có chút hoang mang, giống như không rõ chính mình vừa rồi đã làm cái gì, hẳn cũng không biết cái bát và thìa này là đồ gì, ma pháp dẫn đường hay gì gì đó, hẳn hoàn toàn không hiểu, chính là nhìn đến đồ vật này, hẳn tự nhiên làm như vậy, thân thể tự có phản ứng mà hành động như vậy, giống như là bản năng đã ăn vào trong máu.

Đối với câu hỏi của Dịch Long Long, hẳn không có cách trả lời, chỉ dựa vào trực giác mà gật đầu.

“Vậy đi thôi.” Không có thời gian mà nghĩ nhiều, phát hiện thứ đồ mới mẻ này, Dịch Long Long vui vẻ mà trèo lên bả vai Lâm Kỳ, tiểu móng vuốt ở trên vai hẳn vỗ vỗ nhẹ nhàng: “Đi thôi đi thôi, chờ lát nữa sẽ ăn, giờ phải đi xem đã.”

Nàng cũng không sốt ruột đi khỏi phiến rừng này, chỉ là thấy món đồ chơi mới làm cho rồng con có chút cao hứng, rất muốn nhìn xem tia sáng này có phải thật sự chỉ đường được hay không.

Cho dù sau cùng nếu đi ra khỏi khu rừng này, nàng có lẽ sẽ sợ hãi, nhưng vẫn sẽ không lùi bước

Quả thật, không phải ai cũng tốt được như Ngải Thụy Khắc, nhưng cũng không nhất định tất cả mọi người đều giống La Lan.

Đã từng là con người, nên cô rồng đối với họ vẫn giữ lòng tin như trước.

Một người một rồng theo tia sáng bạc chỉ đường, cái gì cũng không biết cứ ở trong rừng mà xông loạn vào, hơn mười ngày như vậy nhưng lại không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có lẽ con đường bọn họ đi đặc biệt an toàn, cũng có thể do “chúc phúc của Mũ Đỏ” có tác dụng, nhưng mặc kệ là gì, tóm lại là may mắn, tóm lại là một người một rồng có thể nói là hoàn toàn dựa vào một thứ may mắn mơ hồ, hơn mười ngày sau, đã thấy được ở phía trước có khói bốc lên.

Có khói, nghĩa là rất có thể có người.

Vì để an toàn..., Dịch Long Long quyết định giấu mình, nàng bảo Lâm Kỳ đem nàng bỏ vào trong cái bao trên lưng, thân hình nho nhỏ cuộn lại, cùng đứng đưa theo bước chân của Lâm Kỳ, tiến thẳng về phía trước.

31. Chương 31: Đặc Sản Trăn Hương Thảo

Dưới sự chỉ huy của Dịch Long Long, Lâm Kỳ đi chậm lại, cách một lát, Dịch Long Long lại từ trong bao đồ phía sau thò cái đầu trắng tinh ra, từ sau vai mỹ thiếu niên quan sát một chút, cẩn thận lên nhìn về phía trước theo dõi tình hình.

Rừng cây dần thưa thớt, những luồng gió nóng lùa vào mặt.

Đường ánh sáng màu bạc, hơn mười ngày nay vẫn chưa từng ảm đạm tiêu tán đi, tia sáng đẹp đẽ vẫn chỉ dẫn phương hướng cho họ, giống như ngón tay của thần linh, mạnh mẽ và vĩnh hằng.

Phía trước đã có thể thấy loáng thoáng được hình dạng của những ngôi nhà, lúc này đang là giữa trưa, khói bếp chính là từ nơi này bốc lên.

Nhưng lúc này, Dịch Long Long lại đưa tay túm lấy áo Lâm Kỳ, ý bảo hắn dừng lại. Nàng hoàn toàn không hiểu cái gì là ma pháp, cũng không biết cái gọi là ma pháp dẫn đường kia như thế nào có thể phát động, nhưng theo suy luận, nếu là dẫn đường, như vậy có thể chỉ có một tọa độ nhất định, tọa độ này lại rất có thể là thị trấn nhỏ mà đám người La Lan bắt đầu xuất phát.

Nếu trong trấn nhỏ này có người biết La Lan, nhưng lại nhìn thấy người trở về không phải là Lan Lan, thì sẽ nghĩ thế nào?

Như vậy không thể nghi ngờ, bọn họ sẽ bị xem như kẻ cướp mà bắt lại, tuy rằng bọn họ quả thật là cướp sạch của La Lan, nhưng đó là tự vệ chính đáng.

Hoặc đỡ hơn, cho dù không ai xem bọn họ như tội phạm, nhưng cột sáng này đã phát ra nhiều ngày, nếu bọn họ theo ánh sáng này đi ra ngoài, nhất định sẽ khiến nhiều người chú ý.

Nàng là rồng khiếm tốn mà.

Thân hình bé nhỏ ngọc ngậy, Dịch Long Long từ trong bao quần áo cửa quây chui ra trên vai Lâm Kỳ, đưa móng vuốt ngăn hắn lại: “Dừng lại, chúng ta đổi hướng khác.”

Nàng dắt Lâm Kỳ lui về trong rừng rậm, rời khỏi đường ánh sáng kia, lại cẩn thận quanh co gần một vòng, mãi cho đến lúc hoàng hôn xuống, bọn họ mới từ một hướng khác, chậm rãi đi đến gần thị trấn nhỏ.

Thị trấn nhỏ nơi đám người La Lan xuất phát, được xem là nơi phòng thủ và kiểm soát của biên giới, nhưng thị trấn này lại có một cái tên chẳng liên quan gì đến lực lượng trên, tên của nó là Trấn Hương Thảo, nguyên nhân là do nơi này trồng ra những loại hương thảo tốt nhất, là những nguyên liệu không thể thiếu khi điều chế nước hoa.

Ngoài các loại hương thảo, theo như lời của tiểu đội băng màu và La Lan từng nói trên đường, Trấn Hương Thảo còn có hai thứ nổi tiếng, thứ nhất là quán rượu Cây Sồi, thứ hai là các Thần Quan trong Thần Điện.

Thần điện là kiến trúc tôn giáo trên đại lục này, cũng là tín ngưỡng phổ biến đối với Thần Âu Nhĩ, thế lực của thần điện rất lớn, khắp nơi trên đại lục đều có thần điện, tạo ra rất nhiều thần quan, trong đó thần điện của Trấn Hương Thảo, tổng cộng có hai thần quan, một người chính là vị thần quan tóc xám đi theo tiểu đội băng màu, một người khác, chính là “sản phẩm nổi tiếng” trong miệng La Lan, thân phận cũng là thầy giáo của thần quan tóc xám kia.

Lúc nói đến vị thần quan “đặc sản hạng hai”, La Lan cũng không kể nhiều lắm, chỉ là cười một vẻ không biết nên hình dung thế nào: “Sau khi người nhìn thấy hắn, sẽ hiểu được.”

Ánh sao trên bầu trời đã bắt đầu xuất hiện, bước chân của Lâm Kỳ cuối cùng cũng gần đến biên giới, đồng thời cũng là nơi Thụ Hải mệnh mong tiếp giáp cùng thị trấn nhỏ này, cạnh trấn nhỏ dựng một bức tường thành bằng đá cũ kỹ, mặt ngoài loang lổ những dấu vết phong sương, tựa như người hùng vào tuổi xế chiều, cổ xưa mà huy hoàng.

Lâm Kỳ vừa đến gần trấn nhỏ, đã bị binh lính tuần tra gần đó phát hiện, trải qua hơn mười ngày sống trong rừng, tuy rằng một đường cũng không gặp nguy hiểm, nhưng bề ngoài của Lâm Kỳ thoát nhìn vẫn là vô cùng chật vật, trường bào màu đen của hắn dính đầy bụi đất, tóc cũng vương đầy lá khô, nhìn qua cứ giống như kẻ lang thang bất hạnh.

Bọn lính đối với người như Lâm Kỳ có vẻ cũng không lạ lùng, càng không có vẻ gì là cảnh giác, tuy rằng thụ hải rộng lớn, nhưng nơi này là nơi mạo hiểm giả ưa thích nhất, xung quanh đây có vài trấn nhỏ cũng tiếp giáp Thụ Hải, từ một trấn xuất phát, rồi lại quay về một trấn khác, việc như vậy cũng không coi là hiếm thấy.

Xem cách ăn mặc của Lâm Kỳ dường như là ma pháp sư, hơn nữa có vẻ đang khó khăn, đội tuần tra tùy ý phái ra một người, hỏi tên của Lâm Kỳ, sau đó đưa hắn đến ở một nhà trọ trong trấn.

Dịch Long Long nguyên bản còn lo lắng sẽ bị thẩm vấn điều tra, nên trước đó đã chuẩn bị rất nhiều, hiện tại toàn bộ đều không dùng đến.

Xem ra cái gọi là thủ vệ biên cảnh này thật quá lơ lửng.

Bước qua tường thành biên cảnh, không khí trong trăn với bức tường thành quân sự nhuộm màu cổ xưa kia rất khác nhau, trong ánh sáng nhu hòa mờ nhạt, cả trăn đều trăn ngập một hương vị ảm ảm an lành.

Binh lính đi trên đường, cả một đoạn đường đều mỉm cười và chào hỏi những người xung quanh, có đôi khi dừng chân tán gẫu hai ba câu, giống như mỗi một người ở đây hẳn đều biết và quen thuộc, thậm chí khi nhìn thấy một người phụ nữ đi bộ mang theo vật nặng, hẳn còn chủ động chạy đến giúp đỡ, đưa nàng về nhà.

Đáng ra đoạn đường cũng không xa lắm, nhưng bởi vì người lính kia cả đường thăm hỏi, nên ước chừng hơn nửa giờ sau, bọn họ mới đến được quán trọ mà người lính đó nói.

Quán trọ và quán rượu của trăn nhỏ này là hai trong một, tầng dưới là quán rượu, trên lầu là nơi để khách trọ lại.

Mời Lâm Kỳ vào lữ điếm, người lính kia cũng vào theo: “Quán rượu Cây Sồi là nơi có loại rượu ngon nhất ở đây, đến Trăn Hương Thảo, có hai thứ nếu ngài không thử qua, thì cũng như chưa từng đến đây.”

Tuy rằng Lâm Kỳ cả một đoạn đường trầm mặc không nói, nhưng người lính kia cũng không để trong lòng, vẫn cứ như trước rất nhiệt tình giới thiệu: “Thứ nhất chính là những loại cỏ thơm của bản trăn, rất nhiều quý tộc dùng phần thơm và nước hoa, đều lấy cỏ thơm được trồng từ nơi này làm nguyên liệu điều chế, trong trăn có người dùng cỏ thơm này làm thành nước hoa, ngài có thể mua một lọ, có rất nhiều mùi hương.”

“Thứ hai, chính là quán rượu Cây Sồi này, so với ở đế đô còn thoải mái hơn, ngài ở tại đây, hoàn toàn không sai.”

Dịch Long Long nghe hẳn nói mà thích thú, lại nhớ đến lời La Lan từng nói qua về đặc sản của trăn Hương Thảo, nhin không được tò mò mở miệng hỏi: “Như vậy thần quan của thần điện đâu? Ta nghe nói thần quan trên trăn cũng phi thường nổi tiếng.” Hơn mười ngày ở chung, Dịch Long Long đã có thể hoàn toàn bắt chước được giọng nói của Lâm Kỳ, nàng núp trong túi đồ phía sau Lâm Kỳ, vừa nói Lâm Kỳ liền phối hợp mấp máy đôi môi, tuy rằng khẩu hình khi phát âm chưa thể hoàn hảo, nhưng không có bao nhiêu người chú ý điểm này.

Người lính cũng chỉ cho là Lâm Kỳ đang nói chuyện, hẳn cười khổ một tiếng, thở dài nói: “Ra là ngài cũng có nghe nói sao..... Nếu là vị thần quan đại nhân kia, ngài cũng không nên gặp.”

Tâm trạng của người lính dường như xúc động, hẳn vội ngậm miệng, rất nhanh đưa Lâm Kỳ đến trước quầy, nói hai ba câu với chủ quán, rồi xoay người rời đi.

Chủ quán rượu nhìn thấy Lâm Kỳ, liền khom người từ trong quầy lấy ra một tấm thẻ gỗ, thẻ gỗ có treo một cái chìa khóa: “Ở chỗ chúng tôi có quy định là trả tiền trước, thanh toán trước tiền thuê phòng, xin hỏi ngài ở mấy ngày?”

Dịch Long Long ở trong bao nghĩ nghĩ, quyết định không ở quá lâu, nhớ có chuyện gì xảy ra sẽ lập tức rời đi: “Hai ngày, hai căn phòng.” Nàng vừa nói nói, Lâm Kỳ vội vàng phối hợp há mồm.

Chủ quán hơi ngạc nhiên một chút: “Ngài còn có bạn sao?”

Mỹ thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần mang vẻ mặt hồn nhiên, đôi môi khép mở cùng tiếng nói có chút không ăn khớp: “Không có, nhưng ta thích nửa đêm ngủ một phòng, gần sáng lại ngủ phòng khác, ngủ cả hai phòng, không được sao?”

32. Chương 32: Nghỉ Ngơi, Nghỉ Ngơi Một Chút.

Thuê thêm một gian phòng nữa, tất nhiên là để cho Dịch Long Long, nhưng nàng không định xuất hiện, chủ quán rượu kiêm quán trọ neho mắt nhìn Lâm Kỳ một lúc, trong lòng thăm đoán xem tên nhóc này có phải đến để kiểm tra hay không, sau một hồi nhìn, hẳn cho rằng tên này nhất định là một ma pháp sư kỳ quái, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Tính tiền hai gian phòng, cộng với việc phục vụ đồ ăn đúng bữa, chủ quán báo tổng tiền hết ba đồng bạc, ngay sau đó hẳn cực kỳ kinh ngạc nhìn, túi đồ sau lưng tên nhóc ma pháp sư cổ quái kia đột nhiên lóe lên,

tiếp theo đó là ba đồng tiền bạc giống như bị ném ra, bay qua vai ma pháp sư, leng keng hai tiếng, rơi vào lòng bàn tay đang đặt trước ngực của hắn.

Lâm Kỳ lật tay đem tiền đặt trên mặt quỳ.

Lâm Kỳ đương nhiên không hiểu những việc trả tiền như vậy, đây là nhờ Dịch Long Long trước lúc vào trấn đã vất vả dạy dỗ, nói cho hắn rõ những lúc cần phải dùng đến mấy miếng kim loại này, để hắn ngoan ngoãn phối hợp.

Chủ quán thêm lần nữa kinh ngạc, cố gắng không nhìn về phía sau Lâm Kỳ, đã biết hắn ta là một ma pháp sư cổ quái, thân là một chủ quán có kiến thức rộng rãi, không nên tỏ ra quá mức tò mò.

Lúc này trong khách sạn chỉ có vài người khách, ánh sáng cũng tương đối mờ mờ, nhận hai cái chìa khóa trên ông chủ, Lâm Kỳ lộp cộp đôi guốc gỗ leo lên cầu thang, phát ra âm thanh vang vang.

Một mình đi lên tầng hai, Lâm Kỳ hoang mang nhìn quanh, vừa rồi chủ quán chỉ lên cầu thang, hắn mới biết đường lên đây, nhưng lên đến nơi rồi, lại không biết phải làm gì tiếp.

Qua hơn mười ngày ở chung, Lâm Kỳ vừa đứng lại, Dịch Long Long đã biết xảy ra chuyện gì, nàng cảm giác tầng hai này cũng không có người, nên không nghĩ nhiều, từ trong túi đồ chui ra, móng vuốt nhỏ bám vào bả vai Lâm Kỳ, lấy hai cái chìa khóa có treo thẻ gỗ, hai tấm thẻ gỗ này có khắc hoa văn khác nhau, mà ở tầng hai này, trên cửa các phòng, đều khắc những hoa văn tương tự.

Đây chắc để thuận tiện cho người nơi khác hoặc những người không biết chữ đến trọ, có thể nhìn hoa văn này mà tìm phòng.

Chủ quán đưa cho hai gian phòng cạnh nhau, đại khái là để cho Lâm Kỳ nửa đêm đổi phòng ngủ tiện hơn, Dịch Long Long nắm cái chìa khóa còn to hơn tay mình, nhét vào ổ khóa, mở cửa.

Cửa gỗ cạch một cái, Lâm Kỳ đưa tay đẩy ra.

Vừa bước vào phòng, một mùi hương cây cỏ truyền vào trong mũi cả hai, so với mùi rượu nồng nặc ở tầng dưới thật sự khác nhau, trong phòng cực kỳ sạch sẽ, không gian vô cùng tươi mát.

Căn phòng không tính là lớn lắm, chỉ bài trí đơn giản, cái giường ở đây tuy là so với cái trong tháp của Lâm Kỳ thì kém hơn nhiều, nhưng khăn trải và chăn đều là màu trắng, vậy cũng đã đủ hấp dẫn kẻ mê giường lại nhiều đêm không được ngủ ngon như Dịch Long Long.

Từ trên vai Lâm Kỳ nhảy lên giường, Dịch Long Long vừa chạm đến tấm chăn mềm mại, đã cảm thấy hạnh phúc đến toàn thân run rẩy, nàng sung sướng ôm cái đuôi, ở trên giường lăn qua vài vòng, từ đầu giường đến cuối giường, rồi lại từ cuối giường đến đầu giường, đang muốn lăn tiếp, thì bỗng nhiên nhìn thấy một đôi mắt mở to ngây thơ.

Lâm Kỳ ngồi xổm bên giường, tò mò hỏi: "Người đang làm phương pháp vận động độc môn trước khi ăn của đạo tặc à?"

Dịch Long Long mặt mày sa sầm, rồi mới nhớ ra, chính mình hơn mười ngày trước nói linh tinh về đạo tặc, bây giờ lại bị mỹ thiếu niên đầu óc ngây ngô này cho một vố.

Lâm Kỳ giống như một tờ giấy trắng, để nàng tùy ý vẽ loạn, nàng vẽ cái gì, thì hắn sẽ nhớ kỹ cái đó.

Thực ra nàng vốn chưa từng thật sự đem hắn để trong lòng, nhưng hắn lại nhớ rõ mỗi câu nàng nói.

Chống lại ánh mắt ngây thơ của Lâm Kỳ, Dịch Long Long có chút áy náy, nàng ôm chăn ngồi lại, lần đầu tiên thật sự giải thích rõ ràng cho hắn, hơn nữa không phải vì bản thân mình, mà là muốn để Lâm Kỳ hiểu được thế giới này.

Đối với nàng và Lâm Kỳ mà nói, thế giới này hoàn toàn xa lạ, bọn họ ai cũng học hỏi và tiếp thu một cách ngây ngô, khác ở chỗ, trong trí nhớ của nàng so với hắn có nhiều hơn hai mươi năm, hơn nữa đã hình thành một lối suy nghĩ riêng, mà hắn lại giống như trang giấy trắng, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu.

Dịch Long Long nhích người một chút đến cạnh giường, nắm lấy tay của Lâm Kỳ, đôi tay nhỏ chỉ có thể nắm được một ngón tay của Lâm Kỳ, vì vậy nàng chỉ nắm hai ngón trỏ: “Tuy rằng ta cũng giống người, cái gì cũng không biết, nhưng mà....sau này chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng.”

Bây giờ Ngải Thụy Khắc có lẽ vẫn còn đi loanh quanh ở trong rừng, xem ra khó mà trông cậy được, nàng chỉ còn cách dựa vào chính mình.

Nếu nói may mắn của Lâm Kỳ và Dịch Long Long đạt điểm tuyệt đối là mười, thì La Lan bị bọn họ vứt bỏ trong rừng, có điểm may mắn thấp tới số không luôn.

La Lan đem lá cây che đi những bộ vị trọng yếu, một tay nắm chặt đoản kiếm, một đường né tránh, cuối cùng tìm được tia sáng phát ra từ cái bát đen.

Tình trạng của hần so với những gì Dịch Long Long tưởng tượng còn tệ hơn, bởi vì bị máu rồng tra tấn, khiến cho thân thể hần hư thoát vài ngày, trong những ngày đó, hần phải tránh ở một nơi bí mật, dựa vào ít quả để cầm cự, khó khăn lắm mới phục hồi một chút, lại bởi vì trên người không một mảnh vải, dọc đường đi cứ phải lo lắng đề phòng, sợ gặp người khác.

May mắn, mà cũng có thể là bất hạnh, trên đường đi hần không gặp người nào, nhưng lại gặp một ít quái vật, dã thú, chỉ trông vào một thanh đoản kiếm, hần cố gắng lắm mới chạy thoát, tìm lâu như vậy, sau cùng mới đuổi kịp đoạn đường Dịch Long Long và Lâm Kỳ đi đêm đầu tiên.

Hần thông thạo nhất cũng không phải kiếm thuật, rất nhiều những thứ cần dùng đã bị Dịch Long Long mang đi sạch, Dịch Long Long để lại đoản kiếm cho hần, ngược lại là rất vô dụng.

Nhìn thấy bộ thìa bát màu đen, sắc mặt hần đại biến: “Là ai khởi động ma pháp bảo của ta?”

Dịch Long Long không biết, thứ ma pháp đạo cụ dùng để dẫn đường này, là do một ma pháp đạo cụ sư làm riêng cho La Lan, là thứ đạo cụ có nguyên lý hoạt động, ngoài người làm ra nó, cũng chỉ có La Lan biết.

Quan trọng hơn, nơi này kỳ thật vẫn còn ở trong khu rừng im lặng.

Qua mấy ngày, ánh sáng màu bạc đã có chút ảm đạm, mấy ngày tiếp theo chắc sẽ tiêu tan, nhưng La Lan không hề vội vàng đi theo luồng ánh sáng, hần chỉ ngăn người.

Có thể không bị hạn chế bởi hai điều trên mà phát động ma pháp, tuyệt đối là một ma pháp sư cấp đạo sư, người như vậy trên đại lục không quá năm người, nhưng La Lan nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi, cuối cùng là vị ma đạo sư nào rảnh rỗi không có việc làm, chạy đến nơi này du ngoạn.

Ngoài ra, một nam tử tóc vàng điểm may mắn có thể tính là âm một trăm, vẫn đang bị vây giữa cả đám lấy quái vật, đang phát sầu: Đi hướng này? Hướng kia? Hay là hướng đó?

33. Chương 33: Tin Đồn

Nghỉ ngơi một đêm, Dịch Long Long từ trên giường lười biếng tỉnh lại, cả người đều vô lực, xương cốt như rã rời, móng vuốt nhỏ vò cái chăn một lúc, nàng mới từ từ dậy, mặc bộ áo cổ vào, lại làm vài động tác đuổi người, tay chân nhanh chóng linh hoạt trở lại, sau đó mới lách bạch đi đến phòng bên tìm Lâm Kỳ.

Trời còn chưa sáng hẳn, tuy rằng rất muốn ngủ tiếp, nhưng hôm nay còn có việc quan trọng hơn cần làm, nên phải nhanh lên mới được.

Phòng của Lâm Kỳ ở ngay bên cạnh Dịch Long Long, nàng mở cửa phòng mình, thò cái đầu nhỏ ra do thám, nhìn bên trái rồi bên phải, xác định không có ai mới chạy nhanh ra, đi đến trước cửa phòng Lâm Kỳ, đưa tay gõ cửa....là gõ chân cửa.

Cái cảm giác bị hạn chế bởi chiều cao này, thật sự...làm cho rỗng rất buồn bực.

Vừa gõ tiếng thứ nhất, cánh cửa đã nhanh như chớp mở ra, sau đó theo như lời Dịch Long Long dặn, Lâm Kỳ đã dậy sớm ngồi sau cánh cửa đợi nàng.

Thật đáng yêu.

Tuy rằng vóc dáng của Lâm Kỳ so với nàng mà nói có thể coi như người khổng lồ rồi, nhưng không biết vì sao, nhìn đôi mắt to trong suốt ngày thơ này, Dịch Long Long vẫn nảy sinh câu đó trong đầu, trèo lên bả vai Lâm Kỳ, nàng đưa tay vỗ nhẹ lên mái tóc đen mượt của hắn.

Rồi lại nhảy xuống đi vào trong phòng, Dịch Long Long ra hiệu bảo Lâm Kỳ đóng cửa phòng, tiếp theo cùng hắn thương lượng việc phải làm hôm nay.

Nàng đã tính toán thời gian rất kỹ.

Những lần tiểu đội băng màu nói chuyện, Dịch Long Long hầu như ở một bên yên lặng nghe ngóng, biết được trước khi gặp nhau, hành trình của đối phương đã được một tháng, lại nói, sau khi tòa tháp sụp đổ, cho dù Y Tư Lợi không ở trong rừng tìm mấy người mất tích, muốn quay về, cứ tính với tốc độ nhanh nhất, cũng cần ít nhất hơn mười ngày, huống chi, thiếu người chuyên môn phụ trách dò đường và dẫn đường là đạo tặc, bọn họ nhất định sẽ bị chậm lại không ít.

Mà La Lan bị nàng vứt bỏ trong rừng rậm, dựa vào việc hắn bị mất sức như vậy, cho dù không nghỉ ngơi cứ một mạch đuổi theo bọn họ, thì cũng không dễ dàng gì.

Như vậy tính ra, bọn họ ít nhất đã tranh thủ được năm ngày, có thể quay về trước La Lan và tiểu đội Băng Màu, ở thị trấn nhỏ này nghỉ ngơi và chuẩn bị.

Chỉ cần nghỉ đến thời gian tranh thủ được, Dịch Long Long đã cảm thấy, những vất vả trên đường mất ăn mất ngủ, đều rất xứng đáng.

Dịch Long Long không phải không nghĩ đến việc chờ Ngải Thụy Khắc, nhưng nếu cứ ở nơi này chờ đợi, chỉ sợ Ngải Thụy Khắc thì chưa đợi được, mà cái đám băng màu về đến nơi.

Bên trong cánh cửa truyền đến thanh âm rất nhỏ như thế này:

“Trước tiên người phải tân trang lại một chút, chúng ta đi ra ngoài, mặt tiền rất là quan trọng.”

“Đợi lát nữa cho ông chủ mang nước ấm lên, người tắm rửa một chút đi.”

“Đúng rồi, người phải cởi quần áo ra, để ta dạy cho người, trước tiên phải cởi bỏ nút thắt.....”

” Ai ai, đừng có ở trước mặt ta cởi, đợi lát nữa đã, để ta quay đi..... Không đúng, phải gọi nước trước.....”

Quán rượu Cây Sồi vừa có một ma pháp sư trẻ tuổi vào trọ.

Hương Thảo Trần cũng không phải một nơi quá lớn, những người sống ở đây hầu như nhà nào cũng biết nhau, nếu có tin tức gì cũng truyền đi rất nhanh, hiện tại trong trấn đang có tin đồn, chính là việc hôm qua có một ma pháp sư trẻ tuổi đến trọ ở quán rượu Cây Sồi.

Sáng sớm hôm nay vị ma pháp sư này, đã bảo ông chủ quán, gọi cho hắn thợ may, thợ mộc, thợ rèn, và thương nhân buôn được liệu, đến phòng của hắn.

Bị ông chủ triệu tập đến tổng cộng có tám người, trong đó có ba thợ mộc, bốn thợ may, một gã thợ rèn, có kẻ còn bị lôi khỏi chăn kéo đến đây, bởi vì trong thị trấn nhỏ này, cũng không cần phải dậy sớm làm việc, tuy có nhiều người bất mãn với yêu cầu của ma pháp sư, nhưng chút bất mãn này, chỉ vừa trông thấy tám đồng tiền bạc trên bàn, lập tức tan thành mây khói.

Bên trong vật phẩm tùy thân của La Lan, dĩ nhiên là không thể thiếu tiền, trước khi đến thị trấn nhỏ này, Dịch Long Long trong lúc nghỉ ngơi rảnh rỗi đã tìm hiểu, tuy rằng không rõ lắm giá trị tiền tệ của thế giới này, nhưng khi trả tiền ăn ở trong quán rượu, nàng đã có thể suy ra, số tiền có được này cũng đủ để nàng và Lâm Kỳ sống thoải mái một thời gian.

Nàng không có nhiều thời gian, nên không thể lãng phí, bởi vậy chỉ còn cách ném tiền để hoàn thành mọi việc, chỉ tính việc gọi những người này đến, đã trả cho mỗi người một đồng bạc, còn việc làm thì tính riêng.

Mà đám thợ may, mộc, rèn kia đi theo lão ông chủ vào phòng Lâm Kỳ, nhìn thấy người ngồi trên giường, vẽ mặt hồ hững hờ, tướng mạo đẹp tuyệt trần, vì mới tắm xong, nên mái tóc còn hơi ướt, lại càng tăng thêm vẻ sáng bóng, đen mượt, làn da trắng nõn mịn màng, so với tuyết còn hoàn hảo hơn.

Mà đôi mắt hắc, sâu thẳm, đen láy, lại trong suốt, giống như thấy rõ mọi việc, khiến những người mang tà niệm nhìn vào hai mắt hắc đều tự thấy xấu hổ.

Người trong trấn này dĩ nhiên đã gặp qua đủ loại mạo hiểm giả, nhưng làm sao từng thấy một người trông tinh xảo đến thế này, dường như được một bàn tay của trí tưởng tượng tạc thành, giống như một tác phẩm nghệ thuật trân quý, chỉ thích hợp được tạc vàng lụa bạc bao bọc, chứ không nên xuất hiện ở nơi như thế này.

Lâm Kỳ cũng không thèm để ý người khác nghĩ gì, hắc chỉ nghe theo lời Dịch Long Long dặn, đem những bản vẽ đã chuẩn bị trước để trên bàn, phát cho tám người, cũng chính là yêu cầu của mình.

Hắn yêu cầu thợ mộc làm một cái rương gỗ nhẹ nhàng chắc chắn, có thể đeo ở trên lưng, rương gỗ chia ra làm nhiều ngăn, trên nóc hòm, bốn góc đều bao quanh những miếng gỗ cao nửa thước thật chắc chắn, miếng che trên nóc khắc những hoa văn đơn giản, sau đó đưa cho thợ rèn dùng kim loại gia cố rương gỗ lần nữa.

Hắn yêu cầu thợ may trong thời gian ngắn nhất, may xong ba bộ áo bình thường của ma pháp sư, đồng thời còn đưa thêm một bản vẽ, trên đó chính là quần áo tự thiết kế, hình dạng kỳ quái không nói, nhưng độ lớn cũng chỉ bằng trẻ con mặc, mà mấy bộ bé xíu này lại đặt một lúc hơn mười bộ.

Rương gỗ và quần áo đều được vẽ tỷ mỉ trên giấy, trên cơ bản chỉ cần không phải kẻ quá dần đều có thể hiểu được, nhưng làm cho mấy người thợ này giật mình chính là, không biết tại sao, ngoài dấu mực trên giấy, còn có dấu tay nhỏ bé của động vật nào đó.

“Càng nhanh càng tốt.” Lâm Kỳ ngâm nga lời kịch Dịch Long Long đã dạy cho hắn, “Ta có thể thêm tiền.”

Vì thế, trước khi Lâm Kỳ đi ra khỏi khách sạn vào giữa trưa, tin đồn về mỹ mạo xuất chúng của vị ma pháp sư cổ quái, đã được chấp thêm cánh, truyền khắp trấn.

34. Chương 34: Vinh Quang Và Nỗi Thẹn Của Trấn Hương Thảo

Lúc giữa trưa.

Hôm nay trong quán rượu Cây Sồi, khách đông gấp đôi bình thường, những người khách này, đều là những người dân tương đối rảnh rỗi trong trấn, nghe đồn về ma pháp sư xinh đẹp cổ quái, nên tụ tập lại đây xem thực hư.

Thực ra bọn họ cũng không nhất quyết phải gặp Lâm Kỳ cho bằng được, mà chỉ muốn kiếm nơi náo nhiệt buôn chuyện, nên mới tạo thành cảnh này.

Đối với việc ngoài ý muốn nhỏ này ông chủ tất nhiên vô cùng vui vẻ, chút bực bội do sáng nay bị Lâm Kỳ dựng dậy từ sớm để đi tìm người lập tức mất hút.

Mọi người một bên uống rượu, một bên thi nhau đoán già đoán non lai lịch của ma pháp sư kia, mãi cho đến giữa trưa, ông chủ mới nhớ ra Lâm Kỳ từ sáng đến giờ còn chưa gọi đồ ăn, nên nhân cơ hội lên lầu gõ cửa, muốn hỏi xem Lâm Kỳ có muốn dùng bữa trưa hay không, gõ một lúc không thấy động tĩnh gì, hắn lấy chìa khóa dự phòng ra mở cửa, chỉ thấy trong phòng không có ai, lại nhớ đến ma pháp sư kia từng nói thích đổi phòng trong lúc ngủ, hắn liền mở gian phòng còn lại, nhưng vẫn không thấy ai.

Lúc này, Lâm Kỳ và Dịch Long Long, đang đi trên một ngã tư của trấn Hương Thảo.

Nói cho đúng hơn, là Lâm Kỳ đi một mình, trên lưng hắn đeo cái rương gỗ mới được làm xong, bốn phía trên nóc rương dựng những miếng gỗ chắc chắn, được phủ một tầng vải bố trắng tinh từ trên xuống, (cứ nghĩ như cái lều dựng trên đó là hiểu ^^) bên trong có một bộ chăn gối và đệm siêu nhỏ, bởi vì nhồi rất nhiều bông, nên rất êm và thoải mái, Dịch Long Long nằm trong đó, vừa tránh được nắng, lại không bị gò bó, có thể qua những khe hoa văn chạm trổ xung quanh để nhìn ra bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thể thấy được nàng.

Lâm Kỳ dùng dây buộc gọn gàng mái tóc đen dài lên, trên người cũng thay một bộ đồ thanh nhã, tuy rằng vẫn đẹp xuất chúng, nhưng ít ra cũng không đem lại cảm giác bí hiểm, mê hoặc như sáng nay.

Vẫn theo cách cũ, Dịch Long Long chỉ dẫn Lâm Kỳ nên làm thế nào, hơn nữa khi cần hỏi đường hay mua đồ, thì vẫn để Lâm Kỳ mấp máy môi còn Dịch Long Long thì nói, sau nhiều lần phối hợp, dần dần đã thành thạo hơn hẳn.

Trên đường đi bọn họ mua một ít bánh quy đặc sản của trấn, Lâm Kỳ trong tay cầm một gói bánh nóng, vừa đi vừa ăn, còn lấy ra hai cái đưa ra phía sau lưng, hai cái móng vuốt trắng muốt nhỏ xinh, thò nhanh ra cầm bánh rồi lập tức thụt vào, ngay sau đó trên lưng Lâm Kỳ truyền đến tiếng nhai bánh lộp cộp khe khẽ.

Đúng ra Dịch Long Long muốn tìm thư viện, nhưng trấn Hương Thảo này rất nhỏ bé, cũng không có thư viện nào, vì vậy chỉ có thể đi về phía thần điện, nơi tương đối giàu văn hóa trong cái trấn này.

Trên phiên đại lục này, phần lớn tín ngưỡng của mọi người là Âu Nhĩ Đình Thần, thế lực của giáo hội này trải khắp mấy quốc gia, sức ảnh hưởng lớn đến mức bộ phận hành chính có thể phân ra hai nơi, ở mỗi vùng, hầu như giáo hội đều xây dựng một tòa thần điện, những thần quan được phân đến nơi đó phụ trách truyền bá giáo lý và củng cố thế lực bản thân.

Bởi vì thần quan có thể biết được trị liệu thần thuật, có thể kiêm luôn nhiệm vụ thầy thuốc ở một số nơi, hơn nữa ở nơi như trấn Hương Thảo thường không có thầy thuốc.

Xung quanh Hương Thảo Trấn, thần quan phụ trách khu này tên là Lý Duy, ba năm trước được đề cử cử đến, về Lý Duy, qua lời kể của những người khác, và qua tìm hiểu những người trong trấn, Dịch Long Long biết được một việc.

Vị thần quan tóc xám đi theo tiểu đội bằng màu kia, là người ở trong Hương Thảo trấn, vốn là một thanh niên mê đọc sách, ngoài sự nỗ lực trời cho, còn lại năng lực rất bình thường, nhưng Lý Duy kia chỉ mất thời gian một năm, đã khiến hắn từ một người bình thường trở thành một thần quan chính thức.

Nói chung, muốn trở thành thần quan, cũng không phải là điều quá mức dễ dàng, phải có tri thức lớn, hiểu được thần học huyền bí trong tôn giáo, rồi phải trải qua quá trình huấn luyện thần thuật, bình thường, ít nhất cũng phải bồi dưỡng mười năm, nhưng mà thần quan của trấn Hương Thảo học cấp tốc, chỉ mất có một năm, là thông qua được khảo hạch chính quy của thần điện tại đề đô.

Ngoài ra còn có lời đồn, nói thần quan Lý Duy đáng ra là người được đại thần quan đề cử tiền đồ vô lượng, nhưng bởi vì một việc bê bối, nên bị giáng chức từ đề đô về tận nơi này, thậm chí có người tốt bụng nhìn Lâm Kỳ, khuyên bảo: “Nếu người muốn đi thần điện, tốt nhất nên để ý một chút, tuy rằng người là nam, nhưng nghe nói thần quan Lý Duy cũng không để ý giới tính....”

Hơn nữa còn có người gọi Lý Duy là: “Niềm vinh quang và nỗi hổ thẹn của trấn Hương Thảo”.

Bị hù dọa một trận như vậy, lúc Lâm Kỳ đi đến trước thần điện ở phía đông của trấn nhỏ, quả nhiên Dịch Long Long nhìn cái kiến trúc trang nghiêm kia, giống như nhìn thấy hang hùm hang sói.

Thần điện xây dựng hoàn toàn bằng đá, có một điều rất đáng chú ý, chính là trên cổng vào của thần điện, được điêu khắc một bức tượng thần rất hùng vĩ, uy nghiêm.

“Này.” Dịch Long Long từ một khe hở đưa tay gõ nhẹ vào vai Lâm Kỳ, giọng nói rất nhỏ: “Hay là chúng ta rút thôi, ta vẫn có cảm giác nơi này dường như rất nguy hiểm.”

Lâm Kỳ trên tay còn ôm gói bánh quy chưa ăn hết, ngược nhìn thần điện, hần nhúm mày, không hiểu sao trong lòng không được thoải mái, vậy nên đề nghị của Dịch Long Long rất hợp ý hắn: “Được”

Nói rồi lập tức quay người, đúng lúc này một thiếu niên mặc áo bào trắng từ trong thần điện đi ra, vừa thấy Lâm Kỳ, hắn vội vàng bước nhanh đến, thân thiện hỏi xem Lâm Kỳ cần gì, muốn cầu nguyện hay chữa bệnh.

Thiếu niên đó dung mạo thanh tú, trên mặt có vài vết rỗ mờ mờ, nhưng thần thái cử chỉ thì rất nhã nhặn, trông qua rất ưa nhìn.

Dịch Long Long hỏi thử:” Xin hỏi người là...?”

Thiếu niên mỉm cười, đưa hai ngón tay khép lại, đặt lên biểu tượng thêu trên vai trái:”Ta là thần quan thực tập trong thần điện, ta đang theo học Lý Duy lão sư, hy vọng có thể trở thành một thần quan thực sự.”

Thì ra trong thần điện không chỉ có một người a.

Thấy vị thần quan thực tập này thần thái bình thản, Dịch Long Long lại yên tâm, cảm thấy có thể do lời đồn của những người dân trong trấn phóng đại quá mức, thật giống cái đám người hôm nay đổ đến quán rượu chờ nhìn Lâm Kỳ.

Dịch Long Long vẫn bắt chước giọng nói của Lâm Kỳ: “Ta muốn vào thư viện của Thần Điện xem một chút, xin hỏi có được hay không?”

Thần quan thực tập mỉm cười đưa tay mời: “Đương nhiên là được, mời theo ta vào.”

Dưới sự dẫn đường của thần quan thực tập, Lâm Kỳ tiến vào thần điện, đi đến thư viện, thần quan thực tập trước khi đi dặn dò Lâm Kỳ một vài điều cần lưu ý, ví dụ như không được làm hỏng sách, không thể mang ra ngoài.

Rất nhanh, trong thư viện chỉ còn một mình Lâm Kỳ, cùng với, một con rỗng.

35. Chương 35: Dị Đoan

Chắc chắn rằng thần quan thực tập sẽ không quay lại, Dịch Long Long mới từ sau tấm màn trên rương đi ra.

Đây là căn phòng chỉ có một cửa, ngoài ba mặt tường đá phong kín, chiều dài ước chừng sáu bảy thước, ngoài cánh cửa bên cạnh, bốn phía tường đều là những giá sách thẳng đứng, từng tầng từng tầng sách chỉnh tề ngay ngắn, vừa bước vào, đã có thể ngửi thấy mùi hỗn hợp của giấy xưa cũ và mực viết, giữa phòng đặt một cái bàn, có thể để người ta ngồi đó đọc sách.

Chữ của thế giới này, tất nhiên là không giống với trái đất, nhưng Dịch Long Long trước khi đến đây, vẫn ôm chút hy vọng, mong là bản thân mình vừa sinh ra đã có thể nói ngôn ngữ của thế giới này, thì cũng có thể đọc được chữ viết.

Nhưng khi nhìn chằm chằm một loạt những cái tên sách làm người ta hoa hết cả mắt, dù có xem đi xem lại, cũng không thể hiểu nổi, trong óc không thể nào tự động phiên dịch thành tiếng Trung được.

Dịch Long Long có chút thất vọng thở dài, nhưng cũng không quá mức thất vọng, ít nhất nàng sinh ra đã nói được ngôn ngữ của thế giới này, như vậy đã tiết kiệm khối việc rồi, về việc chữ viết nọ kia, từ từ học cũng được.

Ngay lúc nàng đang kêu Lâm Kỳ cứ tự do mà đi dạo xung quanh, thì thiếu niên trước sau vẫn trầm mặc kia đi đến giá sách vươn tay lấy xuống một quyển, cúi đầu đọc, nhìn hẩn như vậy, Dịch Long Long trong lòng khẽ nhảy, hỏi: “Người có thể đọc được?”

Lâm Kỳ khẽ gật đầu.

Dịch long Long lập tức hồi phục tinh thần:”Nếu vậy, ta chọn một quyển sách, người hãy đọc tên sách cho ta, nếu tìm thấy thứ hữu dụng thì người đọc cho ta nghe.”

Đưa cái tay bé xíu chỉ trái chỉ phải, dưới sự giải thích của Lâm Kỳ, Dịch Long Long mới biết hóa ra trong thư viện này, hơn phân nửa là sách có liên quan đến thần học tôn giáo, lý thuyết thần học hoặc là truyền thuyết tôn giáo, cũng lác đác có một số quyển nói về lịch sử của đại lục, hầu hết đều pha trộn sự thần bí, giống như ở địa cầu có cơ đốc giáo, kiểu như Thượng Đế hỏi có ánh sáng không, sau đó lập tức có ánh sáng.

Cái người gọi là Âu Nhĩ Đình Thần, ở thế giới này, trên cơ bản giống như Thượng đế vậy, chẳng qua thần uy của hắn so với Thượng Đế còn lớn hơn một chút, bởi vì tất cả những thứ trên đời này, đều tồn tại nhờ có thần thuật, đó cũng là tín ngưỡng của mọi người.

Dịch Long Long tuy có thể lý giải qua loa một chút, nhưng đối với chuyện này thật sự không có hứng thú. Xem một vòng, không tìm thấy có tư liệu gì đáng tham khảo, nài tạm thời bỏ qua, đợi sau này đến thành thị lớn, sẽ tìm mấy thư viện chính quy hoặc hiệu sách nào đó. Không tìm đọc nữa, nài để cho Lâm Kỳ hỏi xin người trong thần điện giấy và bút, sao chép một đoạn văn tự.

Đoạn văn tự được chép từ trái sang phải theo chiều ngang, mỗi dòng cách nhau một khoảng cách đáng kể, đợi Lâm Kỳ sao chép xong, Dịch Long Long liền nhận lấy bút, đứng trên trang giấy, một tay cầm bút, xiêu xiêu vẹo vẹo dùng tiếng Trung viết lại theo lời giải thích của Lâm Kỳ, chính là dưới mỗi chữ là một từ tiếng Trung đồng nghĩa.

Sau khi hoàn thành, nài hài lòng bỏ bút xuống, phát hiện trên móng vuốt dính chút mực, liền thuận tay bôi bôi lên giấy, lưu lại hai hình dấu chân nho nhỏ chồng lên nhau.

Mục đích đến thần điện đã đạt được, Dịch Long Long cũng không muốn ở lâu, lỡ như cái tên thần quan cấp một Lý Duy kia đúng như trong lời đồn, thì Lâm Kỳ gặp hấn, sẽ không tốt chút nào.

Vừa quay về trong rừng gỗ, bảo Lâm Kỳ rời khỏi phòng sách, thì cánh cửa bỗng nhiên bật mở, một người bước vào.

Người đó chạy rất nhanh, suýt nữa thì va vào Lâm Kỳ, nhưng Lâm Kỳ nhanh nhẹn lùi lại phía sau hai bước, vừa đúng lúc tránh được va chạm, người kia xém ngã sấp xuống đất.

Hắn từ từ đứng thẳng dậy, Dịch Long Long phát hiện hắn là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, quần áo giống như đúc với thần quan thực tập đều là trường bào màu trắng, nhưng trên vai hắn có thêm một tầng cổ áo rộng thùng thình, viền áo dùng sợi tơ bạc thêu thành hình lá cây tinh xảo.

Mái tóc màu hổ phách gọn gàng, sáng bóng, tuy rằng tướng mạo rất đoan chính thanh tú, nhưng đôi mắt to tròn và gương mặt ngây thơ của trẻ con làm cho thiếu niên này nhìn qua có một cảm giác mềm mại mờ ảo.

Vừa nhìn thấy bộ dáng của Lâm Kỳ, thiếu niên kia rõ ràng vô cùng sửng sốt, thậm chí trong mắt hắn còn chớp lên một vẻ mê hoặc, vẻ mặt này Dịch Long Long cũng chẳng thấy lạ, lần đầu người nào gặp Lâm Kỳ, đều bị kinh ngạc bởi.

Sau đó, trên mặt thiếu niên lộ ra nụ cười rạng rỡ, ánh mắt hắn không an phận đánh giá khắp người Lâm Kỳ: "Xin hỏi có phải người đến xem sách không? Cần tìm sách gì? Biết đâu ta có thể giúp đỡ."

Nhưng bây giờ Dịch Long Long đang muốn rời đi, Lâm Kỳ cũng không nhiều lời, né qua một bên hướng phía cửa đi đến.

Thiếu niên kia chạy vội đến, cuống cuống đưa tay giữ chặt Lâm Kỳ, ra vẻ tội nghiệp nhìn hắn: "Khoan đã, người có thể giúp ta đi ra ngoài không, ta vừa rồi trốn học, nếu bị tóm được, nhất định sẽ bị trừng phạt, cho ta đi ra với người, nếu có người nhìn thấy, người có thể giúp ta giấu không? Nói là ta với người đi thăm thần điện?"

Bộ dạng của hắn nhìn qua thực sự rất đáng thương, giống như một đứa nhỏ ham chơi, không muốn bị mấy quy tắc trói buộc.

Lâm Kỳ hoang mang nhìn hắn, mãi đến khi sau lưng bị Dịch Long Long gõ nhẹ một cái...đây chính là ám hiệu, ý bảo là chấp nhận, hắn mới gật đầu.

Thiếu niên nhẹ nhàng thở phào, trên mặt toát ra vẻ sung sướng: "Ta đưa người ra ngoài!"

Đi ra khỏi phòng sách, thiếu niên kia đi trước dẫn đường, lối đi trong thần điện rất yên tĩnh, thiếu niên dẫn Lâm Kỳ đi qua hai góc quanh, Lâm Kỳ bỗng nhiên dừng lại, bởi vì sau lưng Dịch Long Long đang vươn tay giật nhẹ tóc hắn.

Trốn phía sau Lâm Kỳ, Dịch Long Long kỳ quái hỏi: "Vừa rồi có người dẫn ta vào đây, dường như không phải đường này." Nài không phải người dễ lạc đường, tuy không thể đi một lần đã nhớ rõ, nhưng vẫn có thể mơ hồ cảm thấy đường này không đúng.

Thiếu niên cũng không quay đầu lại, vui vẻ cười nói:” Cửa sau, là cửa sau..... Ta làm sao dám đi qua chính điện, nhất định sẽ bị bắt ngay” Nói xong hắn quay đầu lại lộ ra nụ cười lấy lòng:”Phiền người rồi.”

Dọc theo hành lang quanh co, dẫn đến cuối, là một cánh cửa đá, thiếu niên đưa tay đặt lên mấy cái nút chốt trên cửa, nhấn nút, cửa đá từ từ nâng lên, thiếu niên vừa đợi cửa đá nâng lên, vừa giải thích với Lâm Kỳ: “Đây là phòng cầu nguyện trong thần điện, đi qua chỗ này là đến cửa sau.”

Cửa đá hoàn toàn mở ra, thiếu niên đi vào đầu tiên, Lâm Kỳ theo sát tiến vào, thiếu niên thuận tay đem cánh cửa đóng lại.

Trong thần điện cực kỳ rộng lớn, trên nền đất có khắc những hoa văn vô cùng phức tạp, nhìn qua giống như những bánh răng nhỏ màu bạc đặt mọi góc độ, khi đi đến chính giữa đồ án hình tròn, đột nhiên phát sinh dị biến!

Cả vòng tròn tràn ra ánh sáng trắng ngà. Làn ánh sáng lan tỏa tưởng chừng chậm rãi, nhưng thực ra rất nhanh đã lan rộng, mọi thứ xung quanh đều bị trùm vào giống như chìm xuống nước, mà sau khi những hình hoa văn bị ánh sáng này lan đến, tất cả đều phát ra ánh sáng khiến đại điện sáng bừng lóa mắt, Dịch Long Long cũng bị ánh sáng này làm chói mắt không sao mở ra được.

Sau khi ánh sáng tắt đi, Dịch Long Long thấy một cột ánh sáng trắng như ngưng tụ thành dây xích, quấn chặt lấy người Lâm Kỳ, lực lượng mạnh mẽ kia dù nằm ở trong rương cũng cảm nhận được.

Mà thiếu niên kia vẫn như trước tựa như không cảm thấy việc gì, cứ tiến về phía trước, đi hơn mười bước, hắn mới thản nhiên quay người, gương mặt trẻ con lộ ra nụ cười lạnh nhạt:”Vừa nhìn thấy người, đã cảm thấy có gì đó không đúng....Tuy rằng bề ngoài người là hình dạng nhân loại, nhưng mùi vị trên người người là mùi của kẻ....dị đoan!”

Ngừng lại một chút, hắn đưa tay thi lễ: “Quên chưa giới thiệu, ta tên là Lý Duy, là thần quan phụ trách ở trấn Hương Thảo.”

36. Chương 36: Phong Ấn

Cái tên thiếu niên nhìn qua có mười sáu mười bảy tuổi kia, lại chính là kẻ trong truyền thuyết, vừa hiểu biết lại mạnh mẽ, được gọi là vinh quang và nổi của trấn Hương Thảo, Thần Quan Lý Duy.

Hắn có khuôn mặt nhìn qua dường như vô hại, lại còn treo lên cái nụ cười tươi, giả làm thần quan trốn học, năn nỉ Lâm Kỳ đi cùng hắn, dụ dỗ Lâm Kỳ đi vào trong gian điện này, tiếp theo đó không biết dùng cái pháp thuật kỳ quái gì khống chế Lâm Kỳ.

Tên lừa đảo vô sỉ!

Dịch Long Long trong lòng buồn bực, vừa rồi rõ ràng đã phát hiện ra đường đi không đúng, tại làm sao lại hoàn toàn không cảnh giác? Thậm chí lúc đầu, tại sao lại bị Lý Duy thuyết phục, cùng đi với hắn chứ?

Nhưng kỳ lạ nhất chính là, tại sao Lý Duy lại bảo Lâm Kỳ là “Dị Đoan”?

Trên địa cầu, dị đoan là từ chỉ những tôn giáo và tín ngưỡng không giống ai, chỉ là Dịch Long Long có cảm giác mơ hồ rằng, cái từ này ở nơi đây, dường như có một ý nghĩa nào đó, nghe trong lời Lý Duy, dường như Lâm Kỳ không phải loài người.

Lâm Kỳ muốn thoát khỏi dây xích kia, nhưng hắn chợt phát hiện tay chân đều nặng nề lạ thường, giống như cả người gánh sức nặng của mấy ngàn quân.

Vì ánh sáng còn sót lại bên trong, nên vừa rồi mới nhìn thấy khuôn mặt Lý Duy còn có vẻ tươi cười không nghiêm túc, bây giờ nhìn lại thì có vài phần trang nghiêm, thánh khiết:”Vừa từ bên ngoài trở lại thần điện, trong nháy mắt, ta cảm nhận được một sức mạnh hắc ám, nhưng lúc trong phòng sách, ta lại không thể nhìn ra người là cái gì, để tránh xảy ra việc ngoài ý muốn, chỉ có thể đem người đến đây trước, chỗ này cũng không phải là nơi thần điện dùng để cầu nguyện, mà là nơi ta luyện tập thần thuật, hoa văn trên mặt đất chính là thánh văn do ta vẽ, có thể hỗ trợ phát động thần thuật phong ấn”.

Hắn tuy rằng rất tự tin vào bản thân, nhưng khi đối mắt với Lâm Kỳ lại không nhìn thấu, nên trước tiên phải cẩn thận, đem hắn đến nơi có thể phát huy tối đa khả năng của mình.

Thần thuật Lý Duy dùng có tên xiềng xích phong ấn, nhưng Lý Duy lại thích gọi là chiếc vòng trắng, nó có tác dụng phong ấn sức mạnh và tinh thần lực của đối phương, dù là ma pháp sư hay kiếm sĩ, trúng phải chiêu này đều bị trói buộc. Hắn thi triển ra, chính là thần thuật cao cấp, lại thông qua phụ trợ gia tăng đến mấy lần, trói buộc thể này, cho dù là kẻ mạnh nhất trên đại lục, muốn thoát ra cũng không phải chuyện đơn giản.

Dễ dàng trói được Lâm Kỳ, Nhưng Lý Duy cũng không nóng lòng phát động công kích, dù sao trên đất toàn là thánh văn, cho dù Lâm Kỳ động nhẹ một cái, hắn cũng có thể nhanh chóng phát động công kích thứ hai.

Lý Duy ngồi xuống đất cách Lâm Kỳ hơn mười bước, nhìn chăm chú vào thân thể bị quấn đầy dây xích của Lâm Kỳ, đánh giá: “Chỉ cảm thấy trên người người lộ ra một lực lượng cường đại...Thật ra người là loại sinh vật gì vậy?”

“Vu yêu? Không giống.”

“Ám tinh linh? Cũng không giống.”

Hắn nói thêm vài loại sinh vật, nhưng mỗi lần nói xong, đều tự phủ định một cách nhanh chóng, sau một lúc, Lý Duy ngẩng khuôn mặt trong sáng lên, rất là chân thành nhìn Lâm Kỳ: “Người có thể nói cho ta biết không, thật ra người là cái gì?” Không hiểu rõ vấn đề này, hắn sẽ cảm thấy rất buồn bực.

Hắn vỗ vỗ đầu gối của mình, vô cùng thoái mái nói:” Tuy rằng trấn Hương Thảo chỉ là địa phương nhỏ, nhưng nếu ta đã ở đây, thì đây chính là địa bàn của ta, những sinh vật ngoại tộc cũng đừng có vọng tưởng phá hoại, nói cho ta biết chủng tộc của người, và mục đích người đến đây, có lẽ ta có thể xem xét cho người một con đường sống.”

Dịch Long Long núp trong nóc rương, lẳng lặng nghe, cũng thông qua khe hở mà nhìn trộm tình hình hiện tại, nhưng nàng cũng không sốt ruột mà làm ra hành động quá kích nào, đối phương ngoài việc trói chặt Lâm Kỳ, cũng không có hành động nào khác, huống chi Dịch Long Long cũng rất ngạc nhiên, tại làm sao Lâm Kỳ lại bị cho rằng “không phải nhân loại”.

Lâm Kỳ không để ý tới Lý Duy, hắn đang toàn tâm toàn ý muốn mở sợi xích trắng trên người, chỉ là càng giãy mạnh, thì sợi xích kia càng siết chặt, ánh sáng trắng nhìn qua có vẻ mềm mại này hóa ra lại mạnh mẽ đến vậy, thiếu niên tóc đen trên mặt tuy rằng không có gì thay đổi, nhưng thân thể hắn càng ngày càng chống chọi kịch liệt, sau một lúc, hắn bỗng nhiên hoàn toàn dừng lại, giống như buông xuôi, toàn thân thả lỏng đứng thẳng lại.

Nhìn thấy Lâm Kỳ trầm mặc, Lý Duy cau mày:”Ngay cả giải thích cũng không muốn sao?”

Thiếu niên chỉ lẳng lặng cúi đầu, cũng không suy nghĩ nữa, ở góc độ Lý Duy không nhìn thấy, đôi mắt của hắn từ trong suốt trở nên u ám, giống như nhuộm đậm một tầng lực lượng ma tính mị hoặc, so với màn đêm còn u ám hơn, so với sóng còn nhấp nhô hơn.

Đợi một lúc không thấy Lâm Kỳ đáp lại, Lý Duy thông thả vươn tay, nhắm ngay Lâm Kỳ, tỏ vẻ chuẩn bị công kích: “Mặc kệ người là sinh vật gì, ta đã cho người một cơ hội giải thích, nếu người bỏ qua, ta cũng không ngại dùng thủ đoạn để đối phó người.....Tiếp theo đó ta sẽ sử dụng thần thuật Thánh Quang Thanh Tẩy, thanh tẩy hết những thứ giả dối, xua tan hắc ám, một khi sử dụng nó, người sẽ không còn cơ hội, có thể sẽ bị thương tổn không thể chữa trị nổi, người hãy chuẩn bị tinh thần đi.”

Tuy rằng Lâm Kỳ có thể là sinh vật vô hại, nhưng Lý Duy không thể mất cảnh giác, hơn nữa hắn không nhìn thấu Lâm Kỳ, hắn không ngại phát động chế trụ đối phương, thậm chí có làm thương tổn kẻ vô tội cũng thể thôi.

Lâm Kỳ không nói lời nào, vẫn cúi đầu như trước, đôi mắt tối đen, mặt nước gợn nhẹ đã chuyển thành vòng xoáy kịch liệt, cứ như vậy xoay tròn, trong đáy mắt bên cạnh lỗ xoáy xuất hiện một điểm quang mang tinh lực, giống như có cái gì muốn thoát ra.

Đã không đợi được câu trả lời, Lý Duy thở dài, lòng bàn tay tỏa ra một luồng bạch quang nhu hòa chói mắt.

Nhưng mà ở phía sau, hần thấy: Một móng vuốt bé xíu trắng như tuyết, vô cùng xinh xắn đáng yêu, có chút da thịt mồm mĩm, cái loại móng vuốt này cho dù có cào lên người cũng không cảm thấy đau, chỉ thấy móng vuốt nhỏ này, từ phía sau thiếu niên đang bị trói nhô ra.

Trên đó lưu một dấu răng tinh xảo, không nhanh không chậm chụp vào xiềng xích trên đầu vai Lâm Kỳ, ngay tức khắc, trước ánh mắt kinh ngạc của Duy Lý, Xiềng Xích Phong Ân mang sức mạnh tuyệt đối, cứ như tuyết gặp mặt trời, vỡ vụn tan chảy.

Vết vỡ nứt cứ thế lan ra, trong chốc lát, xiềng xích quanh người Lâm Kỳ và ánh sáng trắng bao phủ nó, dần dần tan hết.

Tuy rằng ở chung với Ngải Thụy Khắc không lâu lắm, nhưng Dịch Long Long cũng qua lời hần nói, biết được rất nhiều việc của bà mẹ rỗng Tháp Hi Ny Nhã, trong đó quan trọng nhất, chính là máu của Tháp Hi Ny Nhã có thể miễn dịch, thậm chí là phá hủy tất cả nguyên rửa và phong ấn, chuyện này Dịch Long Long vốn không để ý, nhưng từ lần La Lan trúng độc bởi máu của nàng, Dịch Long Long mới nhớ ra thân thể này của mình có một huyết thống “khinh người”....à không, khinh rồng cỡ nào.

Ôm chút tâm tư muốn thí nghiệm xem sao, cuối cùng cũng có được minh chứng rõ ràng, nhưng mà...đau nha!

Đưa đầu lưỡi nhỏ hồng liếm một chút lên miệng vết thương, Dịch Long Long đau lòng thối nhe nhẹ vào chỗ mình nhẩn tâm cắn xước, ánh mắt nhìn qua Lý Duy vẫn đang sợ ngây người còn chưa khôi phục tinh thần, đột nhiên nổi giận, vì thế búng nhẹ tay, hô:” Lâm Kỳ, xông lên, táng nó!”

37. Chương 37: Thú Sắc

Đưa ra quyết định, chỉ trong vòng một giây.

Tuy Lý Duy nói Lâm Kỳ không phải nhân loại, có làm cho Dịch Long Long hơi sợ hãi, nhưng hành động tiếp theo của Duy Lý, lại làm cho Dịch Long Long đưa ra quyết định rất nhanh.

Nàng không biết bạch quang trên tay Duy Lý có lực tấn công mạnh đến đâu, cho dù không khiến mình bị thương, thì đợi khi Lâm Kỳ gục, nàng cũng sẽ bị phát hiện, so với một tên thần quan thích lừa người, nàng càng tin tưởng Lâm Kỳ hơn.

Cho dù có nói, Lâm Kỳ không phải con người, thế thì sao? Người có tốt có xấu, bản thân nàng cũng đâu phải người.

Cho nên Dịch Long Long mạo hiểm vươn móng ra, dùng máu của mình giúp Lâm Kỳ hủy pháp thuật phong ấn, khi móng vuốt tiếp xúc với sợi xích ánh sáng kia, Dịch Long Long cảm thấy tay chạm vào một thứ mềm mại ấm áp, giống như dòng nước vậy, nhưng Lâm Kỳ lại bị cái đồ vật này trói chặt.

Nàng chỉ nhẹ nhàng chạm vào, dòng nước đã tan ra.

Bởi vì Dịch Long Long quấy rầy, lốc xoáy ma mị trong mắt Lâm Kỳ nhất thời tiêu tán, lại lần nữa trở về trong suốt, hần ngơ ngác đưa mắt nhìn, cảm giác mình dường như có cái gì đó không thích hợp, rồi lại không biết vì cái gì.

Sau đó hần nghe được chỉ thị của Dịch Long Long, liền theo bản năng xông lên, tay phải rút từ bên hông ra một cây thiết côn, không chút khách khí đánh thẳng về phía Lý Duy.

Lúc sáng làm rương gỗ, Dịch Long Long còn nghĩ, để thợ rèn làm một cây thiết côn, cho Lâm Kỳ dùng làm vũ khí phòng thân.

Lúc Dịch Long Long dùng tay giải quyết phong ấn, hơn nữa lại còn thò đầu ra, dùng thứ âm thanh non choẹt nhưng rất hung tợn lệnh cho Lâm Kỳ tấn công, Lý Duy thật sự hoảng sợ: Đây là sinh vật gì thế?

Ngay sau đó, hần bỗng nhiên nhận ra, bản thân mình từ đầu đã nghĩ sai, cái thứ cảm ứng như có như không, mơ mơ hồ hồ, thực ra là từ trên người sinh vật nhỏ kia, sự cường đại này so với sương mù còn mờ ảo hơn, thật sự rất khó nắm bắt, làm cho hần phán đoán sai.

Hắn đã bảy tám năm nay không có phạm phải sai lầm buồn cười thế này.

Lúc Lâm Kỳ vùng thiết côn lao đến, Lý Duy cũng không né tránh, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Dịch Long Long, trong đầu không ngừng tự hỏi: Đó là cái gì?

Tuy rằng Lâm Kỳ nhìn qua có vẻ yếu đuối, nhưng động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, rất nhanh đã lao đến trước người Lý Duy, thiết côn như tia chớp đánh thẳng xuống, trong sát na, giống như đụng phải thứ gì đó mà dừng lại. Dịch Long Long nhìn kỹ, đã thấy dưới thiết côn, cách người Lâm Kỳ không đến nửa thước, hiện ra một vách tường bạch quang hình cung, vừa đúng chỗ Lâm Kỳ công kích.

Lâm Kỳ ngăn người, nhanh chóng tấn công chỗ khác, nhưng dù cho hắn đánh chỗ nào, cũng đều xuất hiện tấm chắn bạch quang kia, liên tiếp lóe lên không ngừng, tàn ảnh tầng tầng lớp lớp giăng khắp nơi.

Khi Lâm Kỳ tấn công, Lý Duy còn sững sờ, nhưng trường bào trên người hắn cũng giống như trên mặt đất, phía trong có vẽ Thánh Văn, khi bị công kích, tất cả những thương tổn vật lý thần thuật sẽ tự phát động phòng ngự, tuy rằng thần thuật này chỉ duy trì không lâu lắm, nhưng cũng đủ để Lý Duy tỉnh táo lại.

Vừa khôi phục lại, Lý Duy cũng không hoảng hốt, bạch quang không ngừng sáng lên, hắn lộ ra nụ cười không sợ hãi, một tay xoa cằm, ngửa đầu nhìn Lâm Kỳ: “Thôi đi, đừng có cố sức, dù sao ngươi cũng không thể chạm đến ta, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đối với cái loại da mặt dày như hắn, Dịch Long Long cũng phải nghiêng nanh, nhưng lúc Lý Duy tỉnh táo lại, nàng cũng bình tĩnh hơn, thực ra dưới tình hình hiện tại, đối với nàng và Lâm Kỳ, quả là không có lợi, Lý Duy tuy rằng là Thần Quan, nhưng Dịch Long Long tuyệt đối không tin Thần Quan là cái thứ thuần khiết thiện lương gì, hơn nữa cái tên trước mắt này còn đang cười hề tiện thể này.

Có điều nếu muốn chạy, cũng không có khả năng, lúc Lý Duy vào đã đóng cửa đá, xem ra là đề phòng Lâm Kỳ đào tẩu, lại còn chưa nói đến việc trên mặt đất khắc chằng chịt các loại thánh văn, chỗ này quả thực là chiến trường ưu tiên cho Lý Duy, có khi đến cả Kiếm Thánh chạy đến đây, hắn cũng có thể trong thời gian ngắn chiếm thượng phong.

Liếc mắt nhìn đám hoa văn đầy đất, mấy cái hình hoa văn thần bí rất đẹp, chỉ là bây giờ trong mắt Dịch Long Long, cũng chính là sự khủng bố to lớn, bởi vì nàng không biết tiếp theo nơi nào sẽ xuất hiện công kích chí mạng, máu của nàng tuy có thể bài trừ phong ấn, nhưng Ngải Thụy Khắc đến giờ cũng chưa từng nói qua, máu của Thập Hi Nỵ Nhã có thể chống lại công kích.

Ra hiệu cho Lâm Kỳ ngồi xuống, Dịch Long Long đi đến cạo cạo trên đầu vai Lâm Kỳ, rất miễn cưỡng mà đối diện với Lý Duy: “Ê, Thần Quan, cuối cùng là có chuyện gì?”

Nhìn hành động của Dịch Long Long, Lý Duy lại lần nữa kinh ngạc, thì ra kẻ cầm đầu thật sự, không phải thiếu niên hồn nhiên này, mà là động vật nhỏ kia sao?

Ngồi trên vai mỹ thiếu niên, trông giống như một bản thu nhỏ của rồng, nó mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt, mềm mại, trên cổ áo còn thêu hình hai cây nấm màu đỏ, vạt áo gần như trùm kín hai chân, viền dưới còn thêu dấu chân.

Rất giống rồng...Không, là rồng.

Lý Duy thở dài một tiếng, trong lòng thừa nhận cái kết luận vớ vẩn này.

Cái thứ mơ hồ mà cường đại kia, kỳ thật là phát ra từ trên người tên tiểu tử này, về phần có chút hắc ám ma thuật dao động, có thể là do thứ đạo cụ ma pháp nào đó.

Một bên tự giải thích hiểu lầm vừa rồi, một bên đánh giá Dịch Long Long, đột nhiên Lý Duy không nói nữa, ánh mắt dừng ở trước ngực Dịch Long Long, thấy nơi ánh mắt hắn đang nhìn, xuất phát từ bản năng làm nhân loại ở kiếp trước, Dịch Long Long theo phản xạ đưa tay túm cổ áo trước ngực, cảnh giác hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Căn cứ vào lời đồn bên ngoài, cái tên thần quan Lý Duy này cho dù nam sắc, nữ sắc cũng không bỏ qua, là kẻ rất nguy hiểm, chẳng lẽ, chẳng lẽ...ngay cả thú sắc hắn cũng không tha?

Dịch Long Long tuy rằng không phải tự yêu bản thân, nhưng khi nàng nhìn bộ dáng của mình dưới nước, thân thể này thật sự nhìn rất mềm mại, đáng yêu, quả thực là thứ vũ khí mang tính sát thương cao, nếu không phải là cơ thể của mình, nàng thật sự hận không thể ngày nào cũng ôm trong lòng mà cấu nha, rờ nha, nắn nha....

Dưới Long Nhân của Dịch Long Long, tên Thần Quan nghiêm nhiên đã hóa thành kẻ mặt người dạ thú đang khê xoa môi, trên mặt hiện lên vẻ cổ quái: "Cầm phiền lấy móng vuốt ra."

Hắn muốn nhìn cho rõ.

38. Chương 38: Ta Muốn Sao

Lý Duy chưa nói dứt câu, chỉ mới đang nói, Dịch Long Long đã hoảng sợ nhảy dựng lên quay đầu chạy về phía sau Lâm Kỳ, thân hình nhỏ xinh động tác nhanh nhẹn, giống như con chuột bị hoảng sợ.

Lý Duy kỳ quái hỏi: "Người trốn cái gì? Ta cũng đâu có làm gì người."

Dịch Long Long từ sau lưng Lâm Kỳ vươn cánh tay trắng nhỏ bé run rẩy: "Người đừng có nhìn chằm chằm vào ngực ta như vậy, ta là rồng, người là người, chúng ta không thể nào đâu."

Lý Duy sống đến từng tuổi này, gặp qua biết bao chuyện, cũng từng có không ít nữ nhân nói với hắn rằng: "chúng ta không thể nào đâu", hắn cũng từng nói những lời này với không ít nữ nhân, nhưng hắn vạn lần không ngờ, có một ngày, lại có một con rồng nói với hắn như vậy!

Nhận ra không khí có phần im ắng, Dịch Long Long lén lút nhô nửa đầu lên nhìn, Lý Duy ngồi ở phía đối diện, nụ cười ngây thơ gạt người trên khuôn mặt búp bê đã cứng ngắc, sắc mặt gần như xanh mét, nhìn bộ dạng của hắn lúc này, Dịch Long Long có chút nghi hoặc: Chẳng lẽ đoán sai?

Trong lòng nghĩ vậy, nàng liền đem vấn đề ra hỏi thẳng.

Tiếng nói của Lý Duy từ kẽ răng rít ra: "Đừng có quên, người là rồng, ngực rồng thì có cái giống gì mà nhìn, ta cũng không phải tên biến thái."

Dịch Long Long cẩn thận nhìn hắn: "Nhưng mà, ta nghe cư dân trên trần nói....." Nàng không dám nói tiếp, bởi vì Lý Duy đang dùng một loại ánh mắt có vẻ hung ác nhìn nàng, nếu nàng tiếp tục nói, có thể sẽ gặp điều gì đó bất trắc, tuổi thọ của cái mạng rồng này sẽ chấm dứt sớm.

Trầm mặc trong chốc lát, Lý Duy mới áp chế được bản thân, bỏ ý nghĩ muốn "đồ long" lập địa thành phật: "Huy chương ở trước ngực người.... Là của tên nhóc Ngải Thụy Khắc kia đúng không?" Nếu không phải cổ kỵ chủ nhân của cái huy chương này, hắn đã chẳng e dè gì mà tung một đòn phán quyết của thần thánh.

Dịch Long Long lúc này mới biết Lý Duy chú ý cái gì: Đó là một huy chương hình ngôi sao sáu cánh, ở giữa khảm một khối bảo thạch màu đen tỏa ra ánh sáng dịu dàng, bên cạnh sáu cánh đều khắc những đường hoa văn kỳ dị.

Đây là do Ngải Thụy Khắc đưa cho nàng. Lúc còn sống bên hồ, Ngải Thụy Khắc cảm thấy nàng mặc bộ quần áo bằng cỏ rất đơn điệu, trong nhất thời không tìm thấy đồ trang sức gì, nên đã đem tấm huy chương đưa cho nàng, theo lời hắn nói đây là vật kỷ niệm Tháp Hi Nỵ Nhã tặng, bây giờ giao lại cho nàng là thích hợp nhất.

Khi ở trong rừng Dịch Long Long cẩn thận đem tấm huy chương cất trong áo, đề phòng bại lộ, khi đến trần nhỏ này, đặt may ít quần áo, nên mới bị Lý Duy phát hiện.

Dịch Long Long thật sự kinh ngạc: "Người quen Ngải Thụy Khắc?" Nghe Lý Duy gọi Ngải Thụy Khắc là "thằng nhóc" có vẻ rất tự nhiên, giống như có quan hệ thân thiết vậy, nhưng ẩn sâu bên trong, lại không chút khách khí nào.

Lý Duy không giải thích nhiều, hắn chỉ nghiền ngẫm vuốt cái cảm trơn bóng, nhìn chằm chằm Dịch Long Long nói: "Tuy sớm biết tên tiểu tử kia không đơn giản, nhưng không ngờ hắn lại có thể tìm được con rồng duy nhất trên đời, còn thu làm thú nuôi."

Dịch Long Long vỗ vỗ bả vai Lâm Kỳ: "Lên! Tiếp tục táng nó, không cần khách khí."

.....

Loại hiểu lầm này, có thể nói chuyện để hóa giải, tuy rằng có lối suy nghĩ khác biệt, nhưng Lý Duy và Dịch Long Long, một người một rỗng cũng có thể tìm được điểm chung, ví dụ như Dịch Long Long nghĩ Lý Duy là kẻ háo Long Sắc, mặt người dạ thú, Lý Duy lại nghĩ Dịch Long Long là thu cương do Ngải Thụy Khắc nuôi, sau một lần gần phát sinh xung đột vô trang, mới miễn cưỡng coi như hiểu ra.

Lý Duy không hề có vẻ gì muốn nhận sai với Lâm Kỳ về hành vi sai trái của mình, cũng như vậy, Dịch Long Long không hề có ý muốn nhận lỗi việc tưởng Lý Duy là loại không bằng cầm thú, để phòng người khác nghe được, Lý Duy bày một tầng cách âm chặn bốn phía, lúc này mới có thể yên tâm một chút.

"Ngải Thụy Khắc lạc trong Thụ Hải ta cũng không lo lắng lắm, tên kia mặc dù có thể không may đi vào nơi nguy hiểm nhất của Thụ Hải, nhưng cũng có thể tự bảo vệ mình, hiện tại điều đáng lo nhất, chính là chính người mới đứng." Thu hồi về cột nhà, Lý Duy thần nhiên nói: "Lúc trước người lỗ mãng giải trừ phong ấn của ta, chính là một hành vi vô cùng nóng vội sai lầm, nếu người không phải có quan hệ với Ngải Thụy Khắc, ta cũng không ngại đem người bán lấy tiền, ngàn vạn lần đừng có quên Nhân loại rất tham lam" Dù sao hần vốn không phải loại thần quan chính trực gì.

Dịch Long Long cup mắt âm đạm: "Ta biết." Đối với giá trị của bản thân, nàng từ biểu hiện của La Lan cũng hiểu không ít.

"Người không biết." Lý Duy lạnh lùng nói, "Giá trị hiện tại của người, không chỉ là con rỗng duy nhất trên đại lục, máu của người còn có thể bài trừ sức mạnh phong ấn, chỉ riêng điểm này, đã đủ khiến cho các tổ chức tranh đoạt, sau khi bọn chúng bắt được người, sẽ cắt thân thể của người ra, lấy máu của người để nghiên cứu....." Tuy rằng có thể cảm giác được trên người Dịch Long Long có ẩn dấu lực lượng cường đại, nhưng là cái loại cường đại này cũng không thể chuyển hóa thành công kích, hoặc là nói, nguyên nhân là do huyết thống của bản thân, căn bản không thể dùng để tự bảo vệ mình.

Hắn bỗng nhiên ngừng nói chuyện, bởi vì con rỗng nhỏ trước mắt đã bị dọa sắp khóc.

Đôi mắt màu xanh trong suốt ăng ạch nước mắt, Dịch Long Long cả người không nén nổi mà run lên bần bật: Nàng thật sự rất sợ hãi mà.

Tuy rằng không ngừng tự nói phải biết bằng lòng với những gì đang có, đã được sống tiếp thì không nên oán giận, phải dũng cảm phải kiên cường, nhưng vì sao mà nàng phải làm một con rỗng. Vì sao mà tình cảnh của nàng tệ như vậy? Chẳng lẽ nàng phải ở cả đời trong Thụ Hải vĩnh viễn không thấy bất cứ kẻ nào thì mới là an toàn sao?

Cho dù cuộc sống ở bên hồ rất bình an, nhưng bởi vì từng là người nên nàng vẫn muốn tiếp cận nhân loại, nếu không nàng đã chẳng theo Ngải Thụy Khắc ra ngoài.

Có thể nhìn thấy người, có thể nói chuyện, nàng thật sự rất vui vẻ, dù nằm mơ cũng cười.

Trong Thụ Hải gặp được tiểu đội Bảng Pha màu, Y Tư Lợi muốn mua nàng, sau khi phân tán lại bị La Lan bắt nạt, ngẫu nhiên may mắn thoát được, đi đến trấn Hương Thảo này, cũng không dám thò mặt ra, chỉ có thể lén lút trốn ở sau lưng Lâm Kỳ, việc gì cũng phải thông qua Lâm Kỳ mà làm. Muốn tìm hiểu vài thứ trong thần điện này, lại còn gặp phải Lý Duy, chưa phân phải trái đã ra tay tấn công.

Nếu nàng không phải là rỗng, mà là một con người, nàng sẽ không bị vướng vào nhiều phiền phức, áp lực nặng như vậy. Nàng rất sợ hãi, nhưng cũng vô cùng nhẫn nại, mãi đến hôm nay bị Lý Duy giáo huấn, giống như một đốm lửa rơi vào kho thuốc nổ vậy.

Những đê nén tích tụ suốt thời gian qua bùng nổ, Dịch Long Long cứ thế mà khóc òa lên, giọng nói non nớt nức nở vang lên trong điện: "Người nghĩ rằng ta muốn sao?"

39. Chương 39: Nguyện Vọng

“Người nghĩ rằng ta muốn như vậy sao?” Dịch Long Long càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng ủy khuất, những âm ức tích tụ mấy ngày nay dồn nén đến lúc này như nước vỡ bờ, tiếng khóc nức nở vang lên trong phòng, nghe hết sức tủi thân đáng thương.

Vừa rồi khi nói chuyện cùng Lý Duy, Dịch Long Long từ trên vai Lâm Kỳ nhảy xuống, ngồi bệt trên đất, đưa tay quệt nước mắt, nhưng càng lau càng nhiều, nàng cũng chẳng thêm quần nữa, cứ thế mà khóc cho thỏa.

Chẳng lẽ nàng muốn biến thành rồng hay sao? Tên này nghĩ mình là ai vậy? Tự nhiên mắng mỏ nàng.

Nhìn Dịch Long Long khóc như không thể ngừng được, Lý Duy có chút hoảng hốt, rồi bối rối: “Người làm sao....Ê, người đừng khóc....Đây...thế này không tốt...”

Giọng nói của hắn thật yếu ớt, tiếng khóc này giống như tiếng khóc của trẻ con vậy, đối với hắn còn đáng sợ hơn phán quyết của thần linh, trông thế này chẳng khác nào hắn phạm phải tội ác tày trời gì vậy.

Giống như lúc hắn không ngờ con rồng nhỏ này sẽ nói với hắn câu “Chúng ta không thể nào đâu”, Lý Duy cũng chưa bao giờ nghĩ, sẽ có một con rồng, cứ thế mà khóc nức lên trước mặt hắn.

Khuyên bảo thế nào cũng không được, trong một lúc không biết nên làm gì mới tốt, Lý Duy mở hé bàn tay, phóng ra pháp thuật điều trị, vốn là thần thuật dùng để trị thương, bây giờ chỉ có tác dụng giảm bớt mệt nhọc, ánh sáng ấm áp dịu dàng vây lấy Dịch Long Long, một dòng chảy ấm áp từ từ rót vào thân thể nàng.

Người có kinh nghiệm đều biết, khi người ta thương tâm nhất, càng có người dỗ, thì càng khóc lớn hơn, cách tốt nhất chính là mặc kệ, nhưng rõ ràng Lý Duy không có kinh nghiệm đó, mà Dịch Long Long khóc suốt như vậy cũng có chút mệt mỏi, vừa đúng lúc Lý Duy làm như vậy, tiêu tan hết mệt nhọc của nàng, khiến cho nàng có thêm sức mà khóc tiếp.

Hào quang của thần thuật trên tay Lý Duy càng lúc càng yếu, cuối cùng cũng không chịu nổi, tiếng khóc nức kia cứ đâm vào trong tai của hắn, không cách nào đỡ dành hay hù dọa rồng nữa, Lý Duy chỉ còn cách khép nép cầu xin con bé rồng này tha thứ: “Ai, người đừng khóc nữa....người là rồng nha, khóc như thế này rất khó coi...”

Dịch Long Long vẫn nức nở, không quên hờn dỗi một câu: “Không cần người lo.”

Lý Duy thở dài: “Người đừng khóc nữa.....nếu người nghe lời ngừng khóc, người muốn cái gì ta cũng hứa với người.....”

Dịch Long Long đang đưa tay lau nước mắt, nghe vậy liền dừng khóc, ánh mắt phía sau kẻ vuốt nhìn chăm chăm Lý Duy: “Thật sự là cái gì cũng được?” Không phải là hứa suông chứ?

Thấy nàng cuối cùng cũng ngừng khóc, Lý Duy nhẹ nhàng thở ra: “Người không thể yêu cầu việc gì quá đáng, ta không phải thần, không phải vạn năng.”

Dịch Long Long không chút do dự nói: “Được rồi, ta muốn tìm Ngải Thụy Khắc.” Nếu có Ngải Thụy Khắc bên cạnh, nàng không phải sợ hãi nữa, an toàn cũng được đảm bảo.

Nghe xong yêu cầu của nàng, Lý Duy có chút khó xử: “Nói thật, yêu cầu này, ta rất khó hoàn thành, diện tích Thụy Hải thật sự quá mức rộng lớn, trong đó lại ẩn nấp rất nhiều dã thú và quái vật, muốn ở trong đó tìm được một người, khó khăn không khác gì tìm một hạt cát trong biển..... Người nên đổi cái khác đi.”

Nghe thấy hắn từ chối có vẻ dứt khoát, Dịch Long Long cũng không miễn cưỡng, dù sao nàng cũng biết tình hình ở trong Thụy Hải, biết rõ rằng tìm người không dễ dàng, vì vậy cũng hiểu chuyện: “Như vậy đổi thành.....” Nàng dừng một chút, có chút hồi hộp, móng vuốt vô thức nắm chặt vạt áo, giọng nói thật nhỏ nhưng vô cùng chắc chắn: “Ta muốn biến thành Người.”

Nàng muốn biến thành người.

Vọng tưởng cũng được, nằm mơ cũng được, nàng vẫn muốn biến thành Người.

Nàng từng hỏi qua Ngải Thụy Khắc, hỏi rằng rỗng có thể biến thành người được hay không, hấn suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu.

Nhưng mà nàng vẫn muốn biến thành người.

Là con rỗng duy nhất trên đại lục, kế thừa huyết mạch của Vĩnh Hằng Ngân Sắc cường đại, có thể bài trừ tất cả sức mạnh phong ấn và nguyên rửa, nhưng thế thì sao?

Những thứ đó, nàng thà rằng đánh đổi tất cả, để lấy một cơ hội biến thành một con người bình thường.

Kiếp trước nàng là người, trái tim và linh hồn của nàng đều là con người, cho dù biến thành hình dạng rỗng, cho dù tự nhắc rằng mình không còn là người, nhưng nàng vẫn không thể thật sự nhìn thế giới này dưới con mắt của một con rỗng được.

Nàng thiết kế được phòng ngủ, có thể sử dụng những công cụ không phải móng vuốt, thích ăn đồ chín tuyệt đối không ăn thịt sống, trước và sau khi ngủ đều súc miệng đánh răng, phải mặc quần áo, tất cả những điều đó đều là thói quen của con người, cho dù người ta nhìn vào cảm thấy quái dị, nhưng nàng không muốn thay đổi, cũng không định thay đổi.

Lý Duy trầm mặc trong chốc lát, rồi mới chậm rãi mở miệng: "Người muốn ở đây đợi Ngải Thụy Khắc bao lâu?"

Cuối cùng cả hai yêu cầu Lý Duy đều đáp ứng một nửa, Ngải Thụy Khắc, hấn sẽ tìm, biến thành người, hấn cũng giúp, nhưng cả hai điều này đều không dám cam đoan.

Việc của Ngải Thụy Khắc, hấn chỉ cho người ở trên trần dán cái thông cáo, hơn nữa báo cho quán rượu và quán trọ ở các trấn lân cận, nói cần thuê mạo hiểm giả tìm người, nếu ai ở trong Thụ Hải thấy một kiếm khách nghèo túng chừng hai bảy hai tám tuổi, tên là Ngải Văn, xin đem đến thần điện ở trấn Hương Thảo, có người rất mong được gặp hấn.

Thù lao chỉ trả rất cao, những năm mươi đồng vàng, chừng ấy thậm chí còn dư sức dụ dỗ mạo hiểm giả bỏ qua mục tiêu hiện tại của mình, hết sức đi tìm kiếm Ngải Thụy Khắc, nhưng Thụ Hải thật sự quá lớn, cho dù xuất động tất cả mạo hiểm giả, cũng chưa chắc đã thành công.

Lý Duy mở cánh cửa đá gọi một thần quan thực tập đến, dặn dò hấn đi làm việc, rồi lại khép cánh cửa lại, trở về trước mặt Lâm Kỳ: "Được rồi, nếu như vậy mà còn không tìm được, thì đó chính là ý của thần."

Dịch Long Long từ phía sau Lâm Kỳ bước ra, vô cùng cảm kích nói: "Thật sự cảm ơn người, đã khiến người tốn kém như vậy."

Lý Duy tỏ vẻ không sao hết, khoát tay: "Không có gì, đợi tìm được Ngải Thụy Khắc, hấn có tiền trên người mà, sủng vật nợ, đương nhiên hấn phải trả."

.....Nàng rút lại lời nói vừa rồi.

Lần nữa ngồi xuống trước mặt Dịch Long Long, Lý Duy đánh giá nàng một hồi rồi nói: "Trên nguyên tắc, muốn hoàn toàn thay đổi một chủng tộc, thì phải là sức mạnh của thần minh, ta không làm được."

Thay đổi chủng tộc, chuyện này ở trong lịch sử của nhân loại cũng không phải là không có, nhưng cũng không phải dạng thay đổi hoàn toàn, ví dụ như từ nhân loại biến thành Tử Linh hay là Vu Yêu, nhưng làm như vậy, đều phải bỏ đi thân thể của mình, thậm chí lấy cái chết để hoàn thành quá trình biến đổi, đồng thời, nói theo góc độ của thần điện, đây chính là hành vi xúc phạm, phải chịu sự thẩm vấn và phán quyết.

Hơn nữa ở trong lịch sử, cũng chưa từng có con rỗng nào muốn biến thành người.

Nhìn Dịch Long Long lộ ra vẻ thất vọng không thể che giấu, Lý Duy nói tiếp: "Nhưng mà, ta có thể chọn một loại phương pháp biến hình, giúp thay đổi ngoại hình của người, bên trong người vẫn là rỗng, như vậy ít ra có thể bảo vệ người an toàn."

40. Chương 40: Hồ Giấy

Theo như Lý Duy nói, thì đây là một cách để thay đổi ngoại hình, nói đơn giản, chính là thuật biến hình, thay đổi ngoại hình, cũng không phải chuyển đổi bên trong, huyết mạch và hơi thở vẫn thuộc về Long tộc.

Nhưng như thế đối với Dịch Long Long mà nói, đã đủ rồi.

Càng thuận lợi hơn là, Dịch Long Long không tỏ ra sự uy áp cường đại như các thành viên khác của Long tộc, có lẽ huyết thống của nàng thật sự rất mạnh, nhưng còn chưa bộc phát ra, nếu không phải cảm giác của Lý Duy rất nhạy bén, thì căn bản sẽ không nhận ra, chỉ cần học cách thu liễm một chút, hơn nữa không nên thân thiết với người ta, nếu vậy sẽ không bị nhìn ra sơ hở.

Lý Duy còn chưa nói xong kế hoạch của hắn, Dịch Long Long đã nhìn không được hai mắt tỏa sáng, mạnh mẽ gật đầu: “Cứ như vậy đi, cụ thể là phải làm như thế nào?”

Lý Duy giơ ra ba ngón tay: “Thứ nhất, ma pháp trận, thứ hai, bảo thạch để khởi động ma pháp trận, thứ ba, ma lực phải nhất định đạt tiêu chuẩn ma pháp sư.”

Đối với ánh mắt ngu ngốc của Dịch Long Long, Lý Duy thở dài, có lẽ mình nói với con rồng nhỏ này về ma pháp nó cũng không thể hiểu nổi, nhưng vẫn cố gắng giải thích: “Bởi vì trước đây có việc cần, nên ta cũng đã nghiên cứu qua ma pháp trận giúp thay đổi diện mạo, cho nên chuyện này không khó, khó nhất chính là hai thứ còn lại.”

“Tuy rằng người có ma lực cường đại có thể trực tiếp bỏ qua bảo thạch và thậm chí cả ma pháp trận, nhưng đáng tiếc ta là một thần quan, không phải ma pháp sư, ma lực của ta không thể so với một ma pháp học đồ bao nhiêu.... Còn tác dụng của bảo thạch.... À... Tóm lại là rất cần.” Ấp úng một lúc, Lý Duy nhận ra mình thật sự không thích hợp làm thầy giáo ma pháp, hắn chỉ biết là có một số bảo thạch đối với việc trợ giúp ổn định ma pháp trận, nhưng hoàn toàn không biết vì sao lại như vậy.

Lời giải thích mang tính mơ mơ hồ hồ, Lý Duy vẫn tiếp tục nói: “Bảo thạch cần rất nhiều tiền để mua, nhưng mà người cũng thấy rồi đây, thần điện này của ta rất nghèo khó.... Thật sự...” Hắn vừa nói, vừa bày ra bộ mặt vô cùng khổ sở, nhưng đến cả Lâm Kỳ cũng có thể nhìn ra, trong mắt hắn mang theo tia cười giả hoạt.

Dịch Long Long nghĩ nghĩ, rồi bảo Lâm Kỳ bỏ cái rương gỗ hắn vẫn mang trên lưng xuống, mở phía trái của rương gỗ, trong một ngăn, lấy ra một cái túi căng phồng, Dịch Long Long đưa cả túi cho Lý Duy: “Đây là trong lúc vô tình ta đã cướp sạch của một tên đạo tặc, bên trong cũng có một chút đồ, người xem có thể đổi được bao nhiêu tiền.”

Dù sao cũng là lấy được trên người La Lan, nên việc đem đồ của hắn ra bán, Dịch Long Long chẳng có chút gì là đau lòng hộ hắn cả.

Tuy biết rằng Lý Duy nói thần điện đang túng quẫn kinh phí có thể là nói dối, nhưng Dịch Long Long cũng không vạch trần, dù sao người ta giúp đỡ như vậy đã là ơn huệ rồi, nàng làm sao có thể không biết tốt xấu để Lý Duy chi số tiền lớn như vậy vì mình chứ, nàng không phải kẻ được nước lấn tới, nàng cũng đã tính sẽ trả lại tiền.

Lý Duy mở túi, lấy ra từng thứ bên trong, một lát sau, hắn đem một chiếc nhẫn có gắn viên bảo thạch hình thù kỳ quái, một cái còi màu lam không biết làm từ thứ gì, cùng với một quyển sách nhỏ giao cả ba thứ cho Dịch Long Long: “Ba thứ đồ này người giữ lại, mấy thứ này, một là không dễ bán, hai là ở quanh đây không có ai mua nổi.... Đạo tặc có được mấy thứ này, có phải tên là La Lan không?”

Thần quan tóc xám ở tiểu đội băng pha màu là đệ tử của hắn, hơn nữa còn dừng ở Hương Thảo Trấn mấy hôm, nên hắn tự nhiên biết thân phận của mọi người trong đội ngũ, thậm chí so với Y Tự Lợi và La Lan còn rõ hơn.

Nhưng hắn và La Lan cũng chẳng có giao tình gì, cũng không quá quan tâm chuyện đạo đức nên cũng chẳng cảm thấy Dịch Long Long làm thế này có vấn đề gì, thậm chí rất cao hứng khi nhìn thấy vấn đề tiền nong được giải quyết.

Lý Duy lại đem vật phẩm trong túi phân làm mấy nhóm, làm xong hết, hắn mới ngẩng đầu lên, ghé lại gần, nhìn chăm chăm Dịch Long Long nghiêm túc nói: “Người biết không, đem những vật phẩm giá trị như thế này tùy tiện đặt trước mặt người khác, là rất dễ đánh động lòng tham của họ? Nếu không tại tiểu tử Ngải Thụy Khắc kia, ta đã sớm đem mấy thứ này của người nuốt trọn, thuận tiện đem người bán với giá cao.”

Tuy rằng bộ dáng của hắn lúc này với vừa rồi giáo huấn nàng đều rất lạnh khốc không chút nể tình, nhưng Dịch Long Long lại có phản ứng rất khác, nàng chỉ cười hì hì vậy vậy cái móng vuốt về phía Lý Duy: “Tại vì là người nên ta mới lấy ra nha, ta tin người là người tốt.”

Không phải chỉ vì Lý Duy và Ngải Thụy Khắc quen biết, mà cũng bởi vì những hành động của hắn.

Trong đáy lòng Dịch Long Long vẫn còn lưu lại chút ủy khuất và tủi hờn vừa rồi, nhưng nàng cũng không bi quan nữa, bây giờ nàng đã hiểu rõ, cái tên nhìn thấy một con rồng con khóc đã hoảng hồn cuống cuống xin lỗi, bề ngoài cho dù có làm ra vẻ hung ác thế nào đi nữa, cũng chỉ là một con hổ giấy thôi.

Huống chi, khuôn mặt của Lý Duy nhìn qua trẻ tuổi tuấn tú, chẳng có chút uy hiếp nào.

Nghe thấy mình được cho là người tốt, Lý Duy bất đắc dĩ thở dài, tự biết mình chẳng dọa được con rồng con này rồi, chỉ đành nói tiếp về điều kiện thứ ba: “Vấn đề bảo thạch coi như được giải quyết, nhưng mà, ma pháp sư thì sao? Ma pháp sư của trấn Hương Thảo không có thực lực đó, bọn họ phần lớn ở trong thành thị lớn, tuy có thể thỉnh cầu thần điện, nhưng như vậy sẽ làm lộ sự tồn tại của người, cấp cao của thần điện cũng không gây tổn thương cho người, nhưng sẽ khống chế người lại.”

Tuy bản thân cũng là người trong thần điện, nhưng Lý Duy có cảm quan tâm cứ thế mà đem ra phê phán. Tín ngưỡng của hắn là Thần, chứ không phải thần điện.

Ma pháp trận, bảo thạch trấn quý, ma pháp sư, ba thứ này giải quyết được hai, thứ khó nhất...cũng chính là thứ cuối cùng.

Lý Duy tuy biết ma pháp, nhưng tự biết là thực lực còn lâu mới đủ, mà việc này, cho dù thế nào cũng không thể tùy tiện cho người ngoài tham dự vào, thậm chí chỉ tạm thời cũng không thể, trừ khi sau khi xong việc “giết người diệt khẩu”.

Nhưng vấn đề này, đến tay Dịch Long Long, ngược lại hoàn toàn chẳng có gì, nàng đưa móng vuốt nhỏ lên, nhẹ nhàng chỉ một móng vuốt về phía Lâm Kỳ: “Ma pháp sư có thể tin tưởng? Chúng ta có nha.”

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

41. Chương 41: Buồn Chuyen

Tuy rằng không biết ma pháp của Lâm Kỳ đạt đến tiêu chuẩn như thế nào, nhưng nếu hắn từ tòa tháp kia đi ra, La Lan cũng nói chủ nhân tòa tháp rất lợi hại, nếu vậy sao Lâm Kỳ có thể không biết chút gì đó?

Lúc ở Thụ Hải nhìn hắn phát ra ma pháp dẫn đường, hắn là cũng có chút tài năng.

Dù sao đã không tìm được người thích hợp hơn, coi ngựa chết làm ngựa sống cũng được vậy, Dịch Long Long tiến cử Lâm Kỳ với Lý Duy, hắn tỏ vẻ có thể cho Lâm Kỳ thử sau khi ma pháp trận bố trí xong.

Tuy rằng có thể đi vào trấn mua bán, nhưng không ai có thể mua nổi mấy món đồ của La Lan, chưa nói đến mấy món vật tùy thân quý giá, ở đây cũng không thể mua được bảo thạch chất lượng tốt nhất, cho nên vì để chuẩn bị vật liệu, Lý Duy phải mất mấy ngày đi đến những thành thị xung quanh.

Trong thời gian hắn đi vắng, Lâm Kỳ và Dịch Long Long tạm thời ở lại phòng khách của thần điện, không được hắn cho phép, những thần quan thực tập không dám tự ý đến chỗ họ.... Ít nhất ở bên trong thần điện này, quyền uy của hắn là tuyệt đối.

Dịch Long Long và Lý Duy ở trong phòng kín nói chuyện một lúc lâu, Lý Duy biết được không ít những việc xảy ra trong Thụ Hải, nhưng mỗi khi Dịch Long Long hỏi hắn và Ngải Thụy Khắc có quan hệ gì, Lý Duy luôn nhanh chóng lảng sang chuyện khác. Mỗi đến tối, hai người một rồng đi ra ngoài, Lý Duy đích thân đưa họ đến phòng khách trống trong thần điện.

Cửa vừa đóng, Dịch Long Long liền lập tức từ rương gỗ sau lưng Lâm Kỳ thò đầu ra, đánh giá xung quanh chỗ ở mới một vòng.

Thần điện này tuy rằng nằm ở trấn nhỏ nơi biên giới, người rất ít, nhưng kiến trúc và nội thất vẫn đầy đủ, phòng khách rất đơn giản, sạch sẽ, giống như một căn hộ với phòng ngủ rộng rãi, còn có phòng thay quần áo và phòng tắm riêng biệt, đây chính là nơi chuẩn bị cho người của thần điện đến ghé thăm, tuy không xa xỉ, nhưng cũng không hề sơ sài, chẳng qua Hương Thảo trấn này thật sự không phải chốn phồn hoa gì, nên, cái gọi là phòng khách thật ra mang ý tượng trưng hơn là thực dụng.

Trong phòng ngủ có giường, nhưng mà cái thùng phía sau Lâm Kỳ, đã chuẩn bị cho Dịch Long Long một chiếc đệm êm ái rồi, thế nên chỗ ngủ coi như đủ dùng.

Trước khi ngủ, Lâm Kỳ ngồi bên giường, Dịch Long Long rút trong cái ổ nhỏ của mình, trên người vẫn còn đọng hơi nước sau khi tắm rửa, nàng thay một bộ áo ngủ đặc chế, ôm lấy cái đuôi, cả người cuộn tròn, nói chuyện với Lâm Kỳ ở trước mặt, hay nói đúng hơn là tự nói với mình:

“Không biết ta có thể biến thành người không, hy vọng sẽ thành công.”

“Không biết Lý Duy và Ngải Thụy Khắc có quan hệ như thế nào, đợi đến lúc tìm được Ngải Thụy Khắc, nhất định phải hỏi rõ hần mới được.”

Đang nhỏ giọng lầm bầm một mình, Dịch Long Long đột nhiên nhớ đến một việc: “Đúng rồi..... Lâm Kỳ, chờ sau khi ta biến thành người, chúng ta sẽ tìm Ngải Thụy Khắc, sau đó sẽ đi tìm hiểu về thân thể của người có được không? Trên đường đi thật sự là vất vả cho người rồi.” Dịch Long Long có chút ngượng ngùng nói, “Để báo đáp, ta sẽ cùng người đi tìm gia đình. Người không giống ta, bị cái tên ma pháp sư kia bắt cóc, người hẳn là có gia đình, nếu may mắn, biết đâu có thể tìm được cha mẹ của người.”

Mặc kệ cô rỗng trắng kia nói thế nào, thiếu niên tóc đen vẫn trầm mặc, đôi mắt hồn nhiên có chút mê man, bây giờ hẳn có thể nghe hiểu được một chút những gì Dịch Long Long đang nói, nhưng mà.... Tại sao hẳn lại không biết trả lời thế nào?

Cha mẹ, từ này từ tai truyền đến trái tim, không hề tạo ra nửa điểm rung động nào, cứ thế thản nhiên chìm xuống.

Cha mẹ?

Người tạo ra hần..... Sao?

Đó là ai?

Không nhớ.

Trong trí nhớ vô cùng xa xôi, giống như nhìn vào một tấm kính ảo ảnh, chỉ có một nụ cười mơ mơ hồ hồ, không sao nắm bắt nổi.

Điểm tâm thần quan thực tập mang đến là súp bí đỏ và khoai sọ chiên, được đựng trong chén sứ trắng, màu cam của súp trông thật ấm áp, hương vị ngọt ngào, còn những miếng khoai chiên thì ròn tan vàng óng ánh, cắn một miếng, mùi thơm tan trong miệng.

Khi Dịch Long Long và Lâm Kỳ thức dậy, Lý Duy đã rời khỏi thần điện, đi đến thành thị bên cạnh. Trước khi hần đi có dặn dò những thần quan thực tập trong thần điện phải chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho Lâm Kỳ, nhưng ngoài việc cơm nước ba bữa hàng ngày, còn lại không được tự ý quấy rầy.

Đêm qua Lý Duy cũng dặn dò Dịch Long Long, trong mấy ngày hần không có ở đây, cố gắng hạn chế lộ mặt, cho dù ở trong thần điện cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ, bởi vì Lâm Kỳ ở lại với thân phận là bằng hữu từ xa đến của Lý Duy. Bọn họ có thể đi ra ngoài mua đồ, nhưng tốt nhất là không nên tiếp cận nhưng mạo hiểm giả trên trấn, lại càng không được xảy ra tranh chấp với bọn chúng.

Vì Lý Duy nói vậy, nên Dịch Long Long vốn định mấy ngày tới làm Trạch Long, sau cùng không thể không bảo Lâm Kỳ đem rương gỗ mới tháo tung ngày hôm qua ra ghép lại, để nàng trốn vào đó đi ra ngoài Thần Điện.

Dù sao cái rương gỗ mới làm hôm qua quá lớn, tuy rằng tiện lợi, nhưng bây giờ mang ra ngoài cũng sẽ làm người khác chú ý, nên khi Dịch Long Long dặn dò thợ mộc, cũng đã chuẩn bị đến việc có thể tháo lắp dễ dàng.

Đương nhiên, ở đoạn gần giữa rương gỗ, bốn xung quanh đều có hoa văn hình thoi chạm rồng, nếu nhìn thật kỹ vào hoa văn, có lẽ sẽ thấy một đôi mắt màu lam xinh đẹp ở phía sau.

Lúc đi dạo trên trấn, Dịch Long Long đến nơi gieo trồng của trấn Hương Thảo mua một vài loại cây cỏ, mỗi loại mua một ít hạt, định rằng sau này sẽ phơi khô để dành thưởng thức, nhân tiện qua đôi lời chuyển phẩm, nàng cũng biết không ít.

Thì ra thật lâu trước kia, đoạn ranh giới gần Thụ Hải nhất có một nơi tên là thành Tích Kim, nơi đó được canh phòng cẩn thận, cũng có những quan chức được đế quốc cử đến, nhưng các loại dã thú và quái vật bên trong Thụ Hải, và những khoáng sản, được vật tài nguyên đã không ngừng thu hút các mạo hiểm giả, một người có đầu óc kinh doanh sống ở đó, đã xây dựng một cửa hiệu nhỏ là Sơn Mộc Đại Thúc, cung cấp đồ ăn, nước và rượu, phòng trọ, còn cả nhiều dịch vụ khác cho mạo hiểm giả, việc làm ăn vô cùng phát đạt.

Mà sau người đó, không ngừng có người noi theo, mở các loại cửa hàng ở xung quanh, để cho những đoàn mạo hiểm giả đến Thụ Hải được nghỉ ngơi, và chuẩn bị lương thực.

Cứ như vậy, dần dần, thương nhân khắp nơi mang theo bạn bè và gia đình, chuyển tới gần Thụ Hải, hình thành một khu dân cư mới, sau đó, có người lại phát hiện ra nơi đây có thể gieo trồng được loại Hương Thảo chất lượng tốt nhất, lúc bấy giờ thành Tích Kim đang báo lên đế quốc về việc mở trấn mới, vì thế liền gọi nơi này là trấn Hương Thảo.

Cũng giống như con đường đá nhỏ ở ven Thụ Hải, mấy trấn nhỏ bên cạnh đều là nơi giao thông tương đối phát triển, tương tự như trấn Hương Thảo, hình thành một nếp sống tự cấp tự túc bằng sản vật của mình, mặt khác còn dựa vào những giao dịch và hoàn cảnh kinh tế.

Trên trấn không có quân chính quy đóng lại, lực lượng vũ trang chính ở gần thành Tích Kim, còn binh lính ở đây, đều là thanh niên trong trấn hoặc các mạo hiểm giả về hưu tự lập ra, nói tóm lại thì bọn họ là dân nghiệp dư.

Cũng bởi vì như thế, nên khi Lâm Kỳ và Dịch Long Long vào trấn không bị kiểm tra gắt gao.

Ngoài ra, Dịch Long Long còn hóng được một chút tin vĩa hè về Lý Duy, nghe đâu hấn bởi vì mối quan hệ bất chính nào đó nên mới bị lưu đày từ đế đô đến biên cảnh này, đối tượng từ trong mối quan hệ bất chính, cho đến mấy cô ở khu phố phong lưu, rồi lại công tước phu nhân nào đó, thậm chí có người nói là cả với một vị công tước...

Dịch Long Long nghe buồn chuyện, gần như muốn ôm cái đuôi mà lăn lộn trong rương.

Mãi cho đến buổi chiều, Dịch Long Long bỗng nhiên nhớ ra là phải quay lại quán rượu hôm qua trả chìa khóa phòng, tuy Lý Duy đã cho người thông báo với chủ quán là họ đổi chỗ ở, nhưng chìa khóa của người ta nàng vẫn cầm.

Đúng rồi, còn phải lấy lại tiền đặt cọc.

Nghĩ vậy, Dịch Long Long bảo Lâm Kỳ về thần điện lấy chìa khóa rồi đi thẳng đến quán rượu Cây Sồi.

42. Chương 42: Khiêu Khích Và Bị Khiêu Khích

Quán rượu náo nhiệt hơn hẳn so với hôm Dịch Long Long đến, trong phòng ngồi không ít người, nhưng không có dân trong trấn, tất cả đều mang theo vũ khí, xem ra thì với mấy người mạo hiểm trong tượng tượng của Dịch Long Long hơn là tiểu đội Bảng Mầu.

Sao tự dưng nhiều người đến đây vậy? Lần trước cũng không đông thế này.

Dịch Long Long lấy làm lạ.

Tuy rằng Lý Duy bảo nàng cố gắng tránh tiếp xúc với mạo hiểm giả, nhưng bây giờ đã vào quán rồi, nếu lại chạy luôn còn không phải khiến người ta thêm nghi ngờ sao?

Lách người qua các dãy bàn, Lâm Kỳ hấp dẫn đa số ánh mắt trong quán, tuy nói tất cả mạo hiểm giả không hẳn đều là người cao to thô kệch, nhưng thời gian dài kiếm cơm bằng đao kiếm, trừ khi là được một gia tộc có bối cảnh bồi dưỡng, nếu không thì đều toát ra một loại khí chất mà Dịch Long Long vẫn hình dung bằng hai từ “thô lỗ”.

Nhóm mạo hiểm giả này nhìn qua cũng không phải cùng một đội, theo cách ăn mặc và chỗ ngồi, có thể thấy trong quán có ít nhất tám nhóm.

Có những thứ đặt cạnh nhau so sánh thì càng rõ rệt, Lâm Kỳ đi vào giữa đám người này, càng làm cái vẻ u tĩnh xuất trần thêm nổi bật, đẹp đến mức gần như kỳ ảo, nên chỉ chớp mắt đã hấp dẫn thật nhiều người.

Trước những ánh mắt dán trên người mình, Lâm Kỳ dường như không có cảm giác, hần đến gần chủ quán, đem hai chiếc chìa khóa phòng đặt trên mặt quầy, ngụ ý bảo chủ quán trả lại tiền đặt cọc.

Quá trình trả chìa khóa rất thuận lợi, không mất bao lâu chủ quán đã đem tiền thừa trả lại, cũng tiện thể hỏi Lâm Kỳ có muốn mua ít rượu không, hôm qua họ mới chuyển rượu mật ong ngon nhất từ trong thành đến.

Lâm Kỳ dựa theo Dịch Long Long nói, cũng không nhiều lời, bỏ qua lời tiếp thị của ông chủ, cầm lấy đồng vàng đồng bạc trên quầy, cất vào hòm gỗ rồi xoay người rời đi.

Trong lòng Dịch Long Long vô cùng tò mò tại sao lại có nhiều mạo hiểm giả đến đây như vậy, nhưng chỗ này vốn là nơi thị phi, cũng biết mau rời khỏi là tốt nhất.

Đi gần đến cửa, đột nhiên Lâm Kỳ dừng lại, Dịch Long Long tuy thấy kỳ lạ nhưng xung quanh có nhiều người, đành nói là hỏi Lâm Kỳ, ngay cả đến sát cạnh thềm xem nàng cũng không dám.

Ngay sát mũi chân Lâm Kỳ, một cái chân ngang nhiên chặn đó, mà chủ nhân của nó tay còn cầm chén rượu, ghé mắt nhìn Lâm Kỳ.

Nếu Lâm Kỳ không phát hiện ra cái chân kia mà đi tiếp, hẳn là bị vấp ngã, tiếp theo đó sẽ rất đương nhiên làm người ta bị đổ chén rượu, đối phương lập tức có thể kiếm cơm mà làm khó, đây là cái kiểu mà một số ít mạo hiểm giả tính cách hiếu chiến hung ác hay dùng để khiêu khích.

Mạo hiểm giả không phải ai cũng là nhân vật anh hùng, thậm chí một bộ phận trong số họ phẩm hạnh còn chẳng chính trực gì, so với đám lưu manh xảo trá còn tệ hơn. Đội ngũ giống như băng pha màu, tuy có chút phô trương không dám khen, nhưng tố chất của mạo hiểm giả thì tương đối là chất lượng.

Không may là hiện giờ Lâm Kỳ đụng phải, chính là cái loại mạo hiểm giả bại hoại, bởi vì thấy Lâm Kỳ có một mình, đáng vẻ nhu nhược, ăn mặc lại không tệ, nên muốn nhân cơ hội mà lừa gạt một vố.

Đám người còn lại trong quán rượu cũng nhìn về phía này, sau khi nhìn thấy người gây sự, không ít kẻ tỏ vẻ xem náo nhiệt. Tuy mạo hiểm giả thường xuyên không cố định ở một nơi, nhưng quanh quanh coi như cũng biết nhau một chút, bọn họ biết kẻ đang khiêu khích này là một kẻ thường xuyên gây chuyện, có tiếng cực ác, cái gì liên quan đến đội của hắn đều khiến người ta phát ghét.

Tuy rằng chút kỹ xảo nhỏ của kẻ khiêu khích không thành, nhưng xét theo lẽ thường, người bình thường gặp phải trường hợp này trong lòng hẳn là sẽ khó chịu, cho dù không phản kích ngay tức khắc, thì cũng sẽ nói đôi lời, tiếp đó rất hợp tình hợp lý xảy ra xung đột. Nhưng mà đáng tiếc, Lâm Kỳ là một ngoại lệ. Cái gì khiêu khích hay là ác ý, hắn hoàn toàn không nhận ra, thậm chí còn không hiểu nổi tại sao người này đột nhiên lại làm thế này. Hắn cẩn thận nhìn cái chân đang ngăn trước mặt mình, cảm tưởng duy nhất là đôi giày này có chút cũ.

Trên chân Lâm Kỳ đang mang một đôi giày da dê được đặt tại chỗ thợ đóng giày, chất liệu mềm mại ôm lấy hai chân, đi trên đường rất thoải mái.

Nhìn mấy giây, Lâm Kỳ tựa như chưa xảy ra việc gì, cất bước qua chân người kia.

Hành động này so với việc phản ứng kịch liệt càng thể hiện sự giễu cợt, qua một hồi, cả quán rượu òa lên tiếng cười to, còn có người lớn tiếng cười nhạo nói to: “Kiệt Ni Tư, người ta vốn chẳng coi ngươi là cái thứ gì!”

Kiệt Ni Tư chính là tên của kẻ khiêu khích, nghe câu ấy, vốn hắn chỉ có ba phần địch ý với Lâm Kỳ liền biến thành mười phần, hắn rút loan đao bên hông ra, dùng sức chém ngang về phía sau đầu Lâm Kỳ.

Mà Lâm Kỳ vẫn đi tiếp như chẳng biết gì, cứ như không hề biết mình sắp chết.

Cùng với tiếng kim loại va chạm, thanh loan đao sắp chém vào đầu Lâm Kỳ bị một vật bay đến đánh cho rời tay văng ra ngoài, đợi vật kia ghim vào trên bức tường đối diện, mọi người mới nhìn rõ nó là một thanh rìu nhỏ.

Lâm Kỳ lúc này mới dừng chân, quay đầu lại nhìn lại.

Người ném rìu từ một bàn trong góc quán rượu đứng lên, lấy xuống áo choàng phủ bên ngoài, đó là một cô gái tóc hồng dáng người cao ráo thướt tha, khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, trên người mặc một bộ nhuyễn giám màu đỏ sậm, mái tóc xoắn dài màu đỏ dùng một sợi dây màu đen buộc thành đuôi ngựa, ngũ quan anh khí mang theo vẻ uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn gần.

Cùng bàn với nàng có năm người, tất cả đều khoác áo choàng giống như nàng.

Nàng vừa đứng lên, hơn phân nửa đám mạo hiểm giả trong quán rượu liền hít một hơi thật mạnh, có người trực tiếp hô lên: “Lôi Nhân Na!”

Cô gái tóc hồng cực kỳ uy nghiêm nhìn xung quanh một vòng, sau cùng đưa ánh mắt nhìn về kẻ khởi xướng Kiệt Ni Tư, dùng một giọng trầm ổn dị thường nói: “Chuyện này đến đây thôi, không cần quá đáng.”

Kiệt Ni Tư dường như rất sợ Lôi Nhân Na, tuy rằng không muốn nhưng vẫn phải gật đầu, hắn nhặt thanh loan đao lên, cùng với mấy người khác vội vàng tính tiền rồi rời khỏi quán rượu.

Lôi Nhân Na thay Lâm Kỳ giải vây xong cũng không nói gì, chỉ ra lấy lại cây rìu của mình, gật đầu với hắn rồi cùng nhóm của mình đi lên lầu, xem ra họ dừng chân tại đây.

Dịch Long Long trong lòng tò mò chết đi được, cuối cùng là ai với ai xảy ra chuyện gì, còn cái cô gọi là Lôi Nhân Na đại tỷ kia là nhân vật thể nào?

Bởi vậy khi Lâm Kỳ vừa đi ra khỏi quán rượu, nàng liền nhanh chóng bảo hắn quay lại ngồi một lát, đầu tiên là muốn về nghe người ta buôn chuyện, thứ hai là theo khe hở nhìn thoáng qua, cái tên vừa nãy bị Lôi Nhân Na đuổi khỏi quán rượu đang cùng với mấy người nữa đứng ở góc đường, nhìn về phía này một cách hung ác.

43. Chương 43: Lôi Nhân Na

Lý Duy nói đúng, bản thân cái tên mạo hiểm giả cũng đã là một từ nguy hiểm rồi.

Lúc Lâm Kỳ ngồi trong quán rượu, Dịch Long Long thầm tự giận bản thân, tại sao lại không để cho thần quan học việc ở Thần Điện chạy việc giúp, mà lại phải tự mình chui vào cái rắc rối này, vừa rồi nàng ở trong thùng gỗ nhìn thấy Kiệt Ni Tư vung đao chém đến, ngay cả kêu cũng không kịp, nếu không phải có cái chịch tóc hồng kia cứu, không chừng Lâm Kỳ bây giờ đã xong đời.

Vì sự xuất hiện của Lôi Nhân Na, sự chú ý của các mạo hiểm giả trong quán rượu đều chuyển rời đi, chẳng còn ai để ý đến việc Lâm Kỳ đi hay quay lại, càng không ai để ý đến trong cái thùng gỗ Lâm Kỳ đặt trên bàn, có một đôi mắt xanh đang nhìn bọn họ.... Tất cả mọi người đều đang sôi nổi thảo luận về nguyên nhân Lôi Nhân Na xuất hiện ở đây.

Người duy nhất không quên Lâm Kỳ, là ông chủ quán rượu, ông len lén đưa đến một ly thủy tinh chân cao, bên trong là rượu mật ong, nói: “Để bồi thường ngài bị hoảng sợ ở quán, ly rượu này là quán đưa tặng.”

Rượu màu hổ phách tỏa ra mùi thơm ngọt ngào dịu nhẹ, Lâm Kỳ không quan tâm, hắn chỉ lẳng lặng cùng Dịch Long Long lắng nghe.

Quán rượu là chốn thị phi, cũng là nơi để hóng hót, chỉ chốc lát, Dịch Long Long đã biết không ít chuyện.

Sở dĩ xuất hiện nhiều mạo hiểm giả thế này, là vì vị thiếu gia quý tộc của tiểu đội băng màu kia, hơn một tháng trước, khi ở Tích Kim Thành, tiểu đội băng màu nhận được ủy thác của quan viên canh gác địa phương, xâm nhập vào Thụ Hải để điều tra về tòa tháp cao, nhưng cách đây không lâu, vị quan kia đột nhiên nhận được tin, biết thiếu niên tóc vàng Y Tư Lợi hóa ra lại là nhân vật quan trọng của gia tộc Hải Nhân Niết, quá hoảng sợ, hẩn vội vàng tuyên bố giải thưởng kénh xù, triệu tập tất cả mạo hiểm giả mà hẩn có thể tìm được đi tìm kiếm Y Tư Lợi.

Trên trần đột nhiên xuất hiện nhiều mạo hiểm giả, cũng bởi nguyên do đó.

Mà Lôi Nhân Na, trước đây cũng là một mạo hiểm giả, nhưng bây giờ, cô ấy thuộc về một loại mạo hiểm giả khác, là một loại đoàn thể có tổ chức và kỷ luật nghiêm ngặt gọi là – Dong binh đoàn.

Nói đơn giản, dong binh đoàn là một tổ chức có kỷ luật, quy mô nhất định, hơn nữa còn là đoàn thể mạo hiểm giả đăng ký hợp pháp.

Về khía cạnh tự do tự tại, đương nhiên là mạo hiểm giả vẫn hơn, nhưng nói đến tổ chức và chiến lược, dong binh đoàn vẫn hơn một bậc so với mạo hiểm giả, đương nhiên ngoại trừ tiểu đội băng màu tinh anh của Y Tư Lợi.

Ba năm trước Lôi Nhân Na nổi tiếng là một mạo hiểm giả cực kỳ xuất sắc, cái tên Phi Sắc Bạo Phong đã từng làm không biết bao trai tráng nghe mà hết hồn, nhưng cũng từ ba năm trước, cô đột nhiên từ bỏ thân phận mạo hiểm giả tự do. Gia nhập một dong binh đoàn nổi tiếng tên là “Bạch Nha”, cũng trở thành một thành viên cao cấp trong đó.

Bây giờ Lôi Nhân Na xuất hiện ở đây, là vì cái gì? Chẳng lẽ mục tiêu cũng như họ?

Tuy rằng mạo hiểm giả rất đông, nhưng từ lúc Lôi Nhân Na lộ rõ thân phận, tất cả đều tự giáng hạ thấp giọng mấy phần.

Thừa lúc mọi người trong quán rượu đang nói về quá khứ vang dội của Lôi Nhân Na, ngay cả chủ quán cũng đang chăm chú nghe, Dịch Long Long lén lút xốc tấm che bên cạnh hòm lên, cái tay nhỏ xíu nhanh chóng nắm lấy chén rượu, phát ra tiếng lanh canh rất nhỏ, rồi lập tức kéo ngay chén rượu vào trong hòm.

Để gần mới thấy mùi mật ong ngọt mát trong ly rượu, Dịch Long Long hít sâu một hơi, sau đó cúi đầu vươn cái lưỡi nhỏ hồng hồng cẩn thận liếm một chút bên cạnh chén.

Liếm chút chất lỏng vào, Dịch Long Long nhấp nhấp lưỡi: Có chút... kỳ kỳ.

Kiếp trước bởi vì vấn đề cơ thể, nàng bị cấm ăn uống rất nhiều thứ, trong đó rượu bị liệt vào hàng cấm tiệt, nhưng cũng may Dịch Long Long không mê rượu, đối với loại thức uống này cũng không có thèm thuồng gì, cứ thế cho đến tận hôm nay bị mùi rượu dụ dỗ, mới làm một ngụm thử xem.

Chất lỏng vào miệng thật ngọt, còn mang theo thứ vị khó diễn tả thành lời, nhưng nói tóm lại thì cảm thấy không tệ.

Dù sao thân thể đời này cũng không sao, ít nhất có nhiều loại thức ăn trước phải kiêng giờ ăn được. Tự tìm cho mình một lý do để vui vẻ, Dịch Long Long liền ôm chén rượu liếm liếm, không đợi nàng nhấm nháp thỏa chí, ông chủ quán rượu đã lại lén lút đi đến: “Ngài đi theo cửa sau về đi, tôi nghe người ta nói tên mạo hiểm giả vừa rồi cùng với đám bạn chờ ngài ở ngoài kia.... Tôi nghe ngài là bạn của Thần Quan, hy vọng ngài không gặp phải nguy hiểm gì.”

Ông ta làm như vậy, thật sự không phải xuất phát từ việc tôn kính Thần hay Thần Điện, mà là không dám đắc tội vị Boss ẩn ở cái trần nhỏ này: Lý Duy, tuy là Lý Duy cũng không phải quan ở vùng này, nhưng trong trần không có thầy thuốc giỏi, cư dân trong đây hẳn có thương tật gì đều xin Thần Điện giúp đỡ, nếu đắc tội Lý Duy, vậy thì hãy đi mà cầu Thần phù hộ mình cả đời đừng có bị thương hay sinh bệnh gì.

Lâm Kỳ đối với đề nghị này không hề có dị nghị, đưa tay cầm lấy hòm gỗ trên bàn, Dịch Long Long ở trong rượu liền cảm thấy chao đảo, vội vã ôm chặt ly rượu cho khỏi đổ, nhưng vẫn tránh không được có chút bị sánh ra.

Lúc này ánh mắt của ông chủ kỳ quái nhìn quanh, hơi ngập ngừng nhìn Lâm Kỳ: “Xin hỏi, ly rượu vừa rồi...” Nếu mình nhớ không lầm, hình như mình có mời hẳn một ly rượu, ly rượu đâu? Chẳng lẽ nuốt luôn vào bụng rồi?

Nhưng câu này ông ta chỉ nói một nửa, liền nuốt vào trong bụng, coi như là mua một tặng một đi cho xong, chẳng qua chỉ là cái ly thủy tinh bình thường, nuốt thì nuốt. Sau đó ông chủ vội vàng dắt Lâm Kỳ đến cửa sau, xem như hoàn thành nghĩa vụ, nếu trên đường Lâm Kỳ gặp phải nguy hiểm gì, coi như không liên quan gì ông.

Vừa rời khỏi quán rượu, đang định đi ra cuối ngã tư, Lâm Kỳ dừng chân.

Ở ngay ngã tư, là vẻ mặt hung ác của Kiệt Ni Tư.

Nói cho cùng, dù là Lâm Kỳ hay Dịch Long Long, đều còn quá ngây thơ, ngay cả ông chủ quán còn có thể nghĩ đến việc đi cửa sau, chẳng lẽ đám người đầy kinh nghiệm như Kiệt Ni Tư không nghĩ ra sao?

Kiệt Ni Tư một bên cho đám bạn ở bên cạnh cửa chính quán rượu đợi, một bên tự thân đi đến ngã tư phía sau quán rượu, không ngoài dự đoán liền đợi được Lâm Kỳ.

Kiệt Ni Tư vươn tay, tóm lấy ngực áo Lâm Kỳ, cười lạnh: “Đừng tưởng có Lôi Nhân Na ra mặt giúp mày, tao sẽ bỏ qua, hôm nay tao nhất định phải cho mày một bài học.”

Hắn vừa nói, vừa rút dao ra, để gần vào mặt Lâm Kỳ khua khua: “Trông cái mặt so với đàn bà còn đẹp hơn, không biết rạch vài đường thì sẽ thế nào?”

44. Chương 44: Một Làn Sóng Cứu Hộ Khác.

Kiệt Ni Tư vừa dứt lời, phía trên đầu liền truyền đến một tiếng nói mang theo vẻ áp bức: “Kiệt Ni Tư, ta đã nói rồi, không mong là người nhanh quên như vậy, cần ta nhắc người lần nữa sao?”

Phía bên trên sau lưng họ là phòng trọ của quán rượu, Lôi Nhân Na buông tóc ngồi tựa trên cửa sổ, nhuỷễn giáp của cô mở một nửa, lộ ra quần áo trắng bên trong, mái tóc đỏ dài cuộn sóng rồi tung khiến cô trông nữ tính hơn mấy phần, nhưng Kiệt Ni Tư vừa trông thấy cô liền sợ đến mức không thốt nên lời, thậm chí chẳng quan tâm đến Lâm Kỳ, cứ thế bỏ hắn lại mà xoay người chạy trốn.

Lôi Nhân Na vẫn mỉm cười tựa vào cạnh cửa sổ, thiếu niên dưới ngã tư sau khi đứng vững, liền quay đầu nhìn về phía cô, nhưng đôi mắt kia chỉ một mảnh trong suốt, không hề có sợ hãi hay chán ghét như các mạo hiểm giả vẫn nhìn, cũng không có sự tham lam như mấy tên háo sắc, thậm chí ngay cả chút cảm kích vì được giải vây cũng không có.

Nhìn thoáng qua Lôi Nhân Na, Lâm Kỳ liền quay đầu định tiếp tục đi về phía trước.

Lôi Nhân Na đang muốn nhìn theo bóng Lâm Kỳ rời đi, phía sau cô liền truyền đến một giọng nói không hề nhỏ: “Ta vừa rồi nghe, cái tên gọi Lâm Kỳ kia là một Ma Pháp Sư đến Hương Thảo Trấn trước chúng ta hai ngày, hình như bây giờ hắn đang ở Thần Điện trong trấn, là bạn tốt của Thần Quan Lý Duy.”

Lại một tiếng nói vang lên: “Lý Duy? Đó không phải...”

Lôi Nhân Na cười, đột nhiên thả người nhảy khỏi cửa sổ, ở trên không gọn gàng xoay người một cái, vừa vặn dừng lại cách phía sau Lâm Kỳ không xa: “Anh bạn trẻ, ta nghe nói cậu là bạn của Thần Quan Lý Duy, vừa đúng lúc chúng ta cần tìm hắn có việc, coi như báo đáp hai lần ta hỗ trợ, cậu dẫn bọn ta đi bái phỏng hắn được chứ?”

Dịch Long Long ở trong hòm phía sau, vừa vặn theo khe hở nhìn thấy Lôi Nhân Na, lúc này bởi vì Lôi Nhân Na đã cởi bớt nhuỷễn giáp, nên càng hiện rõ dáng người ngạo nhân, dáng người cô ấy rất cao, dưới vòng ngực đầy đặn là vòng eo bé nhỏ, đôi chân thon dài lại ẩn chứa một sức bật mạnh mẽ khác hẳn bề ngoài.

Đây là lần đầu tiên Dịch Long Long nhìn thấy một nữ tính kiệt xuất ở thế giới này, tuy rằng trước đó cũng gặp qua các bà các cô ở trên trấn, nhưng không ai có được vẻ đẹp xuất sắc cùng hào khí như Lôi Nhân Na.

Vừa đúng lúc Lâm Kỳ đưa lưng về phía Lôi Nhân Na, Dịch Long Long cứ thế thay hẳn nói chuyện: “Lý Duy hiện không ở Thần Điện, hẳn có việc riêng phải rời khỏi Hương Thảo Trấn. Dẫn thì thôi khỏi, nếu mấy người muốn đến Thần Điện, đi về phía đông là có thể thấy.”

Không biết sao, vừa rồi lúc bị Kiệt Ni Tư dùng dao đe dọa, Dịch Long Long vẫn không hề cảm thấy khẩn trương, ngược lại còn để ý chuyện rượu mật ong ở trong rương bị sánh ra hơn, đang tính là sau khi về phải cẩn thật gột đi, nếu không ngọt thế này chưa biết chừng lại mang kiến đến.

Việc Lôi Nhân Na đuổi Kiệt Ni Tư đi, nàng chẳng những không thấy nhẹ nhõm thở phào, mà còn thấy khẩn trương hơn.

Mãi cho đến khi rời khỏi nơi gần quán rượu, đi trên ngã tư của trấn nhỏ, Dịch Long Long vẫn còn tự hỏi: Rõ ràng Lôi Nhân Na không có làm chuyện gì xấu, thậm chí còn không có tí xú nào tỏ ra là bất lợi cho tụi mình, đã vậy còn cực kỳ thân thiện, tại sao mình lại không muốn để ý đến cô ta nhỉ?

Dịch Long Long cứ cho là mình với Lôi Nhân Na cũng chỉ gặp như thế, nhưng rõ ràng là nàng đã xem nhẹ khả năng hành động của cô ta, đợi cho nàng với Lâm Kỳ về đến Thần Điện, đã trông thấy Lôi Nhân Na và năm đồng bạn của cô đều ở đó.

Trong số đồng bạn của Lôi Nhân Na, có một Thần Quan, hiện tại vị Thần Quan này đang cùng Thần Quan Học Việc thương lượng, hi vọng có thể cho bọn họ tạm thời ở lại trong Thần Điện, để tiện chờ Lý Duy về, nhờ vị Thần Quan này, hơn nữa là một món quỳên góp không nhỏ, yêu cầu của họ rất dễ dàng được đáp ứng.

Xác định ở lại, lúc đi vào Thần Điện, Lôi Nhân Na và mấy người kia đều bỏ áo choàng trên người ra, nếu nói đội ngũ mà Y Tư Lợi chỉ huy vì có bất đồng màu sắc mà bị Dịch Long Long gán cho cái tên tiểu đội bảng pha màu, vậy thì sau khi trông rõ mấy người này xong, Dịch Long Long lập tức gán cho họ một cái tên khác.

Lôi Nhân Na sau lưng đeo trường kiếm, trên cặp đùi thon dài đeo hai thanh rìu nhỏ, nhìn qua có lẽ là võ sĩ cận chiến, còn mấy người còn lại, có thể từ quần áo và trang bị mà phân biệt ra, đội ngũ này có ma pháp sư, thần quan, xạ thủ, đạo tặc.... Quả thực chính là thập cẩm nghề nghiệp.

Trừ người thứ sáu vẫn ẩn dưới áo choàng không thể nhìn rõ ra, ít nhất cả năm người thân phận đều không giống nhau.

So với mạo hiểm đội nghiệp dư quý tộc của Y Tư Lợi thì đội ngũ của Lôi Nhân Na rõ ràng chuyên nghiệp hơn nhiều, tuy dung mạo khác nhau, nhưng hầu như mỗi người đều mang theo một loại hơi thở tinh tường sắc bén, cho người ta cảm giác cực kỳ thuần thực, cũng vô cùng đáng tin.

Dù có chút bất an, nhưng thân là khách ở Thần Điện, mặc cho Dịch Long Long hay là Lâm Kỳ, đều không có quyền ngăn cản tiểu đội thập cẩm nghề nghiệp này ở lại. Sự bất an này ở mấy ngày tiếp theo cũng bay sạch, bởi vì đám người Lôi Nhân Na tuy có thực lực ghê gớm, nhưng ngoài vị đạo tặc mỗi ngày đi ra ngoài tìm hiểu tin tức ra, thì cũng chẳng gây chuyện gì, cũng không có biểu hiện chú ý đến Lâm Kỳ.

Mỗi sáng, Lôi nhân Na cùng với xạ thủ và đạo tặc đều đến bãi đất trống sau Thần Điện luyện tập chút vũ kỹ, còn Lâm Kỳ đôi với việc này ra vẻ có chút hứng thú, mỗi ngày đều đứng giờ đi xem.

Đám người Lôi Nhân Na cũng không quan tâm việc bị người ta nhìn, dù sao Lâm Kỳ có nhìn bọn họ luyện, cũng không biết được kỹ xảo phát lực trong đó.

Cứ như vậy bình an mà trôi qua ba bốn ngày, Lý Duy chậm chạp chưa về, đám người Lôi Nhân Na rốt cục cũng mất kiên nhẫn.

Trước đêm xuất phát.

Sáu người ở trong phòng kẻ đứng người ngồi thành một vòng, ở trước mặt Lôi Nhân Na đặt các tư liệu thu thập được mấy ngày qua, cô đưa ngón tay nhỏ nhỏ mạnh mẽ gõ gõ nhịp trên mặt bàn: “Đại khái là chúng ta không thể đợi Lý Duy, không thể tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, ngày mai sẽ vào Thụ Hải, dùng cách của chúng ta tự tìm Ngải Thụy Khắc.”

Khác với những mạo hiểm giá đến trấn này vì Y Tư Lợi, bọn họ đến đây cũng là do một người nhờ cậy.

Lúc cùng Dịch Long Long tách ra, Ngải Thụy Khắc rơi vào sâu trong Thụ Hải, hần liền phát tín hiệu cầu cứu cho tùy tùng ngày trước, mặc dù đã không ở cạnh nhau từ lâu, nhưng giữa hần và tùy tùng vẫn có một loại đạo cụ để giữ liên lạc, có thể giúp đối phương tìm được vị trí đại khái.

Nếu không có Dịch Long Long, cho dù Ngải Thụy Khắc có lạc đường mười năm trong Thụ Hải, cũng sẽ không dùng tín hiệu cầu cứu, bởi vì không cần, nhưng hiện giờ hần phải mau chóng tìm được người dẫn đường.

Tuy nhiên đúng lúc này tùy tùng của Ngải Thụy Khắc đang ở một chỗ rất xa, cũng không thể đến kịp, đành phải thông qua ma pháp đưa tin, tìm dong binh đoàn Bạch Nha ủy thác, vì vậy, sáu người Lôi Nhân Na mới xuất hiện ở Hương Thảo Trấn.

45. Chương 45: Sau Khi Bình Minh

Mấy người đồng hành với Lôi Nhân Na ở trong dong binh đoàn đều là những hảo thủ đứng đầu các phương diện, sở trường khác nhau giúp họ gần như có thể đối mặt với bất cứ tình huống nào.

Thông qua biểu hiện mơ hồ của tín hiệu cầu cứu, có thể biết là Ngải Thụy Khắc đang ở trong Thụ Hải, còn về phần hần ở chỗ nào trong đó hay là gặp phải chuyện gì khiến cho hần phát tín hiệu này, đám người Lôi Nhân Na hoàn toàn không biết.

Bởi vậy bọn họ phải ra một ít tinh anh đến tra xét, thứ nhất là vì dong binh đoàn cũng có việc của mình, không thể phân quá nhiều người cùng làm một việc, thứ hai, vì hoàn cảnh đặc thù của Thụ Hải nên không tiện cho một đại đội tiến vào, một tiểu đội vài người đến mười mấy người là thích hợp thăm dò nhất.

Lôi Nhân Na cầm một mảnh giấy có chút rách nát trên tay: “Ngày đầu chúng ta đến, phát hiện Thần Điện ở trấn Hương Thảo treo thưởng, căn cứ theo miêu tả thì người bọn họ cần tìm, có chút giống với Ngải Thụy Khắc đại nhân, hơn nữa dựa theo điều tra về thân phận của vị Thần Quan này, ta có lý do để tin người hần cần tìm cũng giống chúng ta. Cho nên ta mới ở chỗ này chờ hần, hy vọng lấy được tin tức chi tiết ở chỗ hần.”

Giọng nói của cô gái tóc đỏ quyết đoán mà trầm ổn, phân tích đầu vào đầy: “Nhưng mà chúng ta đến thật không đúng lúc, chẳng biết Thần Quan Lý Duy bao giờ mới về, vì thế, ta quyết định không đợi nữa, sáng sớm ngày mai sẽ vào Thụ Hải tìm người.”

Đối với đề nghị của Lôi Nhân Na, trong năm người còn lại thì có bốn người tỏ vẻ đồng ý, Lôi Nhân Na nhìn về phía người cuối cùng: “Thú Vương, người có vấn đề gì sao?” Người được gọi là Thú Nhân, cho dù cùng đồng bạn ngồi trong phòng kín, vẫn mặc áo choàng che khuất diện mạo, hần ngồi ở góc tường không nói một lời.”

Im lặng một lúc, dưới áo choàng truyền đến tiếng nói: “Cái tên kêu là Lâm Kỳ kia.... ta vẫn cảm thấy hơi thờ trên người hần có chút kỳ quái.”

Lôi Nhân Na cau mày, suy tư một hồi, nói: “Khí chất của hần quả thật có chút đặc biệt, nhưng chúng ta đang có nhiệm vụ, hơn nữa hần và Lý Duy có chút quan hệ, ta không mong là sẽ phát sinh xung đột không cần thiết với hần.” Nàng lại thỉnh cầu người mặc áo choàng, “Thú vương, sau khi vào Thụ Hải, việc tìm Ngải Thụy Khắc chúng ta dựa hết vào người, cho nên, trước hết hãy đem tinh lực tập trung vào nhiệm vụ, được chứ?”

Người gọi là Thú vương không nói tiếng nào gật đầu.

Đạt được thống nhất, Lôi Nhân Na vỗ nhẹ mặt bàn, nói ngắn gọn: “Được rồi, quyết định như vậy, sáng sớm ngày mai tất cả xuất phát.”

Cứ như vậy, lúc bình minh ngày thứ năm, đoàn người Lôi Nhân Na từ biệt Thần Điện, cùng giống những mạo hiểm giả khác ở đây, đạp lên những ngọn cỏ còn chưa ráo sương, tiến vào Thụ Hải mịt mù.

Đứng trước Thụ Hải, một người trong đó dừng chân, quay đầu nhìn về phía Thần Điện.

” Đi thôi, Thú vương.”

“Ừ.”

” Cuối cùng cũng đi rồi!”

Sau khi đoàn người Lôi Nhân Na rời khỏi Thần Điện, việc thứ nhất Dịch Long Long làm là ở trên giường dốc sức lăn một vòng.

Tuy nói bà chị tóc đỏ kia sẽ không làm gì nàng, nhưng ngày ngày ra vào đối diện với ánh mắt đó, vẫn sẽ có chút bất an, hơn nữa người ta còn là một nhân vật lão luyện, Dịch Long Long sợ lộ ra sơ hở trước mặt người ta.

Mấy hôm nay nàng với Lâm Kỳ mỗi ngày ra ngoài cũng không dám đến gần trần trên, chỉ ở vùng núi bên cạnh đi đi lại lại, hít thở chút không khí trong lành, nhìn bầu trời rộng lớn, ngửi mùi thơm của đất trời.

Lâm Kỳ lặng yên ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, nhìn hành động của Dịch Long Long, đây là giường để cho người ta ngủ, so về kích cỡ, thì con rồng trắng bé xíu này có lẫn thế nào cũng không sợ rơi xuống đất.

Xem Dịch Long Long lăn lộn tùy ý, Lâm Kỳ có thể từ trong động tác của nàng cảm nhận được một loại hứng thú mãnh liệt, có điều hẳn không biết đó là gì: “Vì sao lại...lăn lộn?” Lâm Kỳ hoang mang hỏi.

Qua một lúc lỗ tai mới hấp thu được câu hỏi, tâm tình của Dịch Long Long vẫn còn đang vui vẻ, nàng ôm lấy góc chăn ngồi xuống, nhìn Lâm Kỳ bên cạnh: “Bởi vì sung sướng, mấy ngày trước vì có Lôi Nhân Na ở đây làm ta có chút áp lực, giờ thì đã được giải phóng...” Nói đến đó, Dịch Long Long mới chú ý đến tư thế hiện tại của mình, có chút ngượng ngùng, nàng vội vã buông tay, vờ về nếp nhăn trên quần áo: “Được rồi, ta thừa nhận, đã từng làm người mà lăn thành thế này thì có chút làm quá... nhưng cái giường rộng thế này, ta không nhịn được...”

Tự thấy càng giải thích càng loạn, Dịch Long Long hai mắt đảo quanh, đơn giản im lặng.

Lâm Kỳ nghĩ nghĩ: “Không hiểu.”

Dừng một lát, hần đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng liếm một cái lên khoeo mắt Dịch Long Long: “Lần trước nước ở đây chảy ra là cái gì vậy?”

Dịch Long Long ngây người, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, nhất thời hét lên một tiếng:” A! Người làm gì liếm người ta!”

Lâm Kỳ cảm thấy hoang mang: “Không phải người vẫn thường liếm sao?” Hần thường thường nhìn thấy nàng liếm chất lỏng dính trên móng vuốt, cho nên hôm nay cũng học một chút.

Dịch Long Long gần như nhảy dựng lên: “Vớ vẩn, người là người! Ta không phải người..... Không đúng, thực ra ta vốn là người..... Cũng không đúng..... vấn đề ở đây không phải việc có phải là người hay không....”

Ánh trăng nhẹ nhàng phủ xuống, chiếu lên sáu người, trên một mảnh đất trống ngập tràn ánh sáng bàng bạc trong rừng, mơ hồ hiện lên bóng hình phản chiếu.

Lôi Nhân Na dẫn đầu sáu người của đội Thập Cẩm Nghề Nghiệp, dân ra một khoảng cách nhất định, đứng trên bãi đất không tính là quá rộng, có khắc những đồ án kỳ dị, ở một số chỗ còn xếp ít nhánh cây mới bẻ xuống.

Người mặc áo choàng đứng ở chính giữa, tựa như tâm của hình xoắn ốc, mà năm người còn lại phân biệt đứng ở năm hướng cạnh bên đồ án.

Lôi Nhân Na nói với người kia: “Bắt đầu đi.”

Người mặc áo choàng lúc này mới vươn tay, kéo mũ trùm đầu xuống, dưới mũ cũng là một tấm mặt nạ kín mít, nếu là ở nơi khác, hẳn nhất định sẽ bị người ta cho là đang trêu người, nhưng đám người Lôi Nhân Na hoàn toàn không có phản ứng, chỉ lẳng lặng chờ động tác tiếp theo của hắn.

Gỡ mặt nạ xuống, dung nhan bị che đậy cuối cùng cũng hiện ra trước mặt người khác.

Đó thật sự là một tướng mạo vô cùng đặc biệt.

46. Chương 46: Trước Lúc Trăng Lên.

Ánh trăng soi rõ làn da nâu của hắn, một đôi tai nhọn phủ lớp lông tơ trắng mịn, khuôn mặt đẹp đẽ của hắn không khác gì nhân loại, nhưng lại có một đường hoa văn màu trắng kỳ lạ, như một bông sen nở rộ từ trán lan xuống má.

Mái tóc trắng như một ngọn lửa, cùng đôi mắt trắng giống như thiêu đốt tận linh hồn, đứng trong đám người tuyệt đối là một tướng mạo khiến người ta chú ý.

Nam tử có tướng mạo kỳ lạ này quỳ một chân xuống, một tay áp lên chỗ trung tâm đồ án, năm ngón tay như găm vào đất, xung quanh tỏa ra một vòng hào quang mờ nhạt. Ngay sau đó, ánh trăng mờ ảo như bị thứ gì đó cuốn hút, tất cả đột nhiên tụ vào trong đồ án khắc trên mặt đất.

Ánh trăng bị cuốn vào trong đường vân, cũng như bị hút vào đôi mắt nhợt nhạt của nam tử, hắn nhanh chóng nhỏ giọng ngâm xướng một loại ngôn ngữ mà không ai ở đây hiểu, cùng với tiếng ngâm của hắn, ánh trăng trên đồ án liền cuộn cuộn lên như sóng.

Dần dần, giữa ánh trăng hình thành một lỗ xoáy, như đang thu hút thứ gì đó.

Dịch Long Long đứng ở trên bàn, cố sức dùng móng vuốt cầm lấy cây bút to như cây gậy, chậm rãi viết chữ trên tờ giấy trắng.

Hôm nay nàng lại học được năm mươi từ, cứ theo đà này, có lẽ không đến mấy tháng nàng có thể học được chút văn tự giản lược của thế giới này.

Dùng một quyển sách trong thư viện của Thần Điện làm bản chữ mẫu, Dịch Long Long chăm chú viết lại những văn tự vừa nhớ, tuy rằng học một thứ ngoại ngữ cũng không dễ dàng gì, nhưng nhờ sự cố gắng, cũng có thể mang đến cho con rồng con từng làm người này chút vui sướng.

Ngày trước ở bệnh viện, Dịch Long Long cũng tự học tiếng Anh, nhưng rất nhanh liền hết kiên nhẫn mà từ bỏ.

Hồi đó đối với Dịch Long Long, học tiếng Anh là không cần thiết, hàng ngày dùng tiếng Trung, vì triển miên trên giường bệnh nên cũng không phải tham gia các kỳ thi, học xong đương nhiên cũng chẳng để làm gì, không có mục tiêu, nhưng bây giờ thì khác.

Nếu không nắm được văn tự của thế giới này, về sau nàng sẽ rất bất tiện, vì vậy hiện giờ Dịch Long Long rất cố gắng học, cũng học rất chăm, không chỉ tìm hiểu ý nghĩa từng từ, còn tập viết lại trên giấy.

Chẳng qua móng vuốt của nàng quá nhỏ, bút mà Thần Điện đưa lại hơi to một chút, thêm vào đó là sách của Thần Điện đều dùng thẻ chữ tròn, khiến cho chữ của nàng tuy không đến mức nhìn không ra, nhưng mỗi chữ lại tròn tròn béo béo, cả hàng cong cong vẹo vẹo, nhìn qua giống như cả đám chữ muốn tạo phản lẫn ra khỏi trang giấy.

Lại hạ bút viết một chữ tròn vo như hòn bi, Dịch Long Long ảo não buông bút, thuận tiện cọ cọ móng vuốt dính mực xuống tờ giấy, nàng vươn hai tay, duỗi lưng, tính hôm nay dừng ở đây.

Mà ngay sau đó, trong căn phòng kín mít dường như có cơn gió nhẹ nhàng thổi, Dịch Long Long sửng sốt, bên tai nghe thấy tiếng người nữ non.

Tiếng nữ non ấy như có một sức hấp dẫn mãnh liệt, gọi nàng quay về nơi nào đó.

Lôi Nhân Na vừa nhìn nam tử thi triển pháp thuật, vừa giải thích cho đồng bạn bên cạnh: “Người lần đầu tiên xem Thú vương triệu hồi nhỉ? Thú vương sinh ra đã mang huyết thống của thần thú thời viễn cổ, có thể cùng muôn thú trao đổi, mấy năm gần đây vừa tạo ra một pháp thuật mới, có thể thông qua dã thú đồ

đăng triệu hồi dã thú trong phạm vi xung quanh, hiện giờ hẳn đang triệu hồi một dã thú cao cấp có trí tuệ ở gần đây, hy vọng có thể từ nó mà biết được tin tức.”

Nói như vậy, trong Thụ Hải, mặc kệ là dã thú hay quái vật, chỉ cần là hơi mạnh cũng sẽ có địa bàn riêng của mình, trong lãnh địa của mình chúng nó là vua, chỉ chúng nó mới biết Ngải Thụy Khắc có đi ngang qua địa bàn của mình hay không.

Muốn tìm được hành tung của Ngải Thụy Khắc, không cần thiết phải tìm từng góc trong rừng, tìm dã thú ở khắp nơi hỏi, cũng là một cách.

Đây chính là ưu thế giúp đám người Lôi Nhân Na sống và tìm kiếm trong Thụ Hải.

Còn năm người sở dĩ chia nhau đứng xung quanh, là vì đề phòng chẳng may triệu hồi đến dã thú quá mạnh, bọn họ có thể dùng sức mạnh ứng phó bất cứ lúc nào.

Nhìn về phía ánh trăng không ngừng xoay tròn, Lôi Nhân Na thản nhiên nói: “Phạm vi lớn nhất Thú Vương có thể triệu hồi là trong vòng ba trăm dặm...” Nàng đột nhiên tinh ý nhận ra nam tử đầu bạc có chút lạ, liền ngừng giải thích, hỏi: “Sao thế này?”

Thú Vương cau mày: “Hình như... có chút là lạ... có chương ngại gì đó...”

Thú vương nhíu nhíu mày:” Giống như..... Có một chút cổ quái..... Xuất hiện cái gì chương ngại.....” Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc bén, năm ngón tay dưới đất găm mạnh hơn, theo tiếng ngâm trong miệng bắt đầu vang lên, đám lông tơ sau tai hắn cũng bắt đầu dài ra.

Dịch Long Long hoảng sợ nhìn xung quanh thân thể mình đột nhiên tỏa ra ánh sáng tựa như mặt trăng, ánh sáng này bay vờn xung quanh, giống như muốn bao vây lấy nàng.

“Đây là cái gì vậy?”

Mấy thứ này, là từ đâu bay vào?

Thử động móng vuốt, nhận thấy mình còn cử động được, Dịch Long Long nhẹ nhàng thở phào, nhưng lúc nàng muốn chạy sang cạnh bàn, lại đột nhiên phát hiện cơ thể không tự chủ được lui về phía sau.

“Chuyện gì thế này?”

Tình huống đột ngột khiến Dịch Long Long sợ tới mức không biết làm sao cho phải, chỉ còn biết vươn móng vuốt cầu cứu về phía Lâm Kỳ: “Lâm Kỳ, mau qua giúp.”

Lâm Kỳ ở phòng ngủ nghe thấy Dịch Long Long gọi, rất nhanh liền chạy đến, cũng không quan tâm xảy ra chuyện gì, hắn giang hai tay ôm lấy Dịch Long Long.

Không chút nào do dự.

Đúng lúc này, tiếng nỉ non quanh quần bên tai giống như hóa thành vô số tiếng dã thú rít gào, ánh trăng đột nhiên trở nên dày đặc lạ kỳ, hình thành một lớp xoáy mãnh liệt, đem hai người vây vào bên trong.

Ngày thứ hai khi Thần Quan thực tập đến đưa cơm, chỉ còn thấy căn phòng trống tuếch, rơi trên mặt đất là trang giấy với những chữ viết non nớt và vết móng vuốt nhỏ.

Phù phù.

“A!”

Theo tiếng rơi xuống cùng một tiếng kêu sợ hãi giống như của trẻ con, đám người Lôi Nhân Na kinh ngạc nhìn, vốn dĩ ở chỗ bị triệu hồi phải là dã thú quanh đây, thì giờ lại ngồi một thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần, mà trong lòng thiếu niên ôm một con ...rồng con trắng tinh mặc quần áo.

Cả đám mắt tròn, nhìn chăm chăm không chớp.

47. Chương 47: Dĩ Bĩ Chi Đạo

Lại gặp mặt.

Nhưng gặp lại thế này Dịch Long Long không hề cảm thấy vui tí tẹo nào.

Một khắc trước mình còn đang ở trong phòng khách của Thần Điện, sau một khắc, mình và Lâm Kỳ không hiểu sao đã xuất hiện trong rừng rậm, xung quanh còn có sáu người xem như là quen biết.

Ngoài năm người Lôi Nhân Na, cái người thứ sáu tướng mạo kỳ lạ này hẳn là cái tên vẫn núp dưới áo choàng mấy ngày hôm nay, cũng có lẽ chính là nguyên nhân làm mình xuất hiện ở đây.

Đảo mắt nhìn qua, trong lòng Dịch Long Long liền có kết luận.

Nhưng mà, tình huống trước mắt này phải giải quyết sao đây?

— Vạn lần không nên coi thường lòng tham của con người.

— Không nên tiếp xúc với mạo hiểm giả.

Lời cảnh cáo của Lý Duy còn vang vọng bên tai, Dịch Long Long tự trách vô cùng: Những người này đều do mình chẳng may đưa đến, rơi vào hoàn cảnh này cũng là tự chuốc. Bọn này nhất định đã phát hiện mình từ sớm, cố ý giả vờ như không biết gì rồi đi, sau đó dùng một cách kỳ quái nào đó lôi mình đến.

Lúc này Dịch Long Long lại đoán sai, Lôi Nhân Na vẫn chưa hề phát hiện sự tồn tại của Dịch Long Long, sở dĩ xuất hiện tình huống này, cũng là trùng hợp ngoài ý muốn, mục đích ban đầu của nam tử đầu bạc là triệu hồi một loài thú cấp bậc cao nhất trong ba trăm dặm quanh đây, hơn nữa kiểu triệu hồi không thể áp dụng đối với sinh vật đã có chủ.

Không may là trong ba trăm dặm quanh đây, cũng bao gồm luôn cả Hương Thảo trấn.

Dịch Long Long là Rồng, tuy rất nhỏ yếu, nhưng nói về giai cấp thì đúng thật là cao nhất, hơn nữa còn cao hơn loài thú khác không biết bao nhiêu lần, mà đúng lúc là nàng cũng chưa có chủ nhân....

Ngải Thụy Khắc vì có thể nhanh chóng kiếm người dẫn đường ra khỏi Thụ Hải tìm Dịch Long Long, liền gửi tin cầu cứu cho tùy tùng, tùy tùng lại gọi đám người Lôi Nhân Na. Còn Dịch Long Long để tìm Ngải Thụy Khắc, thông qua Lý Duy để treo giải thưởng tìm, rồi gặp đám người Lôi Nhân Na, kế tiếp, đám người Lôi Nhân Na lại dự tính thông qua dã thú triệu hồi hồi hành tung của Ngải Thụy Khắc, đánh bậy đánh bạ thế nào triệu hồi luôn Dịch Long Long, khiến cho con rồng nhỏ vẫn cố hết sức che dấu hành tung của mình, chẳng thể đề phòng cứ thế mà bại lộ trước mặt người khác.

Một loạt sự trùng hợp thế này, cực hoàn mỹ mà dính vào một mối, không thể không gọi một câu: “trời xui đất khiến”.

Một loạt ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chăm vào thiếu niên và con rồng trắng nhỏ, ánh mắt của nam tử đầu bạc được gọi là Thú vương nóng rực nhất, hẳn thì thảo tự nói: “Thì ra là thế... ta cảm giác được, chính là nó...”

Hóa ra nguyên nhân chính làm cho hắn có cảm giác khác thường không phải thiếu niên, mà là con rồng ở cùng.

Không hề chuẩn bị tâm lý bị bại lộ trước mặt người khác, nhất thời tim gan Dịch Long Long rụng rời, qua mấy giây chưa kịp phản ứng sao, nàng rốt cục biết nên làm gì.

Cái tay ngắn ngủn vỗ Lâm Kỳ: “Chạy mau!” Tranh thủ lúc bọn họ còn chưa động thủ, mau trốn nhanh!

Lâm Kỳ rất nhanh từ trên mặt đất nhảy lên, muốn theo khe hở giữa đạo tặc và xạ thủ trước mắt lao ra ngoài, nhưng vừa chạy vào bước liền thấy bóng người lóe lên, Lâm Kỳ dừng lại, đạo tặc vốn đang đứng một bên đã đến trước người hắn, hoàn toàn chặn đường đi của hắn.

Đạo tặc tay cầm đoản kiếm chặn trước mặt Lâm Kỳ, ánh mắt vẫn cứ nhìn Dịch Long Long, miệng lại hỏi Lôi Nhân Na: “Chị Phi Hồng, làm sao bây giờ, chị quyết định đi.” Nhiệm vụ của bọn họ là tìm Ngải Thụy Khắc, vốn không nên lãng nhăng, nhưng mà... đây là... rồng nha.

Trong nhất thời không quyết định được, theo thói quen, đạo tặc liền đưa quyền quyết định cho Lôi Nhân Na.

Mà cái đứa nhỏ nhỏ khiến người ta bất ngờ kia, làn da trắng như tuyết bên ngoài lớp áo tỏa ra ánh sáng như mặt trăng, còn đôi mắt màu lam trong suốt lại đầy vẻ bất an lo sợ.

Lôi Nhân Na nháy mắt liền quyết định: “Giữ chúng lại!” cô rút trường kiếm bên hông ra.

Cũng trong lúc đó, Lâm Kỳ lại động, hần vòng sang một hướng khác định tìm khe hở lao ra.

Bên cạnh truyền đến tiếng gió rít, Lâm Kỳ đưa tay bắt, ngón tay trắng nõn thon dài túm lấy một mũi tên đen xì do xạ thủ bắn đến, người hần vẫn không dừng lại, theo đà cúi về phía trước, tránh khỏi một kiếm chém ngang từ phía sau của Lôi Nhân Na, hần cúi người đặt Dịch Long Long trên mặt đất, rồi ngay tại chỗ lẩn một vòng, hai tay giao nhau đỡ lấy đòn công kích từ trên cao xuống của nam tử đầu bạc.

Đạo tặc huyết sáo một tiếng: “Hảo thân thủ, không phải đồn hần là ma pháp sư sao?”

Cả người ngửa ra sau nằm trên mặt đất, tung chân đá văng nam tử đầu bạc ra, Lâm Kỳ tránh mũi tên từ sau phóng đến, hai tay đột nhiên đánh về phía đoản kiếm trên tay đạo tặc.

Đôi tay thon dài đẹp tuyệt ấy, ngay lúc gần chạm đến đoản kiếm liền làm ra một động tác xảo diệu không sao tả nổi, vòng qua thanh kiếm, trực tiếp cắt về phía cổ tay đạo tặc, thừa lúc hần bị đau buốt tay, Lâm Kỳ đoạt lấy kiếm nắm trong tay.

Đạo tặc còn không kịp kinh ngạc vì mất đi vũ khí, điều làm hần kinh ngạc hơn là việc khác: “Chị Phi Hồng, chị đem tuyệt kỹ đặc ý nhất của chị dạy cho thằng nhóc này lúc nào thế?”

Thủ pháp tay không đoạt đao này, trong sáu người ai cũng biết nó là kỹ xảo độc môn của Lôi Nhân Na, tuy rằng Lâm Kỳ sử dụng, so với Lôi Nhân Na tuy có thiếu một chút nhanh nhạy, ác liệt, lại hơn mấy phần đẹp đến khó tả, nhưng kỹ xảo cao minh trong đó vẫn không hề sai biệt.

Bởi hành động của Lâm Kỳ, Lôi Nhân Na cũng bị chững lại đôi chút: “Ta không có.”

Ở phía sau, Lâm Kỳ đã huy động đoản kiếm, nghênh đón lần tấn công tiếp theo của nam tử đầu bạc, đoản kiếm xảo diệu vẽ một đường vòng cung, lưu lại một vầng sáng có thể nói là sáng lóa, ngay sau đó, kiếm phong dường như ẩn mình vào trong màn đêm, biến mất không thấy, chỉ lưu lại trên đầu vai nam tử tóc bạc kia một vết máu.

Nhìn đến chiêu này của Lâm Kỳ, Lôi Nhân Na nén giận trừng mắt nhìn đạo tặc: “Còn nói ta dạy tuyệt kỹ cho hần, chẳng lẽ người không dạy à?”

Lâm Kỳ vừa sử dụng cũng chính là kiếm kỹ tâm đắc của đạo tặc, Dạ Nhận, dựa vào ánh sáng trên thân kiếm đem kiếm ẩn vào màn đêm để mê hoặc đối thủ, nhằm đạt đến mục đích sát thương.

Một kích đắc thủ, khuôn mặt tuấn tú của Lâm Kỳ vẫn hờ hững, không hề đắc ý, cũng không sợ hãi, hần rất nhanh chạy về phía trước, lao thẳng đến phía Dịch Long Long, muốn nhân cơ hội ôm lấy nàng thoát đi.

Nhưng một bức tường lửa đột nhiên bùng lên ngăn cản hần.

Ma pháp sư duy nhất trong đội ngũ cuối cùng cũng ra tay, hần thông dong nói: “Mọi người đừng ầm ĩ nữa, chẳng lẽ các người còn không nhìn ra? Những kỹ xảo này, đều ở mấy ngày qua các người đối luyện hần nhìn rồi lên học được.”

* Dĩ dĩ chi đạo, hoàn thi bí thân: Ý nói lấy đạo của người hoàn trả cho người, tương tự như câu gậy ông đập lưng ông của mình.

48. Chương 48: Trò Chơi Dừng Lại Ở Đây

Lúc ma pháp sư nói chuyện, Lâm Kỳ vẫn tiếp tục dùng những động tác quen thuộc của đám người Lôi Nhân Na đánh rơi mũi tên do xạ thủ bắn ra.

Đạo tặc nhìn Lâm Kỳ chăm chăm như nhìn thấy quỷ: “Làm sao có thể?” Nếu chỉ cần xem mấy lần là học được võ kỹ bọn họ phải trăm ngàn lần rèn luyện mới thành hình, thì thế giới này cần đến thầy dạy võ nữa hay sao? Nhiều năm khổ luyện của họ chẳng lẽ là trò cười ư?

Xem một lần là có thể nắm bắt, hơn nữa lúc sử dụng còn xảo diệu đến mức vượt qua chính chủ, điều này không phải quá bất công đối với người liều mạng khổ luyện hay sao?

Đạo tặc còn chưa dứt lời, đã thấy Lâm Kỳ lật cổ tay, một lớp tường lửa đột nhiên bùng lên, che ở trước mặt pháp sư.

Hai bức tường lửa, một trước một sau, chiếu sáng bóng đêm trong rừng, cũng chiếu rõ vẻ mặt kinh hãi của mọi người.

Lần này chẳng riêng gì đạo tặc, ngay cả ma pháp sư vẫn giữ vẻ bình tĩnh cũng nghiêng răng nguyên rủa: “Gặp quỷ, chẳng lẽ cái này cũng có thể nhìn qua rồi bắt chước hay sao?”

Đối với thứ như Ma Pháp, cũng không phải cứ tùy tiện thủ thế rồi lảm nhảm mấy câu thần chú là có thể sử dụng thành công, so với võ kỹ tầm thường thì nó là một loại sức mạnh khó có thể lý giải và nắm giữ căn nguyên, nếu không trải qua hệ thống học tập và luyện tập chuyên môn, thì ngay cả một đốm lửa cũng không phát ra được.

Đây cũng là nguyên nhân khiến ma pháp sư trên đại lục này ít hơn rất nhiều so với chiến sĩ.

Nhưng thiếu niên trước mắt này hoàn toàn đảo điên nhận thức xưa nay của họ.

Bất cứ động tác gì chỉ cần hần xem qua một lần đều có thể bắt chước thật hoàn mỹ, giống như đã trải qua trăm vạn lần luyện tập, mà đối với ma pháp hần càng khiến cho ma pháp sư duy nhất trong đội ngũ thật sự sụp đổ: Hoàn toàn lược bỏ tất cả những bước thi triển ma pháp, không cần đạo cụ và thời gian tích tụ ma lực, càng không cần chuẩn bị thủ thế chú văn, chỉ cần tùy ý nâng tay là có thể phóng ra ma pháp từng xuất hiện trước mắt hần, cứ như thần ma pháp nuôi ở sau vườn nhà hần không bằng.

Tiếp đó là một trận chiến đấu lạ kỳ.

Một phe là thiếu niên thần bí hoàn toàn không tiếng tăm, một phe là những nhân vật tinh anh của dòng binh đoàn nổi tiếng trên đại lục

Cục diện vốn đang nghiêng về một phía, lại bởi vì khả năng độc đáo của Lâm Kỳ mà tình thế cũng bị kéo lại.

Thiếu niên bị vây ở giữa tay nắm chặt đoản kiếm, thân hình di chuyển lên xuống, né tránh đỡ đòn, kiệt lực bảo vệ mình trước thế vây công của sáu người, đôi lúc tiện tay ném ra vài ma pháp nhiễu loạn tiết tấu của đối phương.

Mỗi loại ma pháp từng xuất hiện đều tái hiện trên tay hần, mà kiếm kỹ đạo tặc cùng Lôi Nhân Na đang sử dụng cũng liên tiếp bị hần sao chép một cách quang minh chính đại. Thứ duy nhất thiếu niên này không học được chính là thần thuật của Thần Quan, nhưng Thần Quan trong đội đều không phải là người tấn công, có thể không cần kể đến uy lực của nó.

Nếu là ở trường hợp khác gặp được Lâm Kỳ, có lẽ Lôi Nhân Na sẽ tìm cách mượn sức hần, làm cho hần trở thành trợ lực của đoàn đội mình, nhưng tình hình trước mắt này thì bọn họ chỉ có thể là kẻ địch, hơn nữa còn là loại không thể ngừng đánh.

Lại tạo ra một màn tường lửa, ma pháp sư cười chua xót vì không dám dùng ma pháp mới: “Có đôi lúc, chúng ta cũng phải thừa nhận rằng, trên thế giới này thực sự có thiên tài tồn tại.”

Giống như là được tất cả các vị thần ưu ái, ban tặng cho những tài năng mà không người phạm nào dám tưởng tượng.

Ban đầu đám người Lôi Nhân Na còn có ý nghĩ là xem hần có bao nhiêu bản lĩnh, ra tay đều chừng mực, nhưng thời gian qua đi, vốn những kỹ xảo rời rạc có được thông qua thực chiến, dần dần trở nên dung hợp, thậm chí mấy lần còn đạt đến hiệu quả như nguyên bản.

Sắc mặt Lôi Nhân Na càng ngày càng chăm chú, cô khẽ giọng kêu, năm người đồng đội lập tức hiểu ý phối hợp, cùng lúc phát ra công kích cực mạnh, còn bản thân Lôi Nhân Na thừa dịp này nhảy khỏi vòng chiến.

Sau đợt tấn công mạnh mẽ lại là một hồi thở dốc, Lâm Kỳ tay trái nắm lấy ngọn lửa lạnh thấu xương, tay phải cầm trường kiếm nhuốm máu, mặc dù trải qua chiến đấu kịch liệt như thế, trên mặt hắn vẫn sạch sẽ như lúc đầu không một giọt mồ hôi chảy xuống, ánh lửa chói mắt khiến ánh trắng trở nên ảm đạm, mà khuôn mặt tuyệt đẹp của Lâm Kỳ lại giống như vượt ra khỏi thế giới này, thanh nhã u tĩnh khiến lòng người say mê.

Đây là cơ hội tốt để phản kích rồi trốn chạy.

Lâm Kỳ bình tĩnh không chút cảm giác lặng lẽ tính toán, từ chỗ người nào công kích có thể tạo ra thương tổn lớn nhất, có lợi cho mình hơn, tính toán kiểu này nói đúng hơn thì là dựa vào trực giác, đơn giản thì là thông qua lý trí mà làm, giống như một cỗ máy móc tinh vi.

Vận sức đợi thời cơ, đột nhiên hắn nghe thấy một âm thanh không nhanh không chậm: “Nếu cậu không muốn nó bị thương thì nên đứng yên đó đừng có động đây.”

Lâm Kỳ quay đầu, đôi mắt trong suốt tức thì trở nên sắc bén, giống như bóng tối sâu thẳm phủ xuống: Cảnh bãi đất trống, thân hình yếu điệu của Lôi Nhân Na đứng dưới tán cây, tay cô ta tóm lấy cổ Dịch Long Long, mũi kiếm đặt ở giữa hai mắt của nàng.

Lôi Nhân Na cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo: “Cậu em này, ngoan ngoãn nghe lời, buông kiếm đi.”

Hai móng vuốt bé nhỏ của Dịch Long Long khua loạn lên, muốn thoát khỏi cái tay đang bóp cổ khiến mình không thở nổi, nhưng làm vậy cũng vô ích, tay của Lôi Nhân Na giống như bằng thiết vậy, không hề may động.

Vừa khổ sở vừa sợ hãi, nước mắt Dịch Long Long tràn ra, hiện giờ nàng rất hối hận vì không chạy xa thêm nữa, mà lại đi trốn phía sau cây, cứ nghĩ sẽ không bị phát hiện, nhưng nàng lại không biết, nếu ngay từ đầu liền thoát đi, thì Lôi Nhân Na người vẫn luôn để ý nàng sẽ bắt lại nàng sớm hơn.

Đối mặt với lời uy hiếp của Lôi Nhân Na, Lâm Kỳ có chút giật mình, đối phương đang dùng Dịch Long Long để uy hiếp, nhưng mà hắn cũng không hiểu có nên nghe theo bọn họ hay không.

Những người này sẽ tạo ra uy hiếp và thương tổn đến hắn, nếu hắn ngừng chống cự, kết cục nhất định không ổn.

Đây là hai con đường, nếu hắn đánh tiếp, bản thân hắn là có thể thoát được, nhưng nếu hắn buông tay, cả hắn lẫn Dịch Long Long đều rơi vào tay đối phương.

Giữ được một còn hơn mất cả hai, đây vốn là một đề rất dễ lựa chọn, nhưng không biết vì sao, Lâm Kỳ lại sinh ra chút do dự.

Lôi Nhân Na cho Lâm Kỳ thời gian do dự cũng chỉ có một giây, thấy Lâm Kỳ không khuất phục, mũi kiếm của nàng liền dứt khoát đâm vào trong da Dịch Long Long: “Cậu chết hay nó chết.”

Lựa chọn chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Lâm Kỳ buông kiếm trên tay phải, ngọn lửa trên tay trái cũng tắt theo.

Ở Dịch Long Long hoảng sợ ánh mắt, xạ thủ dương cung cài tên, đạo tặc nhặt lên đoản kiếm xông đến, nam tử đầu bạc nắm ngón tay như móc câu.

Dây cột tóc màu lam vì chấn động mạnh mà bung ra, theo Lâm Kỳ ngã xuống, rơi vào ngọn lửa còn lưu lại trên mặt đất.

Lý Duy đã quên nói một việc, dù phải tiếp cận mạo hiểm giả, cũng không nên lại gần đông binh đoàn, bởi vì trong mỗi tình huống, bọn họ chính là loại người còn thiết huyết vô tình hơn.

“Tốt lắm.” Lôi Nhân Na mặt không chút thay đổi buông tay ra, thả Dịch Long Long ngã trên mặt đất, mặc kệ con rồng nhỏ như nổi điên lao về thiếu niên nằm trong vũng máu: “Trò chơi kết thúc ở đây.”

49. Chương 49: Không Tự Do

Lâm Kỳ còn chưa chết.

Ngay khi bóng dáng bé nhỏ của Dịch Long Long chạy đến bên người hắc, liền phát hiện thiếu niên đang nằm ở vũng máu vẫn còn có hơi thở, tuy rằng hơi thở mỏng manh, nhưng cũng rót cho Dịch Long Long một liều thuốc an thần.

Ý niệm đầu tiên trong đầu Dịch Long Long là cầu đám người Lôi Nhân Na giúp đỡ. Dù sao thương thế của Lâm Kỳ quá nặng, nếu không có tay nghề chuyên môn và thuốc tốt, căn bản sẽ không cứu được. Nhưng lời còn không nói ra, suy nghĩ trong đầu vừa lóe lên, nàng liền nhanh chóng vươn móng vuốt, nắm lấy một cây tên gãy, lấy đầu nhọn đặt ngay cổ họng mình, rồi mới xoay người nhìn về phía Lôi Nhân Na: “Cứu hắc, nếu không ta tự sát, cho các người không chiếm được cái gì hết.”

Đôi mắt trong suốt của nàng dần tràn nước mắt sợ hãi, móng vuốt lại vô cùng vững vàng, nói với Lôi Nhân Na: “Một con rồng sống, so với chết giá trị cao hơn, không phải sao?”

Lôi Nhân Na cũng không vội hành động, mà chỉ khoanh tay cười lạnh: “Tự sát, mi dám sao?” Tuy cô ta không dám nhận là duyệt rồng vô số, nhưng kinh nghiệm kết giao cho hay, con rồng này vừa nhu nhược lại nhất gan, vốn dĩ không đáng lo ngại, lúc này bắt lấy nó thậm chí cô ta còn có thể cảm giác được cả người nó phát run trong tay mình.

Dịch Long Long chịu đau, ấn đầu mũi nhọn vào cổ, tuy vô cùng sợ hãi, nhưng nàng vẫn yên lặng nhìn Lôi Nhân Na: “Đúng thật là ta rất sợ chết, nhưng cũng phải xem tình hình. Cho dù mấy người có thể ngăn ta bây giờ, thì sau này, chỉ cần có cơ hội ta lại tìm cách chết, cho dù cô có thể tạm thời ngăn cản, thì cũng không cản được cả đời.”

Quả thực nàng không muốn chết, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nàng không dám đối diện với nó, kiếp trước khi còn bệnh nặng, công việc quan trọng nhất của nàng mỗi ngày là thuyết phục và an ủi bản thân, lấy một tâm trạng bình tĩnh để chờ đợi đến ngày cuối cùng.

Khi đó nàng phải làm như thế, nếu không sẽ tự chìm vào đau khổ không giãi dựa được.

Đã từng chết một lần, nên ở phương diện này, nàng so với đám người kia càng quả cảm thấu hiểu hơn, cũng là càng dễ dàng đưa ra phán đoán và quyết định.

Lôi Nhân Na có chút lưỡng lự, con vật nhìn trông nhu nhược sợ hãi, mà trong thân hình bé xíu dường như chứa đựng sự kiên quyết, đôi mắt lam trong như ngọc tuy vẫn sợ hãi như trước, nhưng còn bao hàm thêm thứ khác: Đó là sự quyết tuyệt.

Không tự do, thà rằng chết.

Trong suy nghĩ của Dịch Long Long những thứ đáng quý không chỉ có mạng sống, mà còn có nhiều thứ giá trị ngang bằng, thậm chí vượt qua điều đó, ví dụ như tự do, như tôn nghiêm.

Nếu rơi vào tay con người làm tù binh, sẽ có kết cục thế nào, Lý Duy đã không ngần ngại mà cảnh cáo rằng, khi ấy, Dịch Long Long hẳn phải chết mới biết được.

Nhưng quan trọng hơn tự do và tôn nghiêm, chính là thiếu niên đã vì nàng cầm lấy kiếm, cũng sẵn sàng buông kiếm này.

Dịch Long Long đến nay cũng không biết, Lâm Kỳ là ai, quá khứ của hắc thể nào, vì cái gì sẽ xuất hiện ở trong tháp cao, nhưng thế thì đã sao? Mặc kệ sự thật là gì, Lâm Kỳ chính là Lâm Kỳ.

Ngắn ngủi hơn mười ngày làm bạn, kỳ thật cũng không đủ để sinh ra tình cảm sâu đậm bao nhiêu, lúc ban đầu cùng Lâm Kỳ đi chung, đều chỉ là vì giúp đỡ cho nhau, Lâm Kỳ không biết giao tiếp ra sao, còn Dịch Long Long không thể ra mặt cùng người nói chuyện, Lâm Kỳ dạy nàng học chữ, còn nàng dạy Lâm Kỳ một ít tri thức cơ bản thông thường.

Ban đầu chỉ là quan hệ hợp tác vì lợi ích giữa hai người đồng hành.

Nhưng lúc thiếu niên vì nàng mà đổ máu, tất cả đã khác.

Mặc kệ có như thế nào, chỉ cần Lâm Kỳ còn một hơi, Dịch Long Long sẽ không bỏ cuộc mà cứu hắn, cho dù có lấy tính mạng và tự do đổi lấy cũng không sao hết, đây là một đạo nghĩa làm người cơ bản nhất.

Bây giờ, chính là lúc nàng vì Lâm Kỳ làm chút gì đó.

Cho dù biến thành rồng, nhưng sâu bên trong vẫn là linh hồn của một cô gái, vẫn khắc sâu sự chân thành tha thiết, thuần thiện nhân tính.

Lâm Kỳ hô hấp càng ngày càng mỏng manh, Dịch Long Long trong lòng sốt ruột, móng vuốt nắm chặt mũi tên, dùng sức đâm vào cổ họng, ngay tức thì, Lôi Nhân Na bước đến trước mặt nàng, đưa bàn tay so với những cô gái khác thô ráp hơn, nhưng lại rất mạnh mẽ nắm lấy đoạn tên: “Được rồi.” Nếu cả ngày phải canh me một con rồng muốn tự sát thì đúng là phiền thật.

Lôi Nhân Na vừa hạ lệnh, Thần Quan liền đến thi triển thần thuật chữa trị, vết thương của Lâm Kỳ rất mau cầm máu, tiếp theo lại dùng loại thuốc tốt nhất rắc lên miệng vết thương, lấy băng vải quấn chặt lại.

Dịch Long Long cùng Lôi Nhân Na đứng ở một bên, nhìn bọn họ bận rộn, gặp Lâm Kỳ hô hấp khôi phục vững vàng, Lôi Nhân Na lãnh đạm nói: “Tốt lắm, bây giờ người có thể yên tâm đi, có điều bọn ta cũng phải mang theo hắn, người không thể ngăn cản việc này.” Cô ta vốn định là giết chết Lâm Kỳ hủy thi diệt tích, nhưng nếu không thể giết, cũng chỉ có thể mang hắn đi, để tránh bị người biết là bọn họ làm.

Hiện tại đạo tặc đã muốn xóa sạch dấu vết lưu lại xung quanh, nguy trạng thành quái vật và dã thú đánh nhau.

Dịch Long Long cũng biết đạo lý này, có thể giữ mạng của Lâm Kỳ, đã là Lôi Nhân Na nhượng bộ, nhưng trong lòng nàng khó chịu, nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Lý Duy sẽ phát hiện.” Nàng rất không cam tâm nói, “Các người buổi sáng mới rời đi, ta cùng Lâm Kỳ buổi tối liền mất tích, nếu Lý Duy trở về, hỏi các thần quan học việc tình hình mấy ngày nay sẽ dễ dàng hoài nghi mấy người.”

Lôi Nhân Na mỉm cười, tiếp lời nàng: “Nhưng hắn không có chứng cứ. Chúng ta sáng sớm liền rời thần điện tiến vào Thụ Hải, hơn nữa vẫn không trở về, chỉ cần đem người cùng thằng nhóc này giấu đi, giả bộ cái gì cũng không biết, không nhận là đã làm, sẽ không có người phát hiện. Lý Duy cho dù có bản lĩnh như thế nào, thì hắn cũng đã bị thần điện trói tay, mâu thuẫn giữa chúng ta có thể thông qua dong binh đoàn ngoại giao giải quyết.”

Trước lúc hạ lệnh bắt giữ Dịch Long Long, Lôi Nhân Na cũng đã đem chuyện này suy tư cẩn thận một lần, hơn nữa còn tính toán mọi hậu quả có thể phát sinh, nhưng đáp án vẫn là đáng giá để mạo hiểm một phen.

“Việc liên quan đến thân phận của người, hắn chỉ có thể ở trong phạm vi của mình lén giải quyết, nếu hắn chấp nhận đem sự tồn tại của người cho người khác biết, vậy thì chúng ta sẽ lập tức đem người giao cho người có thể lực, đổi lấy lợi ích và sự che chở.” Cô ta cúi người, vô cùng nhẹ nhàng nhưng cũng đầy áp bách xoa xoa đầu Dịch Long Long, “Cho nên, ngoan ngoãn đi theo chúng ta, chính là lựa chọn chính xác, ít ra ta cam đoan trên đường đi sẽ không bạc đãi người.”

Dịch Long Long chán ghét tránh tay cô ta, cười lạnh: “Sẽ không bạc đãi? Chính là cái kiểu bắt được động vật nhỏ rồi đem nó nhốt vào lồng sắt, bẻ gãy móng vuốt của nó, sống chết đều nằm trong tay cô, lúc vui vẻ thì đút cho nó mấy miếng ăn, không bạc đãi kiểu đó hả?”

Cái gì gọi là sẽ không bạc đãi? Nói lời này cũng không sợ đổ mặt. Mất đi tự do, đó là sự bạc đãi lớn nhất.

Dịch Long Long không kiên nhẫn đưa móng vuốt đẩy tay Lôi Nhân Na ra, ngẩng đầu đối diện cô ta: “Ta sẽ theo các người đi, nhưng mà ta cũng mong cô có thể hết lòng tuân thủ lời hứa, đừng có lén lút hại Lâm Kỳ.”

Nàng cùng Lâm Kỳ đều là tay mơ không có kinh nghiệm, đối phương có thủ đoạn gì, nàng căn bản không thể phòng bị, chỉ có thể dùng cái cách ngốc nhất, cũng là quyết tuyệt nhất để uy hiếp đối phương: “Nếu Lâm Kỳ chết, ta sẽ không do dự mà buông tha sinh mệnh, điều này, ta nói được là làm được.”

50. Chương 50: Kẻ Đuổi Bắt

Đây là một ngọn núi đá thấp bé, có một dòng suối trong vắt từ giữa sườn núi uốn lượn xuống.

Ở bên dòng suối bắt đầu rửa mặt buổi sáng, Ma Pháp Sư vuốt bọt nước trên mặt, quay đầu nhìn con rồng nhỏ trắng muốt vẫn đang ngủ say cạnh Lâm Kỳ, hơi có chút xúc động nói: “Nếu nói với người ta chúng ta bắt được rồng, nhất định sẽ khó ai mà tin được.”

Từ cái đêm ngoài ý muốn đó tới nay đã tám ngày, bởi vì sự ngoài ý muốn đó mà bọn họ quyết đoán bỏ qua mục đích ban đầu, nhưng để cho người khác không phát hiện ra sơ hở, bọn họ vẫn tiếp tục làm như đang tiến vào Thụ Hải, sau đó đi đường vòng qua Thụ Hải, ở bên ngoài đi một đoạn đường nữa, là có thể bỏ qua Hương Thảo trấn hay thậm chí là địa phương xa hơn, rồi bí mật về nơi dừng chân.

Có một điều thay đổi là thứ mang theo, có thêm một người một rồng.

Tiếng nước động vỗ vào bờ đá truyền đến trong tai Dịch Long Long đang ngủ trên mặt đất, nàng cự mình, chuẩn bị tỉnh.

Chú ý đến động tác của nàng, cả đám người Lôi Nhân Na đều không tự chủ mà dừng tay, nhìn cùng về một hướng.

Thân hình bé nhỏ của con rồng con đầu tiên vươn hai móng vuốt, làm hai giây vận động co duỗi, tiếp theo là nhép nhép cái miệng, phát ra tiếng rên rỉ đau khổ, gian nan mà đấu tranh với cơn buồn ngủ.

Thật nhớ cái giường mà.

Dịch Long Long thống khổ nghĩ.

Đúng thật là đang nghèo mà giàu thì dễ chịu, đang giàu mà nghèo thì khó chịu.

Một khi ngủ trên giường mềm mại, nàng liền không thể thích ứng chuyện ăn ngủ đất hoang, mấy ngày này đi theo đám người Lôi Nhân Na ở trong rừng cây chạy ngược chạy xuôi, mỗi ngày buổi tối ngủ đều là trên đất cứng rắn, ngủ thế khiến gân cốt nàng đau nhức, buổi tối thì không ngủ được, mà buổi sáng không dậy được.

Nhưng mà, có không bằng lòng thế nào thì nàng vẫn cứ ngoan ngoãn tuân thủ theo hành trình người khác an bài — cho dù là trong giấc mộng, Dịch Long Long cũng thừa nhận một cách tỉnh táo như vậy.

Rời giường! Rời giường!

Đưa vuốt bắt lấy vạt áo của Lâm Kỳ, dùng sức cọ một chút, hai má ma xát lên vải làm cho Dịch Long Long hơi tỉnh táo, kế tiếp lắc lắc cái đuôi, xoay xoay cái người, hai chân khua lên xuống vài cái, thư giãn gân cốt, rồi mới chống cái thân thể giống như bị xe tải nghiền qua này đứng lên.

Dụi dụi đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, lại phát hiện cả đám người Lôi Nhân Na đang nhìn mình chằm chằm. Dịch Long Long vẫn còn chút mơ hồ liền theo bản năng đáp lễ, hữu khí vô lực mà trợn mắt liếc cả đám đó mỗi người một cái, rồi mới lạch bạch lạch bạch chạy đến bờ suối, rất nghiêm túc súc miệng rửa mặt.

Nhìn con rồng đang dùng đôi móng vuốt nho nhỏ cố gắng vốc nước suối, nhẹ nhàng hất lên mặt, Lôi Nhân Na đột nhiên có một loại cảm giác không thật, qua mấy ngày ở chung, cô đột nhiên sinh ra chút ảo giác, rằng mình không phải bắt được rồng, mà là một con người có ngoại hình của rồng.

Trong hoàn cảnh tệ hại cũng không bỏ bệnh sạch sẽ, tìm được nước nhất định phải rửa mặt rửa móng vuốt, lúc nào cũng phải mặc quần áo đi giày, không thích bị nhiều người nhìn, không cho thành viên nam trong đội ôm mình... Mấy thói quen nhỏ này khiến nó giống như loài người, hơn nữa còn giống đặc một cô gái nhỏ.

Lôi Nhân Na nhanh chóng áp chế dao động trong lòng: Đây là rồng, không phải người, mình không thể bị mê hoặc.

Mấy ngày nay, không khí trong đội có chút áp lực, trước đó, mọi người hoàn toàn không ngờ rằng mình sẽ dùng thủ đoạn ti tiện thế này để bắt rồng, còn trời buộc một thiếu niên có thiên phú kinh người tựa như viên ngọc quý sáng lóa.

Qua thời gian ở chung này, tính nhu nhược của Dịch Long Long và hồn nhiên của Lâm Kỳ hiện rõ mồn một, nên từ khi biết được Lâm Kỳ từng bị người giam giữ tra tấn thời gian dài cho nên cái gì cũng không hiểu giống như một trang giấy trắng qua lời kể của Dịch Long Long, Thần Quan liền hô một tiếng xin Âu Nhĩ Đình Thần tha thứ cho tội ác của con.

Bọn họ áy náy, là bởi vì trong lòng họ còn sót lại lương tâm.

Nhưng cho tới bây giờ, Lôi Nhân Na cũng không hối hận quyết định của mình, dù là trước mắt hay tương lai, giá trị của con rồng này cũng đáng để họ làm vậy, hiệu quả trước mắt là dong binh đoàn có thể đem con rồng này hiến cho Hoàng Đế, để đổi lấy cơ hội thăng tiến, còn tính tương lai xa hơn, thì bọn họ tự nuôi lớn con rồng này, giữ lại cho dong binh đoàn dùng.

Mặc kệ là đường nào thì đều có thể tăng lên thực lực của dong binh đoàn.

Nhìn nhìn độ cao của mặt trời trên đỉnh núi, Lôi Nhân Na cùng mọi người chuẩn bị điểm tâm, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng xuất phát, hôm nay bọn họ sẽ rời khỏi ngoại ô, ngụy trang một chút rồi tiến vào Mai Lâm trấn – nơi cách Hương Thảo Trấn rất xa, sau đó trở về nơi trú chân của dong binh đoàn.

Đoàn đội chuyên nghiệp mang theo thực vật không đơn sơ như Ngải Thụy Khắc, cũng không phô trương như tiểu đội Băng Pha Màu, chỉ đơn giản là bánh bột kẹp thịt, đưa đến tay Dịch Long Long, nàng liền đem thịt lôi ra khỏi bánh, rồi trả lại bánh giữ lại thịt.

Chậm rãi cắn miếng thịt, Dịch Long Long tâm tình càng lúc càng sa sút, hôm nay sẽ tiến vào nơi có người, mấy ngày này Lôi Nhân Na cũng không nhốt nàng, là bởi vì dám chắc nàng sẽ trốn không thoát, nên chẳng keo kiệt gì mà tỏ ra hào phóng, nhưng vào trấn thì chắc chắn nàng sẽ bị giam giữ, để tránh bị người ta nhìn thấy.

Trên đường đi nàng đã thử lấy chút máu thả vào đồ ăn và nước uống của đám người này, giống như lần trước đối phó với La Lan, đáng tiếc lần nào cũng bị cái tên đầu bạc Thú Vương kia phát hiện.

Đang lúc đắm chìm vào suy nghĩ, Dịch Long Long bỗng nhiên cảm thấy sau cổ bị người dùng sức túm lấy, cả người bị kéo ra một cách thô bạo. Ngay sau đó trước người truyền đến tiếng xé gió sắc bén, cùng với âm thanh của thứ gì đó găm vào đá.

Vất vả mới ổn định lại thân mình, Dịch Long Long tập trung nhìn lại, phát hiện chỗ mình vừa đứng cắm một mũi tên.

Người nào?

Trong khi Dịch Long Long kinh ngạc rằng kẻ nào muốn giết của mình, thì đám người Lôi Nhân Na cũng kinh ngạc vì không biết ai có thể đến gần bọn họ.

Đạo tặc trong đội ngũ là một người lão luyện trong việc cảnh giới, cho dù một mạo hiểm giả có thân thủ tốt cũng rất khó tiếp cận bọn họ mà không bị phát hiện, nhưng mà trông qua lực đạo của mũi tên này, rõ ràng đối phương bắn ở cự ly gần.

Lôi Nhân Na nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng ở một thân cây cách đó bảy tám thước: “Tại sao muốn tấn công chúng ta? Các hạ còn không lộ diện?” Vừa chậm rãi nói, vừa ở trong lòng quyết định giết người diệt khẩu.

Mặc kệ người này là ai, tồn tại của Dịch Long Long quyết không thể để cho người ngoài dong binh đoàn biết.

Lôi Nhân Na nói lời này vốn chỉ định thử, cũng không nghĩ đối phương sẽ lập tức bước ra, nhưng cô ta vừa dứt lời, liền thấy một người nhảy từ trên cây xuống.

Người này mặc một bộ quần áo có chút cũ, một tay cầm nỏ, trên lưng đeo trường cung và một chiếc túi vải bố, bên hông có hai thanh kiếm một ngắn một dài.

Lôi Nhân Na vô cùng kinh ngạc, người này mang trên người nhiều đồ nặng như vậy mà có thể yên lặng không một tiếng động đi vào vị trí gần họ đến thế.

Nhưng Dịch Long Long càng kinh ngạc: “Quần áo của người không phải.....” Bị ta bảo Lâm Kỳ lột sạch sao..... Phần sau câu nói dưới hung quang trong ánh mắt của đối phương liền nuốt trở vào.

Ánh mắt màu tím, bên dưới đôi mắt là một vết thương tựa như giọt nước mắt chảy dài.

Kẻ dối đến và suýt chút nữa thì giết chết Dịch Long Long, cũng chính là kẻ đã hơn mười ngày nay mới gặp lại – La Lan.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-long-long>